

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 39 / Hejmar 465 / İlon 2020

“Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı” Hamlesiyle Kazanacağız!

✓ Mücadele tarihimiz tüm yönleriyle göstermiştir ki, bütün başarıların temelinde partileşme düzeyimiz bulunmaktadır. İdeolojik doğrultuda sağlanan netlik, bunun ruhsal ve düşünsel derinliği mücadelenin her alanında başarı getirecek olan üslup, tarz ve tempoya kavuşmamızı sağlıyor. Bu konuda yanılığa yer vermeden kendimizi sürecin gerektirdiği parti kişiliğine ve duruşuna kavuşturduğumuzda Hareketimizin başlattığı özgürlük hamlesini, düşmanı kahredecek ve zaferi

kesinleştirecek düzeyde ilerletmemiz mümkün olacaktır.

✓ İnaniyoruz ki tüm alanlardaki yoldaşlar gerilla alanlarındaki tecrübelerle ulaşılan sonuçları daha da derinleştirerek her yerde pratikleştireceklerdir. Bu sonuçlar, Partileşme, gerilla-laşma, demokratik uluslaşma mücadelemizin hamle yapmasına hizmet edecektir. Önderlik ve Parti çizgisinde gereken düzeltmelerin gerçekleşmesini sağlayacaktır. Başlatılan özgürlük kazanma hamlemizin zafer öncülüğünü yapacak

olan kadro gerçekliği bu temelde her alanda açığa çıkacaktır. ✓ Bu hamleyle faşizmi yıkabiliriz. Bunun için seferberlik düzeyinde mücadele, yaratıcılık gerekli. Başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm toplumu seferber edebilmeliyiz. Yine Türkiye'nin halklarıyla, gençleriyle, kadınlarıyla, devrimci-demokratik güçleriyle daha çok ittifak ve ortak mücadeleyi, birleşik devrim hareketini geliştirmeliyiz.

>2-6

Özgürlüğü sağlama zamanı!

Mustafa Karasu

Tecridin artık insanlık, hukuk ve vicdan dışı bir uygulama olduğu görülmüştür. Artık tecrit sürdürülemez, savunulamaz. CPT bile işkence sistemidir, demiş, tecridin kaldırılması gerektiğini söylemiştir. Tam da böyle bir ortamda Önderliğin fiziki özgürlüğünün zamanıdır.

Tecride son demek, yumuşatılmış tecritlerin gelmesini istemek ve kabul etmek değildir. Tecride son demek, zindan kapılarının açılması ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün savunulması demektir. Bu tüm insanlığın, hepimizin boyun borcudur. >7-14

15 Ağustos Atılımı'nın anlam ve inanç gücü ifadesini Cenga Heftanın direnişinde buluyor

YJA-STAR Merkez Karargah Komutanlığı

Bugün Cenga Heftanın'de YJA STAR öncülüğünde gelişen direniş ve zafer eylemleri bu ruhun ne kadar muhteşem bir düzeye ve sürükleyiciliğe ulaştığının göstergesidir. Cenga Heftanın direnişi, YJA STAR gücümüzün büyük bir anlam gücü ve inanç derinliğiyle yine yeniden yapılanma ilkeleri doğrultusunda geliştirilen Demokratik Modernite kadın gerillacılığıyla ve yaratıcı taktiklerle 15 Ağustos Atılım ruhuyla zafere yürümekte ısrar, karar ve inadının kanıtıdır. Esmer'de, Zela'de, Doğa'da, Rüstem ve Goran'da kendini dışa vuran ve eylemselleşen bu fedai ruhtur. >25-26

Özgürlük yönetme olayıdır ve özgürlük kendini yönetmeyle başlar

Rêber Apo'nun 4 Aralık 1995 tarihli değerlendirmesidir

Gücümüz ne kadar kolay yönetime gel-mese de, yanlış yönetimleri de kabul etmez. Bunu bilmelisiniz. Yönetimin bir reddetme ve bastırma işi olmadığını, tersine bir verme ve benimsetme işi olduğunu kabul etmelisiniz. Yine özellikle zorla değil, gönüllü bir katılım işi olduğunu bilmelisiniz. Vereceğiniz bir şey yoksa, yönetimde kalmanızın da bir anlamı olmadığını kabul etmelisiniz. >18-20

Nedim Seven >27-28

12 Eylül faşizmini yenilgiye uğratan PKK AKP-MHP faşizmini de yenilgiye uğratacaktır

Türkiye'de ulus-devlet bunalımı ve yaşadığı çözümsüzlük

Cemal Şerik >29-32

Leyla Agirî Yoldaş Sakine Cansızlardan başlayan mücadele tarihimizin seçkin öncü temsilcilerindendir

Besê Erzincan >33

Kürt soykırımının adı İmralı Sistemidir ve bu sistem özgürlük hamlesiyle parçalanacaktır

Dilzar Dîlok

İmralı Sistemine karşı mücadele etmek, başta Kürtler açısından, aynı şekilde tüm Ortadoğu insanları açısından onuruyla var olmak için ilk şartlardan biridir. İmralı direnişi karşısında TC faşizmi kendini yenilmez göstermek istemektedir. TC sistemi yenilmez değildir, ayrıca İmralı Sistemi salt TC'nin yarattığı bir sistem de değildir. İmralı Sistemi uluslararası kapitalist hegemonyanın yarattığı bir sistemdir. Bunu görmezsek ve buna karşı mücadele etme gücünü kendimizde, toplumumuzda yaratamazsak mücadele etsek de başarıya ulaşmamız zordur. >15-17

KDP gerçeği ulusal bir sorundur bu sorunla mücadele tüm Kürtlerin görevidir

Cihan Eren

KDP bir Kürt partisi ise, Kürtler ve Kürdistan adlarını ağızdan düşürmemeyi iyi bir şey olarak kabul ediyorsa temsil ettiği çizginin dünyadaki son durumuna bakarak kendini değiştirmelidir. Dolayısıyla son eleştiriler ve yaşanan gerginliğin iki siyasi parti arasındaki politika farklılığının ötesinde, tarihsel nedenlere dayandığı bilinmek durumundadır. Kürtler adına siyaset yapanların, aydınların, sanatçıların ve gazetecilerin bu konuda da rollerini oynaması gerekir. KDP'nin Kürt halkının hilafına soykırımcı düşmanla işbirliği içindeki politikalarına siyaset diyerek kendini sunmasına imkan verilmemelidir. >21-24

Büyük Özgürlük Hamlesi

Partileşme hamlesiyle zafere taşınacaktır

Duran Kalkan

İnanıyoruz ki tüm alanlardaki yoldaşlar gerilla alanlarındaki tecrübelerle ulaşılan sonuçları daha da derinleştirerek her yerde pratikleştireceklerdir. Bu sonuçlar, Partileşme, gerillalaşma, demokratik uluslaşma mücadelemizin hamle yapmasına hizmet edecektir. Önderlik ve parti çizgisinde gereken düzeltmelerin gerçekleşmesini sağlayacaktır. Başlatılan özgürlüğü kazanma hamlemizin zafer öncülüğünü yapacak olan kadro gerçekliği bu temelde her alanda açığa çıkacaktır.

Mücadele tarihimiz tüm yönleriyle göstermiştir ki, bütün başarıların temelinde partileşme düzeyimiz bulunmaktadır. İdeolojik doğrultuda sağlanan netlik, bunun ruhsal ve düşünsel derinliği mücadelenin her alanında başarı getirecek olan üslup, tarz ve tempoya kavuşmamızı sağlıyor. Bu konuda yanılığa yer vermeden kendimizi sürecin gerektirdiği parti kişiliğine ve duruşuna kavuşturduğumuzda Hareketimizin başlattığı özgürlük hamlesini, düşmanı kahredecek ve zaferi kesinleştirecek düzeyde ilerletmemiz mümkün olacaktır. Partileşme çabası sadece kişisel ya da kişilikte gelişme sağlamakla ilgili bir çaba değildir. Hem kadro şahsında zafer yaratacak militan gerçekliğini sağlamak hem de kolektif parti mücadelesini yürütmek, bir de buna bağlı olarak pratikte çizgi mücadelesini her alanda en örgütlü tarzda, disiplin içinde, zengin yöntem ve araçlarla sürdürmek partileşme mücadelesinin bütünlüğünü oluşturmaktadır. Mücadelenin her alanında, koşulları en yaratıcı tarzda değerlendirerek askeri, siyasi, toplumsal, ideolojik çalışmaları bir arada ve bir bütünlük içinde yürütmeyi başarmak Partimizin özgün yanını oluşturmaktadır. Önderlik tarzı, parti mücadelesinde bütünlüklü bir tarzın ve kültürün oluşmasını sağlamıştır. Başarı düzeyimiz de her zaman bunu doğru uyguladığımız ölçüde olmuştur. Bu süreçte de düşmanın tüm saldırıları Partinin bütünlüklü ve çok yönlü mücadelesiyle karşılanmıştır. Partinin sürece verdiği yanıt bu temelde olmuştur. Sağlanan başarı ve gelişmelerin temelinde bu gerçeklik bulunmaktadır. Bunun yeterince kavranması her yerde özgürlük hamlesine doğru ve yetkince katılmanın en temel şartıdır. Gerçekten de olağanüstünün de ötesinde ağır koşullarda, her gün ve

her anda büyük mücadelelerin, çatışmaların yaşandığı bir dönemde parti çalışmalarının tüm boyutlarıyla yürütülüyor olması anlamlıdır.

Öncelikle bu mücadeleyi, yaşanan savaş ve çatışmaları anı anına beyrinde ve yüreğinde hisseden parti kadroları, bulundukları her alanda çalışmalarını en yaratıcı tarzda sürdürmeyi esas almışlardır. Bahar başından, içinde bulunduğumuz sonbahar dönemine dek yaşanan pratik büyük derslerle dolu olmuştur; hem savaş açısından yeniden yapılanmanın sonuçları önemli ölçüde açığa çıkmış hem de partileşme mücadelesi sürekliliğini sağlamıştır. Bunlar birbirinden kopuk değildir. Parti çizgisini her alanda hâkim kılmak ve bununla birlikte kadro çalışmalarının sürekliliğini sağlamak önemli bir başarı düzeyini açığa çıkarmıştır.

Özcesi; savaş içerisinde partileşme mücadelesi hızından hiçbir şey kaybetmeden sürdürülmüş ve esas başarı da bu temelde ortaya çıkmıştır.

Önderlik gerçeğini doğru ve yeterli bir biçimde anlamak sürece doğru temelde katılmanın ilk şartıdır

Faşist-soykırımcı düşmanın bütün iddiası bizim bu tür çalışmaları yapamayacağımız, bunların önünde engel oluşturacakları yönündeydi. Bunu her gün, her an açıktan da söylediler, saldırılarıyla da sürekli hissettirdiler, bunu gerçekleştirmek için bütün güçlerini, iç ve dış imkânlarını da seferber ettiler. Fakat sonuç ortadadır. Tüm bu saldırılara rağmen hareket ve halk olarak dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında tarihi özgürlük direnişimizi Önderlik ve şehitler çizgisinde başarıyla yürütmeyi bildik. Bütün çalışmalarımızı bu saldırıları kırmak, boşa çıkarmak, Özgürlük

Mücadelemizi daha çok geliştirip zafere götürmek hedefiyle yürüttük. Hiçbir çalışmamız aksamadı, durmadı, hatta devrimci mücadele ve faaliyetler daha da geliştirilerek ve yaygınlaştırılarak sürdürüldü. Bunun kanıtı kentte, ovada, cephelerde her gün yaşanan savaştır, çatışmalardır, açığa çıkan büyük direniş ruhudur. Sokakları, meydanları bir an bile boş bırakmayan halkımızın, dostlarımızın, kadın ve gençlerin yürüyüşleridir, özgürlük haykırılarıdır.

Heftanın başta olmak üzere yürütülen kahramanca direniş ve ideolojik temelde yürütülen partileşme çalışmaları özgürlük hamlesinin başlatılmasına temel olmuştur.

Ulaşılan yüksek direniş ruhu, Önderlik ve Parti çizgimizde sağlanan gelişme hiç kuşkusuz doğru tarz, üslup ve tempoyla Hareketimizin başlattığı 'Tecride, İşgale ve Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesini zafere taşıyacaktır.

Parti ve kadro yapımızda sürece çok güçlü katılma ve zafer yaratma isteği ve iddiası gelişmiştir. Önderlik gerçeğini her boyutta doğru ve yeterli bir biçimde anlamak sürece doğru temelde katılmanın ilk şartıdır. Önderlik gerçeğini daha doğru ve tam anlama, bu konudaki yanlışlarımızdan kendimizi kurtarma çabası aynı zamanda düşmanı yenmenin, zafere ulaşmanın perspektifi olmaktadır. Başarıyı başka yerde aramak yanılgıdır. Partimizin, Önderliğimizin yarım yüzyıla yaklaşan büyük devrimci pratiğinin zengin derslerini çıkarmak ve bu temelde kendini donanımlı hale getirmek en sonuç alıcı çalışmadır. Bahar ve yaz dönemini bu inanç temelde karşıladık. Direniş bu temelde gelişti, büyüdü; yeni bir hamle sürecine bu sayede ulaştık.

Partileşme, gerillalaşma temelde, kadın ve gençlik mücadelesi temelde, hazine değerindeki zengin mücadele

birikimimizin derslerini doğru bir biçimde açığa çıkartıp özümsemeye, hata ve eksikliklerimizi düzelterek yeni mücadele sürecine taşımaya çalıştık. Yoğun savaş pratiğiyle birlikte her alanda partileşme tartışmaları ve yoğunlaşmaları sağlandı. En zorlu koşullarda bile bu çalışmalar aksatılmadan yürütülmüşse hiçbir alan kendini bunun dışında tutamaz; koşullarının elverişli olmadığını iddia edip partileşme çalışmalarının önüne gerekçe çıkaramaz. Bu gerçeklik tüm boyutlarıyla kanıtlanmıştır. "Yürürken düşünmek, düşünürken yapmak" bir Önderlik tarzı olarak uygulandığında sonuç alınabildiğini gördük. Bu temelde alan pratiklerini yoğunca tartışıp pratiğe daha güçlü nasıl yöneleceğimizi belirledik.

Kendimize güvenmemiz ve inanmamız gerekiyor

Özellikle son on yıllık Devrimci Halk Savaşı Stratejisi çerçevesinde yürüttüğümüz direnişin, faaliyetlerin irdelenmesini yaptık. Bir bütün Uluslararası Kompro'ya karşı mücadeleyi, paradigma değişimini ve yeni paradigma temelde gerçekleştirdiğimiz yenilenme ve yeniden yapılanma, pratikleşme düzeylerini tartıştık. Pratik duruşumuzun, mücadelemizin bütünlüklü ve ayrıntılı bir anatomisini çıkarttık. Hiçbir kaygıya, endişeye yer vermeden, bütün açıklığıyla yürütülen kahramanca mücadeleyi, sağlanan gelişmeleri ortaya çıkardığımız gibi, bu konuda hareket olarak, onun yönetimi, kadroları olarak yaşadığımız hataları, yetersizlikleri de bütün açıklığıyla ortaya koyduk. Nedenlerini ve sonuçlarını sorgulamaya çalıştık. Böylece geçmiş pratiğe her bir arkadaşın yaşadığı hata ve eksiklikleri açığa çıkartıp mahkûm ettik. Onun yerine doğru, Apocu fedai militan, profesyonel devrimci kişiliğin nasıl ol-

ması gerektiğini zihniyet olarak, anlayış olarak, ideolojik-politik kavrayış olarak, tarz, üslup, tempo olarak nasıl olması gerektiğini ortaya koyduk. Bir bütün Önderlik, Parti ve şehitler çizgisinde eleştirel, özeleştirel bir sorgulamayla Hareketin hata ve eksikliklerini bulup nasıl aşırı tacağımızın cevabını ortaya çıkardık, hem de bireysel düzeyde bütün hatalarımızı, yetersizliklerimizi, eskiye ait olan yanlarımızı ortaya çıkartıp mahkûm ettik. Yeni bir duruşa kavuştuk, yeni sürecin fedai, militan, devrimci özellikleriyle kendimizi donattık. Hamle kararı ve pratikleşmesine bu şekilde ulaştık.

İnanıyoruz ki tüm alanlardaki yoldaşlar gerilla alanlarındaki tecrübelerle ulaşılan sonuçları daha da derinleştirerek her yerde pratikleştireceklerdir. Bu sonuçlar, Partileşme, gerillalaşma, demokratik uluslaşma mücadelemizin hamle yapmasına hizmet edecektir. Önderlik ve Parti çizgisinde gereken düzeltmelerin gerçekleşmesini sağlayacaktır. Başlatılan özgürlüğü kazanma hamlemizin zafer öncülüğünü yapacak olan kadro gerçekliği bu temelde her alanda açığa çıkacaktır.

Eğer biz kendimize engel oluşturmasak böyle bir devrimci militanlığın gerçekleştirilmesi önünde gerçekten herhangi bir engel yoktur. Bu çerçevede kendimize güvenmemiz, inanmamız gerekiyor. Cesaret ve fedakârlığımızı daha çok geliştirmemiz, iddia ve irademizi daha güçlü kılmamız gerekiyor. Bunları sağlarsak başarılı oluruz.

Bizi başarıdan alıkoyacak, zayıf düşürecek hiçbir gerekçe olamaz. Neden? Çünkü esas olarak yarım asırlık Önderlik ve Parti pratiğinin irdelenmesinden bu sonucu çıkartıyoruz. Yanılığlarla dolu olduğumuz gerçeğini görmemiz, bu temelde kendimizi hızla değişime tabi tutmamız başarı için ön şarttır. Başka bir şeye ihtiyacımız yok.

Şekillendirilmiş zihniyet kalıplarımız, duygu ve düşüncelerimiz, davranış alışkanlıklarımız var

Önderlik savunmaları sayesinde bugüne dek en basitinden en karmaşığına kadar birçok alanda çok ciddi ve değişik yanılgılar yaşadığımızı yeterince açığa çıkardık. Anlama ve kavrama düzeyinde kapalı, dar, tutucu olduğumuzu, düzenden edindiğimiz anlayış ve özelliklere sıkı sıkıya sarıldığımızı, onları aşma, değiştirme, dönüştürme gücünü, iradesini pratikte yeterli düzeyde gösteremediğimizi gördük. Yine, öngöründe zayıflık, iradede yetersizlik, karar vermede zayıf ve geç kalma, tarzda darlık, tekrar, üslupta kazandırıcı olamama, tempoda zayıflık biçiminde çok çeşitli hatalar ve eksiklikler yaşadığımızı gördük. Fakat bunlar gerçekten nereden kaynaklandı? Önderlik gerçeğini doğru, tam anlama ve özümsemedeki zayıflığımızdan, uygulanmasının başarısına inancımızın azlığından kaynaklandı. Belki çok ağır ama ifade etmemiz gerekiyor. Ne gücümüz az, ne cesaretimiz ve fedakârlığımız yetersiz, ne de hiçbir şey anlamayan insanlarız. Pratikteki yetersizlikler, zayıflıklar bunlardan kaynaklanmıyor. Bazı tartışmalarda sanki buradan kaynaklanıyormuş gibi bir sonuç çıkıyor. Bu kesinlikle doğru değil.

Peki, neden kaynaklanıyor? Kendimize göre anlayışlarımız var. Doğup büyüdüğümüz ortamların bize kazandırdığı, onların amacına hizmet eden alışkanlıklarımız var. Şekillendirilmiş zihniyet kalıplarımız, duygu ve düşüncelerimiz, davranış alışkanlıklarımız var. Bunları aşmakta, bunlara karşı mücadele etmekte, bunları mahkûm edip yerine Parti doğrularını geçirecek ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmekte, sınıf ve cins mücadelesi yürütmekte zayıf, yetersiz kalıyoruz. Asıl mesele budur.

Başarının böyle bir mücadeleden geçtiğini, başarılı olmak istiyorsak bu temelde bir zihniyet ve kişilik devrimi geliştirmemiz gerektiğini bilmiyor muyuz? Biliyoruz. Kim ki derse bilmiyoruz doğru söylememiş olur. Biliyoruz, fakat bildiğimiz halde yaşamda gereklerini tam, doğru ve yeterli bir biçimde yerine getirmiyoruz. Eski kalıpları, anlayış ve davranış özelliklerini aşma gücünü gösteremiyoruz. Onları aştırtacak bir mücadele gücünü ortaya koymuyoruz. Kapitalist modernite sisteminin, liberal küçük burjuva özelliklerinin üzerimizdeki etkilerini, yaşamın her anında bize yönelttiği saldırıları göğüsleme, kırma, doğru temellerde aşma gücünü gösteremiyoruz. Çok çeşitli gerekçelerle kendimizi kandırarak, oyalayarak böyle başarılı bir çizgi mücadelesinden kendimizi alıkoyuyoruz, kendimizi yanıltıyoruz. Sonuçta doğru ve yeterli mücadele etmeyen, dolayısıyla başarılı olamayan, sonuç alamayan bir kişilik duruşu ortaya çıkıyor.

Sonuç almaya odaklanmış kişilik böyle olmaz. Bu kadar kendine göre olan, zayıf duruşlarla sürecin gereklerinin yapılamayacağı yeterince anlaşılmıştır. O halde değişim-dönüşüm iradesini Parti çizgisinde sonuç alıncaya dek iletirmek, düşmanı yenecek mücadeleyi açığa çıkartmak için özeleştiride derinleşmeyi bilmemiz gerekiyor.

Önderlik çizgisinin pratikleşebileceğine inanmalıyız

Düşmanın kazandırdığı kişiliği yıkmak, onun düşünce, ruh ve davranış kalıplarından tümüyle arınmak ve bu temelde köklü bir değişim sağlamak basit bir mücadele işi değildir. Her şey-

den önce bu dersi çıkarmamız lazım. Zordur ama başarılmaz ve gerçekleştirilemez de değildir. O halde zor da olsa böyle bir mücadelenin başarılı yürütüleceğine inanmamız lazım.

İnanç ve bilinç, değişim iradesi güçlü olmayınca kalıplarımızı kıramıyoruz, anlık gelişmelere hızla yanıt oluşturmuyoruz. Bunları yapacak, bu temelde kendini doğruya çekecek mücadele yol-yöntemlerini kendimizde geliştirmiyoruz. Örgütlü, donanımlı kılamıyoruz. Dışımızdan, verili sistemden, mevcut düzenden çok fazla etkileniyoruz. Sonuç olarak "Mademki dünya böyle, niye biz de böyle olmayalım, niye böyle bir dünyada bizim de başkaları gibi yerimiz olmasın" arayışına, anlayışına kapılıyoruz. Verili olan, dışta gördüğümüz dünyayı doğru anlama ve aşma gücünü gösteremiyoruz. Bu dünyanın yıkılacağına, aşılabileceğine, yeni dünyaların yaratılacağına, yeni yaşamların olacağına, en genel olarak özgürlük biçiminde tanımladığımız bir yaşama ulaşılacağına dair güçlü bir inanç ve istek beynimizde ve yüreğimizde oluşturmuyoruz. Önderlik çizgisinin, ideolojisinin, teorisinin, felsefesinin, Önder Apo'nun ortaya koyduğu yaşam tarzının bizler ve toplumlar için günümüz dünyasında gerçekleştirilebilir olacağına tam inanmıyoruz. Kendimizi bunu gerçekleştirecek bir güçte göremiyoruz. İnançımız zayıf, gücümüz sınırlıdır. Bu da kavrayışımızın darlığından, zayıflığından, yüzeyselliğinden ileri gelmektedir. Yani verili anlayış ve davranış kalıplarını aşma bilincini, iradesini, gücünü gösterememekten kaynaklanıyor.

Kuşkusuz bilmeden hatalar yapıyoruz, yanılgılarımız oluyor. Olay ve olguları değerlendirirken hata yapıp yanlış kararlara gidebiliyoruz. Ama çoğunlukla da yanlış tercihler yapıyoruz. Fakat her şey bilmeden, yanılarak olmuyor. Yanlış tercih ederek de bu sonuçları ortaya çıkartıyoruz. Bu da şunu gösteriyor: Önderlik gerçeği, Önderlik çizgisi doğru ve tam anlaşılabilir, onun uygulanabilirliğine, bu temelde bir toplum ve birey yaşamı olabileceğine dair güçlü inancımız oluşmuyor. Bunu aşmamız lazım. Doğru anlamamız gerekli. Önderlik gerçeğini, Önderlik çizgisini tam anlamak gerekli. Anlayabilmek, özümseyebilmek için de sürekli çaba harcamalıyız, araştırmalıyız, incelemeliyiz. Kendimizi eğitmeliyiz. Fakat daha çok da bunun gerçek yaşam olduğuna, pratikleşebileceğine, hem de anı anına pratikleşebileceğine inanmalıyız. Kuşkusuz bu pratikleşme kendiliğinden, bir anda, kolay bir biçimde olmayacak. Zorlu bir mücadeleyi gerektirecek. İrade, cesaret ve fedakârlık isteyecek. Ancak böyle bir mücadelecilik tutum gösterildiğinde hayat bulacak, gerçekleşecektir.

Günümüz dünyasında özgür yaşam peşinde koşmak kolay değildir, zordur. İktidar ve devlet sistemi kendi dışında bir yaşamın var olmasına asla fırsat vermek istemiyor. Onu daha doğru aşamasındayken boğmayı, yok etmeyi öngörüyor ve bu temelde saldırıyor. Bu da bir gerçek. Fakat bütün bunlara rağmen mevcut kapitalist modernite sistemi, küresel sermaye düzeni, beş bin yıllık erkek egemen zihniyet ve siyasetine dayalı iktidar ve devlet sistemi aşılamaz değildir, yenilmez ve yıkılmaz değildir. Alternatif yaşam bu dünyada kesinlikle geliştirilebilir.

Kendinde devrim gerçekleştiremeyenler toplumsal devrime öncülük edemezler

Nereden bakarsak bakalım, mevcut düzenin oldukça çürümüş, birçok bakımdan çözülmüş, derin çelişkiler içe-

risinde çıkmazı yaşayan bir kriz-kaos düzeni olduğunu görüyoruz. Son dönemde küresel düzeyde yaşanan gelişmeler de bunu açıkça göstermiştir. İnsanlık kapitalist sistemin tüm çirkinlikleriyle açıkça yüz yüze kalmış ve alternatif arayışları güçlenmiştir. Bütün bunlar hem bu düzene karşı mücadele imkânı ve fırsatı veriyor hem de doğru mücadele edilirse mevcut düzenin aşılabileceğini, alternatif bir özgür yaşam ve demokratik toplum gerçeğinin ortaya çıkartılabileceğini bize gösteriyor. Bunu görüp anlamamız lazım. Böyle bir gelişmenin olacağına derinden inanmamız gerekli. Bu çerçevede Önder Apo'nun ortaya koyduğu teorik düşüncelerin doğruluğuna inanıp anlamaya çalışmamız, ideolojik-politik çizginin günümüzde uygulanabilirliğine inanmamız lazım. Bunları gerçekleştirebilmek için de Apocu tarz, üslup ve tempoyla donanmamız gerekiyor. İşte burada zayıflık var. Bütün bunları doğru ve bütünlüklü anlamada zayıflık var. Dolayısıyla eski anlayış ve davranış kalıplarını kırmada zayıflık var. Sonuçta bir inanç ve iddia zayıflığı ortaya çıkıyor. Bunu

Kürt halk iradesi tanınmak istenmiyor. Tanır gibi göründüklerinde bile, dünya kapitalist sistemine nasıl yamayacaklarının hesabını yapıyorlar. Avrupa buna 'bireysel hak ve özgürlükler' dedi. Öyle ki bu bireysel hak ve özgürlüklerin bir tanımı bile yok. Bireysel hak ve özgürlüklerin koruyucusu güya Avrupa İnsan Hakları Mahkemesidir. Neyi koruduğu, kimden yana olduğu, kimin kılıcını kuşandığı net bir biçimde ortadadır.

anlamak ve üzerine yürümek gerekir.

Yani Önder Apo'nun ortaya koyduğu alternatif yaşamın, özgür bireyin, demokratik toplum gerçeğinin olabileceğine dair inançta, umutta zayıflık var. Kuşkusuz bir yönüyle olmasını istiyoruz. Buna tam karşıt değiliz. 'Olsa iyidir!' diyoruz. Fakat 'nasıl olur'u gündeme geldiğinde umudumuz, inancımız, irademiz zayıf, yetersiz kalıyor. Mevcut iktidarcı-devletçi sistem gerçeği beynimizde ve yüreğimizde çok daha baskın bir etki yapmış durumda. Onları aşma, onların aşılabileceğine inanma, alternatifini yaratıp koruyacağımıza dair kendi öz gücüne inanç ve güven geliştirmede zayıf kalıyoruz, zorlanıyoruz. Başka yerlerde başka nedenler aramamak lazım. Bu şekilde yaklaşırsak tüm gerekçelerden kurtulmamız mümkün olabilir.

Her alanda bütün açıklığı ve derinliğiyle yürütmeye çalıştığımız tartışmalar bize bu gerçekliği net bir biçimde göstermiştir. O halde zor da olsa, acı da verse bu gerçeği anlamamız, kabul lenmemiz lazım. Fakat bu durumu değiştirecek alternatif, özgür yaşam, demokratik toplum düzenini geliştirme inancını, bilincini ve iradesini de kendimizde yaratmalıyız. Kişilik devrimi yapmak bununla mümkün oluyor. Zihniyet ve vicdan devrimi böyle gerçekleşiyor. Başka türlü kendimizi yenileyemeyiz, eğitip dönüştüremeyiz; devrimi kendimizde gerçekleştiremeyiz. Kendinde devrim gerçekleştiremeyenler de toplumsal devrime öncülük edemezler. Devrim için toplumu eğitemezler, örgütleyemezler, işleri başarıyla yönetemezler. Dolayısıyla doğru tarzı, üslubu, yeterli tempoyu geliştiremezler. Çok fazla hata ve eksiklik gösterirler. Çaba harcasalar da sonuç hamalvarı olur. Başarı getirmez. Kendini yaşatmaya bile imkân vermez, işin özü, esası, gerçeği budur.

Yürütülen çok yönlü tartışmalarla neden böyle kaldığımızı da sorguladık. Bunların aşılabileceğini açığa çıkardık. Nasıl aşılabileceğini, aşma yol ve yöntemlerini belirledik. Kadro çalışmalarında böyle bir kararlılık, irade, iddia ortaya çıkardık. İnanıyoruz ki buradan geri dönüş olmaz. Bu gerçeklik unutulmaz. Bu kavrayıştan geriye düşme, çark etme yaşanmaz. Tersine bu bilinç, irade, kararlılık, pratik mücadele içerisinde sürekli kılınır ve daha da geliştirilir. Dahası tüm yoldaşlara, tüm Parti ortamımıza taşırılır, yayılır. Böylece kendi yanlış ve yanılgılarından kurtulan, kendini düzelter, dolayısıyla devrimci pratiğe başarıyla öncülük eden bir Parti gerçeğimiz, gerilla öncülüğümüz, kadın ve gençlik mücadelemiz ortaya çıkar.

Bu konuda herhangi bir yanılgı yaşamamak gerektiğini, bir kere daha altını çizerek belirtiyoruz. Tüm alan pratiklerine dair yürüttüğümüz tartışmalar, ideolojik mücadeleden, toplumsal, politik, askeri mücadelelere kadar geliştirdiğimiz pratiklerin eleştirel-özeleştirilirdelenmesinden bu sonuçlara vardık. Bu önemli bir sonuçtur.

Dar-pratikçi anlayışla daha fazla yürünemez

"Ben kabul etmem" dememek lazım. Geçmişte çok fazla böyle yaklaştık. 'Ben inancımı sorgulatmam' gibi basit, biraz da kabadayıcı denilebilen bir yaklaşımın, tutumun sahibi olduk. Bu tutum bize hiçbir şey kazandırmadı. Tersine kaybettirdi. İster sorgulat, ister sorgulatma gerçek öyle olduktan sonra söz konusu tutum hakikatten kaçmaktan ve eskiyi sürdürmekten başka bir sonuç vermez. O nedenle doğru yaklaşmalıyız, açık olmalıyız, çözümleyici davranmalıyız, sorunları ortaya doğru koymalıyız. Hata ve eksiklikleri, onların nedenlerini doğru anlamalı ve onları Önderlik ve Parti çizgisi temelinde aşma gücünü göstermeliyiz. Böyle bir mücadeleyi kesinlikle yürütmeliyiz. Başarının yolu buradan geçiyor. Böyle yaklaşanlar büyük devrimci öncüler olarak ortaya çıkıyorlar. Tarihi eylemler gerçekleştiriyorlar. Önderlik çizgisinin başarılı uygulayıcısı oluyorlar. Bunların tüm alanlara taşırılması gerektiği ortadadır. Pratik alan eğer düşünsel çözümlemeler temelinde karşılanmaz, pratikle birlikte sürekli bir arayış, eğitim, sorgulama yapılmazsa çok fazla insanı daraltıyor, yüzeyselleştiriyor, gerçeklerden uzaklaştırıyor. Birçok gerekçeye sığınmayı getiriyor. Kısaca geri çekiyor, iyice daraltıyor. Bu bakımdan dar, yüzeysel, sınırlı pratikleşen, ürkek, geriye çeken

bir pratik duruş, mücadele alanlarında öne çıkıyor. Pratik değerlendirmeler bize bunu açık biçimde göstermiştir.

O halde hatayı, eksikliği ve bunların nedenlerini gördük, nasıl aşacağımızı öğrendik diyebiliriz. Bunları her alandaki pratikte de gerçekleştirebilmeliyiz. Her bir arkadaş bulunduğu alanda bu temelde yeterli düzeyde tartışabilmeli, bu temelde yenilenmeyi, değişimi esas almalı, bu gücü, etkinliği gösterebilmelidir.

Alan pratiklerini bu temelde değerlendirip yeniden planlayan, yapılandıran bir düzeye getirmeliyiz. Alanlarda pratik yürüten yoldaşların yaşadıkları darlıkları, yüzeysellikleri aştırtacak bir etkileme, eğitime gücünü her bir arkadaş gösterebilmelidir. Önderlik ve Parti çizgisinde bir düzeltme ve pratiği başarıyla geliştirme öncülüğü haline kendini getirebilmelidir. Başaran devrimci militanlık bu temelde ortaya çıkar. İçinde bulunduğumuz hamle sürecinin başaran öncülüğü böyle gerçekleştirilir. Bunun dışında başka bir yol yok. Bütün arkadaşların bunları bilmesi gerekir. Dar-pratikçi anlayışla daha fazla yürünemez. Bunun tersi yani soyut ve üstte kalan küçük burjuva yaklaşımlarıyla da sürece yanıt olunamaz.

Dikkat edilirse bunlar uygulama işleridir. Pratik çalışmalardır. Zamanında ve yerinde olur. Her militan bulunduğu yerde ideolojik, siyasi, askeri mücadeleyi, gelişmeleri her zaman bu temelde değerlendirmeye tabi tutar. Düşmanı çözer, ortamı değerlendirir, kendi gücüne bakar, doğrunun ne olduğunu, yapılması gerekenin neler olması gerektiğini ortaya çıkartır, belirler, kararlaştırır, nasıl yapacağını planlar, gücünü örgütler ve pratikleştirir. Bunu da sürekli kılar. Yani genel çerçevede neleri, nerede, nasıl yapacağımızı tanımlayabiliriz ama günlük uygulaması devrimci militanın yaratıcılığının, dehasının ve pratik tarzının ürünü olarak gerçekleşir, ortaya çıkar. Onu önceden belirleyemeyiz, o bir yerden belirlenemez. Herkes, her devrimci kendisi yapar. O nedenle günlük, her an pratiğimizi sorgulayabilmeli, neyi sürdürmemiz gerektiğini, neyi nasıl değiştirmemiz gerektiğini belirleyip ideolojik derinlikle birlikte yürütebilmeliyiz. Değerlendirmeleri sürekli yapmamız gerekiyor, onları bir sefer yapıp da oraya sığınmamamız gerekiyor. Bu konuda tüm arkadaşların yaratıcı ve çözümleyici bir düşünce gücünü gösterebilmesi gerekli.

Sistemi aşma, alternatif bir sistem geliştirme imkânı, fırsatı var

Hareket ve halk olarak çok yoğun, çok karmaşık, çok zengin yöntemler içeren büyük bir mücadele içindeyiz. Üçüncü Dünya Savaşı Ortadoğu'nun her tarafına yayılmış olarak şiddetli bir şekilde sürüyor. Doğu Akdeniz'den Kuzey Afrika'ya, Körfez'den Kafkasya'ya, Karadeniz'e kadar Ortadoğu'nun bütün temel bölgeleri yoğun bir çelişki ve çatışma odağı olma özelliğini sürdürüyor. Irak, Suriye, Kürdistan gibi merkez olan alanlar zaten en yoğun savaşa sahne oluyor. Bunları günlük olarak görüyor, yaşıyoruz. İktidar ve devlet sisteminin krizi, kaosu derinleşerek sürüyor. Bölgenin hepsine yayılmış durumda. Dünyayı tamamen etkisi altına almış bulunuyor. Bunun devam edeceği de görülüyor.

Günlük çelişki ve çatışmaları daha somut olarak ele alıp anlamaya çalıştığımızda şunu daha iyi anlıyoruz: İktidar ve devlet sistemi bir dünya sistemidir. Bir iktidar, devlet ve sistem var. Bütün şubeler buraya bağlı. Oyunu bu sistem kuruyor, işleri bu sistem yü-

rûtmeye çalışıyor. Peki, her şeyi yapıyor mu, istediği gibi yürütebiliyor mu? İşte onu başaramıyor. Çünkü, bu çıkar dünyası, baskı, sömürü dünyası, azami kâr elde etme üzerine kurulmuş. Herkes bunu sürdürüyor. Dolayısıyla sistemin iç çelişki ve çatışmaları durmuyor, azalmıyor. Tersine sürekli artıyor, karmaşılaşıyor, kriz ve kaos haline geliyor. İçinden çıkılmaz bir duruma dönüşüyor. Sistem bunları çözmeye çalışıyor. Bazılarını çözüyor, bazılarını çözemiyor. Bu çelişkili ve çatışmalı durum, sisteme karşı mücadele için imkân ve fırsat yaratıyor. Sistemin yapısal sorunları, kriz ve kaosları onun çözümsüzlüğünü getiriyor. Dolayısıyla sistemi aşma, alternatif bir sistem geliştirme imkânı, fırsatı, gücü veriyor. İşte günümüzün devrimciliğinin burada ortaya çıkması lazım. Devrimci teori ve pratiğin görmesi gereken, anlaması gereken ve üzerinde yürümesi gereken gerçeklik budur.

Önder Apo, 'Sisteme karşı sistemin içinden etkili bir biçimde mücadele yürütmek için imkân ve fırsat var' dedi. Sistemin yaşadığı çözümsüzlük, çürüme, çöküş, alternatif bir sistem geliştirmeyi, yeni bir dünya aramayı ve onu gerçekleştirmeyi imkân dâhilinde kılıyor. İşte devrimci teorinin, ütopyanın böyle bir hedefe göre şekillenmesi gerekiyor. Devrimci tarzın, üslubun, temponun günlük olarak böyle bir teoriyi pratikleştirecek bir temelde şekillenip eyleme dönüşmesi lazım.

Öyle görünüyör ki sistem kolayca işin içinden çıkamayacak. Bazı yerleri yamamaya çalışsa da başka yerler patlak veriyor. Bir yerde çözüm buluyor gibi görünse de başka yeni yerlerde çelişki ve çatışma durumu ortaya çıkıyor. Esasta krizli, kaotik, çatışmalı bir yaşamı, yönetim ve egemenlik sisteminin öngörüyor. Sistemin bu kriz ve kaostan öyle rahatlıkla çıkabilme gücü de yok. Belli ki çıkma derdi de yok. Halkların, ezilenlerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların bu derdi var. Bu kriz ve kaostan çıkmak, ona yol açan sistemden kurtulmak gerekiyor. Devrimci teori bunu öngörüyor.

İçimizdeki en büyük tehlike sistem içinde çözüm olabileceğine inanmadır

Biz kendimiz böyle bir değerlendirmeyi yapıyoruz, sanıyoruz ki herkes, iktidar ve devlet güçleri de bizim gibi bakıyorlar. Onlar da sanki böyle değerlendiriyorlar gibi algılamaya yöneliyoruz. Bu yanlış. Herkesi kendi somutluğunda değerlendirmek lazım. Sapla samanı birbirine karıştırmamalıyız. Her düşünceyi, her çizgiyi kendi somutunda, kendi gerçekliğinde değerlendirmeliyiz. Birbirine benzeştirmemeli, karıştırmamalıyız. Bu bakımdan da dışımızdaki sistem gerçeğini de, kendi gerçeğimizi de kendi somutunda, öz-günlüklerinde doğru anlamak lazım. Hem doğru, yeterli, derinlikli anlamamız, kavramamız hem de birbirine karıştırmamamız lazım. Böyle anlam zayıflıkları ve karıştırmalar, kıyaslamalar çok fazla ortaya çıkıyor. Bu da pratikte yanlışlara yol açıyor. Bizi yanlış karar almaya, yetersiz pratik geliştirmeye götürüyor. Pratikten gerekli dersler çıkarmak ve bu yanlışlara artık düşmemek gerekir.

Dışımızdaki sistemin krizli ve çatışmalı durumu sürecek. Dikkat edelim hiçbir alanda çatışmalar sonuca ya da çözüme doğru gitmiyor. Burada ilk akla gelen Irak'tır. Burada herhangi bir çözüm oldu mu? Hangi çözüm çıktı ortaya? Bir çözüm mü geliştirdi, yoksa baş-takinden daha fazla bir çelişki ve çatışmalı durum mu var? Bu tartışma konusudur. Suriye-Doğu Akdeniz kav-

gası ortada. Enerji yataklarına ve yollarına daha çok sahip olma, daha fazla buraları paylaşma kavgası içerisine girmiş durumdadır. Dünya savaşının esası bunun üzerine kuruldu. Yüz yıl önceki savaşın da bu özelliği vardı. Enerji yataklarının ve yollarının ele geçirilmesi kavgasıydı. Alman-İngiliz savaşı, Birinci Dünya Savaşı denen savaş böyle başladı. Ticaret yollarına ve enerji kaynaklarına el koyma savaşıydı. Başta petrol olmak üzere enerji kaynaklarına sahip olma, onları ele geçirme, paylaşma savaşıydı. İkinci Dünya Savaşı denen savaşta böyle sürdü. Şimdi üçüncüsü de böyle sürüyor. Aslında ne kadar birinci, ikinci, üçüncü savaş diye bir şey var, konusu tartışma götürür. Birbirinin devamı gibi görünüyorlar.

Dünyada 150 yıllık bir kapitalist, emperyalist savaş var. Zaten kapitalizmin kendisi kaos, kriz, savaş demek, çelişki ve çatışma demek, çıkar kavgası demek. Zenginlikleri ele geçirmek için her türlü saldırıyı yürütmek demek. Bu

**Sistemi, alternatif
sistem gerçeğini, bizim
kim olduğumuzu, ne
olduğumuzu, Apocu
hareketin sadece
Kürdistan için değil,
bölge ve dünya
açısından ne anlam
ifade ettiğini doğru
bilince çıkartmalı,
doğru anlamalı ve doğru
katılmamız. Doğru
bulup inanıyorsak
katılmamız, yoksa
katılıp da kendi
anlayışlarımızı onun
gücüne ortaya
koymaya çalışmamamız.**

**Böyle olmaz,
bu saptırma olur,
revize etmek olur.**

bazen askeri olarak şiddetli oluyor, bazen askeri boyutu daralıyor. İşte bunun daraldığı zamanlara ateşkes zamanları deniliyor. Askeri boyutun şiddetlendiği zamanlara savaş zamanı deniliyor. Yoksa sistem kendi içinde bir çare üretmiyor. Çare üretecek olan onun alternatifidir. Ezilenlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesidir. Birinci Dünya Savaşı'yla birlikte işçi ve emekçilere dayalı olarak böyle bir alternatif dünya arayışının Ekim Devrimi'yle birlikte ortaya çıktığını biliyoruz.

Sistemin zaman zaman genel askeri çatışmayı daraltmaya, yerel, bölgesel çatışmalarla sistemi yürütmeye çalışması böyle bir alternatif dünya arayışının Ekim Devrimi'yle etkili bir biçimde gündeme gelmesiyle ortaya çıktı. Bu devrimsel gelişme uzun vadede alternatif olamayınca, dahası kendi çelişkileri içinde çözülüp çökünce Üçüncü Dünya Savaşı denen yeni bir süreç girildi. Aslında baştan beri kapitalist modernite sistemi kesintisiz bir savaş durumudur.

Şimdi bu durum Ortadoğu üzerinde çok daha derin ve yaygın bir biçimde sürüyor, besbelli ki sürecek de. Amaçları benzerdir. Sistem güçlerinin yol ve yöntemleri birbirine yakındır. Farklı çıkar odakları oluşuyor. İlişki ve ittifaklar gelişiyor. Bundan dolayı farklı biçimlerde mücadele ediyorlar. Yoksa işin özünde bir değişiklik yoktur.

O halde alternatif dünya gelişmedikçe, ezilenlerin kurtuluşunu ifade eden özgürlük ve demokrasi mücadeleleri zafere ulaşmadıkça ve bu temelde özgür bireyin demokratik toplum, demokratik komün devrimleri gerçekleşmedikçe bu kriz ve kaostan çıkış yoktur. Sistemin böyle bir gücü yok. Ancak alternatif bir sistem mevcut sistemi daraltırsa, sınırlandıırırsa, aşarsa, alternatifini geliştirirse giderek bu sistem aşılır, daraltılır ve sonuç olarak sistemden kurtuluruz. Bu net bir biçimde görülüyor. Bizim bu gerçekliği doğru anlamamız lazım. Bu bizim için neden önemli? Biraz gelişme sağlayınca içimizde anlayış ve pratik düzeyde sistem içi çözüm arayışları gelişiyor. Alternatif sistem olma gerçeğimiz unutuluyor. Bu temelde kendini anlama, tanımlama, kendine sahip çıkma, kendi gücünü, iradesini görmekten uzak kalınıyor. Tersine sistem içileşmek, sistem içi çözümler aramak, sisteme benzemek ortaya çıkıyor. İşte bunun için Önderlik teorisine ve

göre anlama ve yorumlama çok fazla gelişiyor. Çizgiden sapma eğilimleri çoktur. Bu nereden kaynaklanıyor? Önderlik çizgisinin yaşamsallaşacağına dair inanç zayıflığından kaynaklanıyor. Özgür yaşamın, demokratik toplumun, demokratik komünün olacağına, insanların bu biçimde yaşayabileceğine inanılmıyor. Bu bir ütopya, hayal olarak görülüyor, gerçekleşmez sanılıyor. O kadar maddileşmiş, günümüz iktidar ve devlet sisteminin özellikleriyle o kadar çok donatılmış, sistemin gücü karşısında o kadar çok ezilme yaşanmış ki alternatifinin gelişebileceğine, onun dışında bir yaşam olacağına dair inanç, düşünce, bilinç, irade ortaya çıkartılmıyor. Bu bir açıdan anlaşılır bir durumdur. Yüz yıllık soykırım altında olan, binlerce yıldır ağır işgallere uğrayan bir toplumun, onun bireylerinin bilincinde, iradesinde bu tür durumların ortaya çıkması gayet açık, anlaşılır bir durum ama kabul edilir bir durum değil. Doğru bir durum değil, kesinlikle reddetmemiz gerekiyor. Dikkatli olmalıyız. Önder Apo sert uyardı. En zor koşullarda İmralı'da bazı gerçekleri söylemesini, bazı yayın organları 'geleceğe notlar' diye başlık yapıp sayfaya taşıyınca sert tepki gösterdi. 'Ne geleceği, ben bugün için söylüyorum!' dedi. Yani bunlar hayal değil anı anına mücadeleyle inşa edilecek gerçekliklerdir.

ideolojik-politik çizgisinin başarısına inanmak gerekir, diyoruz. Öyle oluyor ki kendi gerçeğimizden, alternatif sistem olma gerçeğimizden, dolayısıyla Önderlik çizgimizden sapma ortaya çıkıyor. Bu sistemin içinde çözüm olabileceğine inanma, kendini sistem çözümüne yatırma, bu sistemi aşmanın mümkün olmayacağını düşünme, sistem önünde boyun eğme, diz çökme yaşanıyor. Ruhsal, duygusal, düşünsel olarak yaşanan bir gerçeklik. Bu bizim içimizdeki en büyük tehlikedir. Günümüzde PKK içindeki en büyük tehlike böyle ortaya çıkıyor. Bunu görmemiz ve ciddiye almamız lazım.

Revizyonizme fırsat vermemeli, çizgi mücadelesiyle önüne geçmeliyiz

Sistemi, alternatif sistem gerçeğini, bizim kim olduğumuzu, ne olduğumuzu, Apocu hareketin sadece Kürdistan için değil, bölge ve dünya açısından ne anlam ifade ettiğini doğru bilince çıkartmalı, doğru anlamalı ve doğru katılmamız. Doğru bulup inanıyorsak katılmamız, yoksa katılıp da kendi anlayışlarımızı onun gücüyle ortaya koymaya çalışmamamız. Böyle olmaz, bu saptırma olur, revize etmek olur.

Revizyonizm tehlikesi var. Kendine

Aslında bugüne inanç zaten az, fakat öyle eğilimler var ki bunların gelecekte olacağına dair inançları da azdır. 'Tamam, güzel sözler ama hayalidir, somut duruma uygun değil, gerçekleşmez. O halde gerçekçi olmalıyız, somut olmalıyız. O zaman ne yapmalıyız? Bu düzen içerisinde bir çözüm aramamız, bunun bir parçası olmalıyız. Düzenin çelişki ve çatışmaları içerisinde uçtan uca giden hale gelmeliyiz. Başka şekilde olmaz' deniliyor. Bunu açıktan söyleyenler de var, söylemeyip pratikte böyle davrananlar da var. Yanlıştır. Bu gerçeği görmemiz lazım. Bu bakımdan bu sistem gerçeğini doğru anlamamız önemlidir.

Gittikçe yoğunlaşmış, derinleşmiş bu mücadele süreci içerisinde kapitalist modernite sisteminin Kürt halkına ve Kürdistan'a yaklaşımını daha somut gördük. Uzun süredir yürüttüğümüz mücadelenin sonuçları olarak biraz değişim, farklılaşma yaşanıyordu. En azından TC'de, İran'da somutlaşan katı inkârcı-imhacı anlayış ve politikadan biraz uzaklaşan, farklı politikalar oluşturur gibi bir eğilim geliyordu. Bu hareket ve halk olarak bizim açımızdan önemliydi. Çünkü; en büyük dayanaklarımızdan biri, bizi yok etmek isteyen sistemin kendi iç çelişki ve çatışmalarının ortaya çıkardığı imkân ve fırsatlardır. Kürt Özgürlük Hareketi düşmanın

içindeki çelişki ve çatışmalara dayanarak, onun ortaya çıkardığı imkân ve fırsatları doğru ve zamanında, yerinde anlayıp kullanarak gelişme yaratıyor, mücadele ortaya çıkartıyor. Bu bakımdan küresel sistemin de Kürt sorununa dayalı anlayış ve politika değişiklikleri önemliydi. Dikkatle üzerinde durmaya, anlamaya çalıştık.

Mevcut gelişmeler neyi gösterdi. Bu konuda son olaylar aydınlatıcı oldu. Aslında çok ciddi, bel bağlanır, birlikte yürünebilir bir değişimin, yeniliğin, farklılığın ortaya çıkmadığını gördük. Evet, bazen Kürtleri kandırmak için güzel sözler söylüyorlar. Bazılarına karşı savuşturmak için ittifak yapalım diyorlar. TC yönetimi gibi, AKP-MHP faşizmi gibi Kürt'ü inkâr eden bir söylem ve tutum göstermiyorlar. Ama ondan öte Kürt halkının varlığı ve demokratik halkları konusunda da ciddi bir şey ortaya koymuyorlar. Kendimizi yanıltmamız lazım. Tam tersine hala Kürt soykırımını alttan alta yürüten, planlayan, onun özel savaş sisteminin geliştiren küresel sermaye sisteminin kendisidir. Hala ulus devlet sahipleri birer tetikçidir, gardiyandır, uygulayıcıdır; oyun kurucu, politika belirleyici, zihniyet oluşturuca gücü sistemin kendisidir. Bu konuda yanılmamalıyız. Bunu özellikle Irak'ta, Başûrê Kurdistan'da gelişen mücadelelerde, Suriye'de, Rojavayê Kurdistan'daki mücadelelerde, Türkiye'de, Bakurê Kurdistan'da gelişen mücadele sonuçlarında net biçimde gördük. Mevcut farklılık, değişim dediğimiz husus çok sınırlı, çok eğreti, çok dardır. Öyle fazla ileri gitmiş, dolayısıyla bir tür çözüm yaratan, belli düzeyde ilişki kurup ittifak geliştirilecek bir düzeyde değildir.

Kürt halk iradesi tanınmak istenmiyor. Tanır gibi göründüklerinde bile, dünya kapitalist sistemine nasıl yamacaklarının hesabını yapıyorlar. Avrupa buna 'bireysel hak ve özgürlükler' dedi. Amerika'nın da, Rusya'nın da esas aldığı şu an odur. Öyle ki bu bireysel hak ve özgürlüklerin bir tanımı bile yok. Bireysel hak ve özgürlüklerin koruyucusu güya Avrupa İnsan Hakları Mahkemesidir. Neyi koruduğu, kimden yana olduğu, kimin kılıcını kuşandığı net bir biçimde ortadadır. İstedikleri kadar adlarını insan hakları koysunlar, işkenceye karşı komite desinler, ne olursa olsun işkence düzeninden, zulümden, baskıdan, sömürden yandırlar. Sonuç olarak o sistemin kuramlarıdır. Bu anlamda sistemde köklü değişiklikler olmuş diye yanıltmamız lazım. Öyle bir şey yok. Çok zayıf, cılız bir farklılık var. Kuşkusuz o da önemli. Doğru anlayıp yeterince değerlendirmemiz gerekli fakat yanılgıya da düşmemeliyiz.

İfade ettiğimiz gibi Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin çok fazla imkân ve fırsatı yok. En küçük imkân ve fırsatlardan yararlanması lazım. İğne ucuyla kuyu kazarcasına bu işin yürütülmesi gerekir. Önder Apo, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin tarzını böyle tanımladı. Bunun için en küçük imkândan, fırsattan yararlanılması lazım. En küçük farklılığı değerlendirmesi gerekir. Bu doğru ama düzeyini bilerek de yapmak gerekir. "Biraz farklılık var, biraz imkân ve fırsat sunuyor, değerlendireyim, kullanayım" diyerek kendini aşırı derecede kandırmaması gerekir. Dar, küçük bir imkânı, fırsatı, sanki yeni ve büyük bir gelişmeymiş gibi görüp kendini yanıltmaması gerekir.

Soykırım makinası olarak kullanılan faşist blok Kemalizmi de aşmıştır

Önder Apo maddi uygarlık içinde Kürt'e yer olmadığını kapsamlı çözümlemelerle ortaya koydu. Sistem Kürt halkını soykırımdan geçirmeyi hedefler ve tüm yöntemlerini buna göre belirlerken yanılgıya düşmek sistemin kurbanı olmaktan başka sonuç doğurmaz. Küresel kapitalist sistem AKP-MHP faşizmini tüm Kürdistan'da soykırım makinası olarak çalıştırmaktadır. Bunu yapan, sistemin kendisidir. Bu bilinçle yaklaşıldığında gerekli tedbirler de alınır ve mücadelenin karşı karşıya kaldığı tehlikeler bertaraf edilebilir.

AKP-MHP faşizminin temsil ettiği Türk-İslam sentezci çizgi, inkârcı, soykırımcı, faşist-sömürgeci-soykırımcı bir zihniyeti ve siyaseti ifade ediyor. Bu çizgi Birinci Dünya Savaşı sürecinde, İttihat ve Terakki Cemiyeti bünyesinde ortaya çıkartıldı. Osmanlı yönetiminin bir çizgisi oldu fakat dünya savaşının ortaya çıkardığı bir çizgi oldu. Emperyalist bloklaşma ve çatışma içerisinde ortaya çıktı. Sadece Osmanlı'ya, Türkiye'ye, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne ait değildir. Küresel kapitalist sistemin, emperyalist savaşın ortaya çıkardığı bir zihniyet ve siyasettir. Onunla bağını da iyi görmemiz lazım. Kemalizm aslında orada bazı yönlerden biraz daralmaydı, kendini sınırlamaydı. Kemalist Cumhuriyet öyle kurulmaya çalışıldı fakat 12 Mart 1971 darbesi, ardından gelen 12 Eylül faşist-askeri darbesi bu daralmış Kemalist Cumhuriyet yaklaşımını da aştı. Tekrar İttihat ve Terakki'nin öngördüğü Türk-İslam sentezci, Kızıl Elmacı, Turancı, faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaseti temel bir anlayış ve çizgi haline getirdi.

Bugün AKP-MHP ittifakında somutlaşan, bu çizginin en üst düzeyde, en bütünlüklü uygulanmasıdır. AKP-MHP ittifakı tam anlamıyla 2015'te oluştu ama bu ittifakı oluşturmak için yıllardır altyapı hazırlandı, zemin döşendi, hazırlık yapıldığını biraz inceleme yaptığımızda görüyoruz. Bir de temelinin oraya dayandığını görüyoruz.

Evet, bütün bunlar TC egemen güçlerinin, devlet sisteminin zihniyet ve siyasetini ifade ediyor. Fakat bunlar küresel sermaye sisteminden, onun iç çelişki ve çatışmalarından bağımsız değildir. İttihat ve Terakki, emperyalist bloklaşma, çelişki ve çatışmasından bağımsız bir güç değildi. Kemalist Cumhuriyet bu sistemi kabul etme temelinde, onunla uzlaşarak kuruldu.

12 Mart 1971, 12 Eylül 1980 darbelerini NATO yaptı. Türk-İslam sentezci çizgiyi bu düzeyde yeniden Türkiye'nin başına NATO ve Amerika getirdi. Sovyetler Birliği'ne karşı "Yeşil Kuşak" projesi temelinde iktidar ve devlet İslam'ını Türkiye'ye, NATO ve ABD soktu. 12 Eylül askeri cuntası bu süreci baş-

lattı. Bu da tamamen bir NATO darbesiydi. Bugün de AKP-MHP iktidarı, Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli bazen sağa-sola efeleniyor, meydan okuyorlar ama aslında bunların hepsi danişıklı dövüştür. Açıktan bir söz söylediklerinde alttan bin defa özü dileyen mektuplar gönderiyorlar. Tamamen Türkiye toplumunu, insanları aldatmak için halkın önünde farklı yapıyorlar. Öyle bir gerçekliği yok. Tam tersine AKP-MHP yönetimi İttihat ve Terakki'den, 12 Eylül cuntasından çok daha fazla işbirlikçi, dışa bağımlı, küresel kapitalist sistemin uzantısı, işbirlikçisi olan bir yönetimdir.

PKK'ye karşı savaşın Washington'da nasıl kararlaştırılıp uygulanmaya konduğunu Uluslararası Komplodan öğrendik

Tayyip Erdoğan denen kişinin hiçbir şeyi yoktu. Ona bu sistem, NATO ve Amerika 'Yürü ya Tayyip!' dedi, o da yürüdü, hala da yürüyor. Sıkıştığı zaman işte önceden hazırlanmış olan Devlet Bahçeli'yi koltuk değneği yaptılar, yine hazırladıkları Kemal Kılıçdaroğlu'nu koltuk değneği yaptılar. Bu şekilde yürütmeye çalışıyorlar. Sonuç olarak bunların hiçbirisi Tayyip Erdoğan'ın marifetleriyle olmuyor. Sistem yürütüyor. Bu gerçeği de bilmeliyiz. Doğru mücadele yürütmek için bunlar önemli hususlardır.

Şunun için bunları ifade ediyoruz: Kürt inkâr ve imhası, zihniyet ve siyaseti kimin, hangi güçlerin zihniyet ve siyasetidir? Kürt soykırım sistemi kimin sistemidir? Kim yaratıyor ve yürütüyor? Bunları iyi bilmemiz lazım. Bu konuda da zaman zaman içimizde bir bilinç çarpıtması, farklılaşması yaşanıyor. Yanlış ve son derece tehlikeli bir durumdur. Bu gerçeği iyi bilmeliyiz. Bunun öyle sadece TC ile veya İran'la, Ortadoğu'da oluşturulmuş ulus devlet şubeleriyle ifade edilmesi büyük bir eksiklik ve yanlışlık olur. Bu bir sistem gerçeğidir, bunun ne kadar böyle olduğunu, PKK'ye karşı savaşın Washington'da nasıl kararlaştırılıp planlanarak uygulanmaya konduğunu Uluslararası Komplodan bu yana açık bir biçimde görerek öğrendik. Uluslararası Komployu kim örgütledi, kim kararlaştırdı? Bunun bilinmeyen, gizli olan yanı var mıdır? Bugün PKK'ye karşı savaş kim planlıyor, örgütüyor, yürütüyor? Her şey ortada değil mi?

Derler ya 'Ateş olsa cürmü kadar yer yakar' diye. Aslında bu AKP-MHP faşizmi için daha fazla böyledir. Ancak kendi sınırlarının ulaştığı yerde bunları yapıyor. Dünya düzeyinde böyle bir mücadeleyi yürüten gücün küresel sermaye sistemi, onun öncüleri; ABD, İngiltere, İsrail olduğu açık bir gerçek. Burada yanıltmamız lazım.

Şimdi bu güçlerin birbirleri arasındaki ilişkileri, bu güçlerle bölgesel güçler olan İran ve TC arasındaki ilişkileri görmek, onlardan faydalanmaya çalışmak ayrı, PKK'ye karşı yürütülen mücadelenin esas olarak nereden örgütlenip yürütüldüğünü görmek ayrı bir durumdur. Bunları birbirine karıştırmak lazım. Dolayısıyla aralarında kısmi olarak ilişkiler olsa da PKK'yi tasfiye ve imha etme saldırılarının esas planlayıcı ve yürütücü gücü küresel sistemdir. Tetikçi olarak TC'yi, bölgedeki devletleri ve çeşitli faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetleri kullanıyorlar. Kullanılan var, kullanılan var. Oyun kurucu var, kurulan oyun içinde oynayanlar var. Hepsini kendi yerleriyle, rolleriyle doğru anlamamız lazım.

Bir başka boyut da tabii somut, çarpıştığımız düşmanı doğru anlamaktır. TC gerçeğini, TC içi çelişki ve çatışmaları, AKP-MHP faşist-soykırımcı yönetiminin gerçekliğini günümüzde doğru

anlamak, onunla başarılı bir mücadele yürütmek için oldukça önemlidir. Bu noktada da zafiyetler var. Çok değerlendiriyoruz, tartışıyoruz, mücadele de ediyoruz ama anlayışımızın ve pratiğimizin dar ve yüzeysel olduğu ortaya çıkıyor. Bu durum hareket olarak bizde de var, toplumda da var, yine dışımızdaki güçlerde, en çok da dostlarımızda var. Toplumda böyle olması bir yönüyle bizden kaynaklı, kuşkusuz tümüyle biz onu yaratmıyoruz ama PKK olarak biz başta toplumu doğru eğitip yanılgılardan kurtarmakla görevli ve sorumlu olan bir öncülüğüz.

Bizde ortaya çıkan küçük bir yanılgı toplumda büyük bir yanılgıya dönüşüyor. O halde en küçük bir yanılgıya bile düşmememiz lazım. Dolayısıyla top-

TC'nin Heftanîn merkezli yürüttüğü saldırı kapsamlı, planlı bir saldırdır. Bunu örgütleyen gücün Amerika olduğundan hiç kuşku duymamak lazım. KDP'yi, YNK'yi, Irak devletini, birçok gücü bunun içine katmaya çalıştılar. Wertê'ye asker çıkartmaktan Bradost'a saldırıya kadar hepsi bu planın birer parçasıydı. ABD'li yöneticiler de sonunda baklayı ağızlarından çıkardılar. PKK'yi yok etme temelinde birçok gücü birleşmeye çağırdılar. Böylece PKK'ye karşı mücadeleyi geriden kimin kararlaştırıp organize ettiği, bir kere daha somut olarak ortaya çıktı.

lumu değil, kendimizi eleştirmeliyiz, sorgulamalıyız, düzeltmeyi kendimizde başlatmalı, geliştirmeli, kendimizde aramalıyız, başka yerde aramamalıyız. Bu noktada da düşman gerçeğini anlamada, doğru kavramada, ona karşı mücadeleyi yeterince yürütmede zayıflıklar var. Anlayış, tutum zayıflıkları var, nerdeyse ağızından çıkanı kulağı yeterince duymayan, söylediklerinin anlamını derinden idrak edemeyen bir tutum var. Bu da düzeltilmesi gereken bir durumdur. Faşizm deniliyor, arkasından bir sürü demokratik hak isteniyor, soykırım deniliyor, soykırımcıyla yan yana hem de ilişki içinde yaşanabileceği sanılıyor. Çok büyük bir yanılgıdır. Önderlik önemli ölçüde bunları kırımtı. Kürdistan'da yurtseverlik ölçülerini yükseltmişti, yurtseverlik anlayışını düzeltmişti. Bu Kürt egemen sınıfının, işbirlikçi-ihanetçi sınıfın, bunların milliyetçi

çizgisinin yurtseverlik ölçülerini aşağıya çeken, düşüren durumunu ortadan kaldırmıştı. Fakat bu konuda da bir zayıflık var. Önderliğin yarattığı gelişmeleri sürdürememe, ilerletememe, tersine geriye düşme durumu yaşanıyor. Bu anlamda faşizmi ve soykırımcılığı doğru ve tam anlama, onlara karşı doğru, tam, bütünlüklü duruş, tutum gösterme, mücadele etme sorunlarımız var. Eksiklikler, hatalar yaşanıyor. Faşist soykırımcılık gerçeğini doğru anlayan ve buna karşı doğru duran, bütünlüklü mücadele eden bir duruşta zayıflıklar, çelişkiler var. Bu da ciddi bir durumdur. Mutlaka düzeltmemiz gerekiyor. İşte savaş yaklaşımımızda da bu ortaya çıktı. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi'ni anlama ve sahiplenme noktasında bu sorun ortaya çıktı. Paradigma değişimine ve stratejik değişimlere zamanında doğru yaklaşamayışımızın, gerekenleri yapamayışımızın altında bunlar yatıyor.

Devrimci Halk Savaşı Stratejisi zamanında ve yeterli düzeyde kabul görmedi. 10 yıl geçti bir yıl gibi görüldü, bir taktikmiş gibi görüldü. Sanki birkaç ayın eylemleri gibiymiş gibi sanıldı, bir stratejik analiz geliştirilmedi, stratejik planlama yapılmadı, tamamıyla buna göre örgüt yapılandırılmadı. Tüm hareket ve halk Devrimci Halk Savaşı içine çekilmedi. Ama tersine gördük ki, düşman aslında birçok şeyi oyun olarak geliştirmiş. Tümünü kendisini savaşa göre hazırlamış. Bizi de hep yanıltmaya ve boşa çıkartmaya çalışmış. Kendini hazır hale getirdiğini, bizi de yanılgılı duruma düşürdüğünü gördüğünde anda da saldırıya başlamış. 24 Temmuz 2015 saldırısını böyle görmek lazım.

Öncü yalpalarsa arkadan yürüyen nasıl doğru yürüsün?

Örgüt 10 yıl boyunca bir strateji tanımlayacak ama onu anlamayacak, planlamayacak, ona göre kendini yapılandırmayacak, öyle bir mücadele içine girmeyecek. O zaman bu örgüt nasıl ayakta kalabilir, nasıl gelişme sağlayabilir? Aslında mümkün değil, eğer bütün bunlara rağmen ayakta kalıyorsa iki etkenden dolayıdır. Bir, Önderlik mücadelesi bunda bir; etkendir, iki; halk duruşu, halkın cesaret ve fedakârlığı, çocuklarını savaşa sevk etme, şehadeti göze alma cesaret ve fedakârlığı bunu yaratıyor. Yoksa çoktan imha ve tasfiye olurdu. Onu bilmemiz lazım. Parça parça da olsa, yetersiz de olsa mücadele etme gücü bizde yine de bu iki değerden dolayı oldu. Önderlik ve halkın tutumu bunu yürütüyor.

Soykırım sistemine karşı yanılgılı yaklaşmak mücadele duruşunda sakatlıklar doğuruyor. Şimdi bu durumları da düzeltmek için soykırımı doğru anlamamız lazım. Soykırım nedir ve soykırıma karşı mücadele nasıl olur? Sanki normal bir düzenmiş, olağan bir rejimmiş gibi algılama, anlama var. Bunlar yanılgıdır. Bu bizde de ortaya çıktı. Demokratik-siyasi çözümün erkenden ve kolaylıkla olabileceğini sanma, ona umut bağlama, öyle bir beklenti içine girme yanılgısını şu ya da bu düzeyde yaşadık. Savaşa zamanında hazırlanmamak kadar savaş günü gelip çatığında onu anlamayan, kabul etmeyen, öyle bir sürece girmeyen duruşumuz bunu gösteriyor, buradan kaynaklanıyor. Öncü böyle olursa toplumda düşman algısı elbette çok bozulur, geriye düşer, bu anlaşılır bir durumdur. Öncü bu kadar yalpalarsa arkadan yürüyen nasıl doğru yürüsün, mümkün değil. Dolayısıyla toplumdaki geri düşüşlerin hepsinin altında bizim tutumlarımız yatıyor. Toplumu eleştirmeden önce kendimizi

eleştirmeliyiz, özeleştirisel yaklaşım göstermeliyiz. Bu konuda da yanılgılarımızı, yanılgılarımızı düzeltmeliyiz. Erken çözüm ve iktidar hastalığı, yetkici anlayış ve hastalıklarından kendimizi kurtarmalıyız. Sistem içi çözüm arayışlarına çok fazla bel bağlamaktan kurtulmalıyız.

Aslında sistem içinde çözüm arıyoruz demek bir mücadeledir. Örneğin; Şengal'e statü olsun, Rojava'da statü gelişsin kavramları birer mücadele argümanıdır. Sistemi geriletmeye, inkarcı-soykırımcı sistemi darbeleme, parçalamaya mücadelesinin bir parçasıdır. Böyle anlamak gerekirken yüzde yüz, hemen gerçekleşecekmiş gibi sanma, inanma, her şeyini oraya bağlama büyük bir yanılgı oluyor; aslında bu bir sapmadır. Bunun başka türlü izahı yok. Öyle olmaz. Biz bu kadar kendimizi kandırabilir miyiz? İlkesiz, felsefesiz bir anlayışa, teoriye, siyasete sahip olabilir miyiz? Böyle olmak çok muğlak olmak anlamına gelir ya da tamı tamına sistem içi bir düşünce sahibi olmayı ifade eder. Öyle olamayız.

İşbirlikçi-teslimiyetçi çizgiyle mücadelenin dili ve tarzı farklı olmalıdır

Kürdistan'daki işbirlikçi-ihanetçi çizgiyi dikkatle değerlendirmek gerekir. Eskiden 'emperyalizme karşı mücadele revizyonizme karşı mücadeleden ayrılmaz' derlerdi. Biz de ise şöyleydi: Kürdistan'ın özgürlüğü için verilen mücadele işbirlikçi-teslimiyetçi çizgiye karşı verilen mücadeleden ayrılmaz. Bu temel bir Apocu ilkedir, PKK ilkesidir. Kim ki bunu anlamıyor, mücadelesini bu temelde geliştirmiyorsa olay ve olguları hiçbir zaman doğru anlayamaz, sözü doğru olmaz, pratiği başarı getirmez. Bunu bilmeliyiz. Fakat bu mücadelenin farklılıkları ve inceliklerini de göz ardı etmemeliyiz.

Teorik olarak bunları kavrasak, söz olarak söylesek de pratik politikada, günlük uygulamada bunun gereklerini yerine getirmede, buna uygun politikalar ve pratikler geliştirmede yetersiz kaldık.

Son dönemde, özellikle de son beş-altı yıl içerisinde bu çizgiyi zayıflatacak, teşhir edecek, daraltacak, sınırlandırıp kontrol altına alacak, benzer güçleri özgürlük mücadelesine yedekleyecek bir gücü yeterince gösteremedik. Böyle bir ideolojik mücadele gücünü, politik yaratıcılığı ve pratik tarz ustalığını ortaya çıkaramadık. Bu ciddi bir durumdur. Bu mücadele güçlü yürütülmeyince işbirlikçilik, teslimiyet derin bir ihanet haline geldi. Tarihteki en ağır yaşanmışlıklardan çok daha ağır bir durum ortaya çıktı. Öyle bir gelişti ki kendine Kürt yönetimi diyen güçler, AKP-MHP faşizmi gibi Kürt'ün her şeyini yok sayıp, yok etmek isteyen bir anlayış ve siyasetle uzlaştı, ittifak yaptı, doğru Kürt çizgisi budur, diye nerdeyse herkese kabul ettirecekti. Uzun süre böyle de yürüdü. Bunu vakitinde teşhir edemedik. Önüne de geçemedik, sınırlandıramadık, derinleştikçe derinleştirdi. Sonunda artık öyle bir noktaya gelindi ki, hiçbir biçimde böyle bir tutumla düşmana karşı sonuç alınmanın mümkün olmadığı ortaya çıktı.

AKP-MHP faşizminin saldırılarına karşı direnirken istediğin kadar AKP-MHP'ye darbe vur, işbirlikçilik-ihanet o darbeyi sınırlandıran, faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti besleyen, güçlendiren bir etki yaptı, böyle bir çizgiye girdi. Şimdi buna karşı son süreçte kısmi, mücadelecî bir tutum içerisinde girdik. Geçen dönem dalgalı oldu. Zamanında bu adımlar atılamadı. Çok geç kalındı. İşbirlikçi-teslimiyetçi çizgiyi

anlama, bunun sömürgeci-soykırımcı zihniyetin gelişiminde, egemenliğindeki payını görme, dolayısıyla sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı özgürlük mücadelesini geliştirme ve zafere taşımada bu işbirlikçi-teslimiyetçi çizgiye karşı mücadelenin gereğini ve önemini yeterince anlamama ve yaratıcı yöntemlerle yerinde ve zamanında doğru bir biçimde uygulayamama durumu vardır. Biz böyle bir durumu da yaşadık. Bunu da eleştirel-özeleştiril bir değerlendirmeye tabi tutmamız lazım, düzeltmemiz gerekli.

Kuşkusuz işbirlikçi-teslimiyetçi zihniyet ve siyasete karşı mücadele faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı mücadele kadar kolay ve açık değildir. Faşist-soykırımcı siyaseti teşhir etmek, topluma göstermek, düşmanlığını ortaya koymak zor değildir, kolaydır. Belki politik-askeri mücadele yürütmenin zorlukları vardır ama gerçeği görmek o kadar zor değildir. Fakat işbirlikçi-teslimiyetçi zihniyet ve siyaseti o denli açık ortaya koyma, herkese gösterme, mücadele yöntemleri bulup etkisizleştirici mücadele geliştirme öyle basit ve kolay değil. Daha çok yaratıcılık istiyor, daha çok derinlik istiyor, daha çok yoğunlaşma istiyor. Uсталık gerektiriyor. Biz bu derinliği ve ustalığı gösteremedik. Zayıf

ama önemli bir hamleydi. Düşmanın da planlı saldırısı vardı. Girê Spî, Serêkaniyê işgalinden sonra Heftanîn'i de işgal ederek Rojava ve Başûrê Kurdistan parçalarını işgal etme planında önemli bir düzey kazanmak istiyordu. Bu temelde bir hazırlık ve planlı saldırı yürüttü. Gerekli ittifaklarını oluşturdu. Rusya'dan, İran'dan, Avrupa'dan destek aldığı gibi, özellikle ABD ile tam bir ittifak halinde böyle bir imha ve tasfiye planını oluşturup yürüttüler.

TC'nin, Heftanîn merkezli yürüttüğü saldırı kapsamlı, planlı bir saldırdır. Bunu örgütleyen gücün Amerika olduğundan hiç kuşku duymamak lazım. KDP'yi, YNK'yi, Irak devletini, birçok gücü bunun içine katmaya çalıştılar. Zînî Wertê'ye asker çıkartmaktan Bradost'a saldırıya kadar hepsi bu planın birer parçasıydı. 'PKK'yi bitireceğiz' diyorlardı. Bunu faşist TC sözcüleri birçok kez ifade etti. ABD'li yöneticiler de sonunda baklayı ağızlarından çıkardılar. PKK'yi yok etme temeline birçok gücü birleşmeye çağırdılar. Böylece PKK'ye karşı mücadeleyi geriden kimin kararlaştırıp organize ettiği bir kere daha somut olarak ortaya çıktı.

Tüm bu saldırılara karşı hamle daha erken gelişebilirdi fakat Koronavirüs denen saldırı ortaya çıkartılıp gerekçe ya-

etmeyi hedefliyordu.

2008'de de Zap'ta Ana karargaha yönelik saldırı başarılı olsaydı peş peş bütün Medya Savunma Alanları'na benzer saldırılar olacaktı. İlk adımı başarısız kalınca plan bozuldu. Heftanîn saldırısı da benzer biçimde başlatılan bir saldırdır. Daha önce Zap-Avaşın hattında, Xakûrkê'de bir düzeyde geliştirilmişti. Onu daha da ileri götürüp tamamlayıcı bir işgal planlamasını geliştirmek istiyorlardı. Eğer başarılı olsaydı bunu yayacaklardı. Düşmanın böyle bir planlaması vardı.

Zap gibi Heftanîn de düşmanın saldırılarını önemli ölçüde kırdı. Planlamasının, zamanında etkili uygulanmasının önünü aldı. Başarısızlığa düşürdü. Söz konusu düşman planı büyük ölçüde boşa çıkartılmış, başarısız kılınmış bulunuyor. 12 Eylül'de başlatılan hamle işte böyle bir süreçte geliyor.

Gerilla hamlesi, ABD-AKP-KDP ittifakıyla geliştirilen PKK'yi Medya Savunma Alanları'nda imha ve tasfiye etme planını çok büyük bir oranda darbeledi, kırdı, boşa çıkardı. Başarısız hale getirdi. 'Heftanîn'den çekiliyoruz' açıklaması bu anlama geliyor. Düşman onu yapmak zorunda kaldı. Şimdi direnişle onu boşa çıkardık. Toplumsal hareketin katıldığı hamleyle başarısız

Şimdi böyle bir mücadele ve sonuç üzerinden mevcut hamle gelişiyor. Bunu görmemiz lazım. Öyle düşmanın hazırlıklı olduğu, saldırdığı bir durumda değil, birçok karşıtın planlarının boşa çıkartıldığı, başarısız kılındığı bir ortamda biz onlara karşı bir devrimci hamleye giriyoruz. Bu hamle doğru yürütülürse işbirlikçi-teslimiyetçi çizgiyi de Kürdistan'da en dar, zayıf bir konuma düşüreceğiz, AKP-MHP faşizmini de yıkacağız. Hedefimiz budur. İmralı işkence ve tecrit sisteminin yıkılması, kırılması, Önder Apo'nun özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşması kesinlikle bu temelde gerçekleşir.

Karşıt cephe olarak küresel sistem, AKP-MHP faşist soykırımcılığı ve işbirlikçi-teslimiyetçi çizgi en zayıf, en parçalı, dağınık durumunu yaşıyor. Buna karşı Özgürlük Hareketimiz ağır bedel ödesede, zorlu mücadele yürütse de bütün karşıt saldırıları kırmış, planları bozmuş bir temelde kendisini yeni bir hamlesel mücadeleye yöneltmiş bul-

Her militan bulunduğu yerde ideolojik, siyasi, askeri mücadeleyi, gelişmeleri her zaman değerlendirmeye tabi tutar. Düşmanı çözer, ortamı değerlendirir, kendi gücüne bakar, doğrunun ne olduğunu, yapılması gerekenin neler olması gerektiğini ortaya çıkartır, belirler, kararlaştırır, nasıl yapacağını planlar, gücünü örgütler ve pratikleştirir. Bunu da sürekli kılar.

nuyor. Mevcut haliyle hareket olarak biz her bakımdan avantajlı, hazırlıklı, etkin bir durumdayız. 'PKK yok olacak' iddiasıyla ortaya çıkanlar kendileri yok olma noktasına geldiler, sesleri kesildi, ağızlarından söz çıkmaz oldu. Buna karşı hareket ve halk olarak biz ise büyük bir hamle başlatacak bir iradeyi, kararı, tutumu ortaya koyduk. Bu temelde 12 Eylül'den bu yana her alanda eylemler oluyor. Tartışmalar, değerlendirmeler geliyor. Daha da gelişecek ve çığ gibi yayılacaktır.

Özgürlük hamlesi halklarımızın ortak hamlesidir; faşizme ve işgalciliğe karşı olan herkesin zafer hamlesidir

Bu hamleyle faşizmi yıkabiliriz. Bunun için seferberlik düzeyinde mücadele, yaratıcılık gerekli. Başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm toplumu seferber edebilmeliyiz. Yine Türkiye'nin halklarıyla, gençleriyle, kadınlarıyla, devrimci-demokratik güçleriyle daha çok ittifak ve ortak mücadeleyi, birleşik devrim hareketini geliştirmeliyiz. Zaten

Halkların Birleşik Devrim Hareketi temelinde böyle bir hazırlığımız, pratikleşme durumumuz vardır. Diğer yandan ise Kürt-Arap ilişkilerini en ileri düzeyde geliştirerek başta Suriye olmak üzere bütün Arabistan'da, Arap toplumunun devrimci-demokratik dinamiklerinden, AKP-MHP faşizminin işgalci-yayılmacı politikalarına karşı çıkan tüm kesimlerine kadar herkesle ilişki ve ittifakı ön-gören bir direniş, Kürt-Arap ittifakı temelinde de Ortadoğu'nun merkezinde geliştirmeliyiz. İlişki ve ittifaklar bu temelde geliştirilmelidir. Mücadeleyi bu iki alana yaymak ve ortak yürütmek çok çok önemlidir.

Yurtdışı alanı bu konuda çok daha önemli konuma gelmiş bulunuyor. Gençlik önemli bir çıkış yaparak başladı, ön açma gibiydi. Her zaman coşkuyu, dinamizmi temsil etme, ön açma, bir de ülkedeki mücadeleyi dünyaya yayma, iyi temsil etme görevi vardır. Bunu bir ölçüde yapıyor. Daha fazla yapabilir. Daha fazla yapacak düzeyde de seferber edebilmeliyiz. Bunları yaparsak AKP-MHP faşizmini yıkarak büyük bir zafer kazanabiliriz, buna çok yakınız. Sürecin temel karakteri budur. Ciddi hatalar yapılmaz, iş yarıda bırakılmaz, çok kuru, dar kalınmaz ise asgari düzeyde mevcut koşulların ortaya çıkardığı imkânlar, fırsatlar doğru kullanılır, yine devrimci birikimimiz, hareket ve halk birikimimiz mücadeleye etkili bir biçimde sevk edilebilirse bunun sonu AKP-MHP faşizminin yıkılması, Özgür Kürdistan ve Demokratik Türkiye Devriminin gerçekleşmesi olacaktır.

AKP-MHP faşizmini yıkmak demek bir iktidar değişimi değildir. Büyük bir devrim hareketinin yaşanması, gerçekleşmesi içindir. Bunlar bir karşı devrim olarak geldiler; öyle normal bir hükümet olarak gelmediler. Yani AKP-MHP iktidarı seçimle gelmedi. Öyle bir seçim kazanmadılar. Darbeyle, hileyle geldiler. Seçimin hepsi hileydi, zordu. Savaşla geldiler. Seçimi bir hile, örtü olarak kullandılar. İşin aslı budur. O halde böyle bir karşı devrimin yıkılması tarihin en büyük devrimlerinden biri olacaktır. AKP-MHP faşizminin yıkılması Türkiye'de büyük bir demokratikleşme geliştirirken, Bakur'da özgürlük devrimini zafere taşıyacak, önemli bir hamle yap-tırarak ve bunun bütün Kürdistan üzerinde etkisi olacaktır. Bakur'da Kürt özgürlüğünün gelişimi, Türkiye'nin demokratikleşmesi Ortadoğu Demokratik Devriminin başlaması ve önünün açılması olacaktır. Bunu görmemiz lazım. Özellikle Kürt-Arap ittifakı temelinde geliştirilecek mücadele bunu Arap sahasına peş peşe yayacaktır. Rojhilat alanı, İran zemini zaten buna çok açıktır, hazırdır, bölgede yaşanacak bu tür gelişmeler hızla o zemine de yayılma ve sonuç alma imkânı veriyor. Mücadelenin gelişme zemini her zamankinden fazladır.

Kısaca; başlatılan hamlenin başarısı, Ortadoğu'da peş peşe gelişecek bir bölgesel demokratik devrimin kıvılcımı, öncüsü olabilir. Bu kadar geniş, derin ve etkili, tarihi bir gelişmeye yol açabilir. Bunları görmeliyiz. Mevcut hamleye bu temelde sahip çıkmalıyız, katılmalıyız.

Tüm kadro ve çalışanlarımızın esas gündemi faşizmi yıkmak ve özgürlük devrimini zafer götürme temelinde şekillenmek durumundadır. İmralı işkence ve tecrit sisteminin tümünden yıkıma uğratma temelindedir. Başarının ölçütü bu hedefin gerçekleştirilmesidir. Bunun dışında bir devrimci pratik de yoktur, başarı ölçüsü de yoktur. Bu temelde Önder Apo'ya ve halkımıza verdiğimiz sözlerle her alanda sahip çıkarak zaferi sağlayacağımıza inanıyoruz.

kaldık. Gerçekten de çok tehlikeli bir noktaya geldi durum. Öyle ki artık özgürlük, yurtseverlik nedir belli olmaz hale geldi. Kürt'ü en çok inkâr edenlerle can-çiğer olacaksın, ittifak yapacaksın sonra da 'Kürt önderiyim' diye ortada gezineceksin. Ortada bir ulusal çizgi, özgürlük anlayışı kalmadı, irade kalmadı; her şey muğlaklaşır hale geldi. Dolayısıyla hamle bir de buna bir son deme oluyor. Bu konularda da kendimizi doğru eğitmeliyiz, doğru anlamalıyız. İşbirlikçi çizgiye karşı mücadelenin tarzı farklı olmalıdır. Elbette faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasete karşı yürütülen mücadelenin tarzıyla, yöntemleriyle bu iş yürümez. Farklı yöntemler gerektiriyor, incelik, ustalık istiyor. Ama mutlaka bu mücadelenin de yürütülmesi gerekiyor. İşbirlikçi-teslimiyetçi zihniyet ve siyaset geriletilmeden, buna karşı mücadele edilmeden faşist-soykırımcı egemenlik yenilgiye uğratılamaz. Bu bir kere daha kanıtlandı.

Hamle ruhu, Heftanîn'de açığa çıkan zafer ruhudur

Son olarak tüm yetersizlikleri aşacak, mücadelenin gereklerini karşılayacak bir hamle içerisine girdik. 2018 sonunda, 2019 baharında geliştirdiğimiz bir hamle vardı. Tecride ve faşizme karşı özgürlük mücadelesini geliştirmeyi öngören bazı sonuçlar ortaya çıkardı. Sınırlı kaldı

pılarak gündemden düşüldü. Böyle bir direnme hamlesine, mücadeleye zamanında girilemedi. Toplumsal hareket böyle bir geri düşüş yaşadı. Bu durumun değerlendirilmesi gerekiyor, bu kadar yanlış ve yanlış içeriyor. Ne kadar bir zorunluluktan, değerlendirilmesi gerekiyor.

Fakat gerilla hareketi böyle bir duruma düşmedi. Tersine hazırlıklarını daha etkili şekilde pratiğe sürdü, uygulamaya koydu. Medya Savunma Alanları merkezli bir gerilla direnişini bahar sürecinde etkili bir biçimde geliştirmeye başladı. Heftanîn saldırısı gelişince bu direniş daha da anlamlı, bütünlüklü, örgütlü kıldı. Hamleyi başlatıp yürüten güç en başta gerilla oldu. Hareket olarak yürüttüğümüz hamle bu çerçevededir. Tabii bu direniş durumu giderek yayıldı.

Nihayet KCK toplumsal güçlerimizi 12 Eylül tarihi itibarıyla söz konusu hamleye katılma; onu daha planlı, bilinçli, örgütlü kılma ve daha çok geliştirme çağrısı yaptı. 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi böyle bir durumu ifade ediyor.

Askeri direnişimiz düşmanın planlı saldırılarının önemli bir kısmını kırdı. Özellikle de Heftanîn'e dönük başlatılan işgal saldırısı genelleştirilmek isteniyordu. Parça parça bütün Medya Savunma Alanları'nı hedefleyip işgal etmeyi ve böylece bu alanlardaki parti ve gerilla üstlenmemizi imha ve tasfiye

kılınmış düşmanı daha çok darbeleyip yenilgiye uğratacak bir süreç geliştiriyoruz. Bu hamleyi öyle anlamak lazım. Karşı devrimin saldırıları boşa çıkmıştır; o halde devrim sadece boşa çıkartmakla yetinmemeli, yarattığı kazanımları zafere taşımalı. Dolayısıyla bu hamleyi zafer hamlesi olarak anlamamız lazım.

Hamleyi AKP-MHP faşizmini yenilgiye uğratacak, yıkacak bir hamle olarak görmek gerekir. O düzeyde de geliştirmek lazım. Zaten gerilla direnişle o düzeye geldik. Düşmanın gücünü bitirdik, planlarını boşa çıkardık. Şimdi devrimci hamleyle AKP-MHP faşizmini yıkan bir sonuç almamız lazım. Bu doğru yürütülürse, herkes katılırsa, amaç iyi görülürse başarıya gidebilir.

Çünkü ABD, seçim sürecine girdi, eskisine oranla dağınık hale geldiler. Dolayısıyla o cephenin ne olacağı belli değil. TC'nin planları, saldırıları Heftanîn'de gerilla direnişle kırıldı. İşbirlikçi-ihanetçi çizgi ciddi bir biçimde teşhir edildi; öyle ki toplumun içine çikamaz hale geldi. İlk defa bu çizginin itibarı, etkinliği Kürt toplumunda da, demokratik kamuoyunda da, Arap siyaseti ve toplumunda da bu düzeyde kırıldı. Bu çok çok önemli bir durumdur. Söz söyleyemez hale geldiler. Çünkü; suçüstü yakalandılar. En ağır suç konumunu yaşıyorlarken bunu tüm insanlık gördü. Yürüttüğümüz mücadele bu düzeyi açığa çıkardı.

Özgürlüğü sağlama zamanı!

Mustafa Karasu

Hamle kararı Kürt halkına düşmanlığın zirveye çıktığı bir dönemde alınmıştır. Bu karar Türk devletinin ABD desteği ve KDP işbirlikçiliğiyle Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme ve tüm Kürdistan'da soykırımı gerçekleştirme konseptinin, planının, komplosunun yürütüldüğü dönemde alınmıştır. Hamle aynı zamanda bu komploya karşı verilmiş bir cevap olmaktadır. Tüm Kürdistan halkının cevabı olmaktadır. Sadece Bakur'un, Başûr'un, Rojava ve Rojhilat'ın değil, dünyadaki tüm Kürtlerin cevabı olmaktadır. Sadece PKK'nın değil, soykırımı karşı mücadele eden ve karşı duran tüm siyasi güçlerin kararı olmuştur.

Tarih boyu ekonomik, toplumsal, kültürel gelişmeler temelinde eski dengelerin anlamsızlaşmashamalı, yıkılması sonrası bölgesel ya da dünya savaşlarıyla siyasal dengeler yeniden kurulur. Bu kuşkusuz göreceli bir dentedir. Göreceli bir denge olsa da her zaman bu göreceli denge içinde de değişiklikler olabilir. Kapitalizmin gelişmesiyle artık dünyada bölgelerin birbirinden kopuk değil de birbirini etkileyen temelde olması, yeni dengelerin kurulması savaşlarının bölgesel olmaktan çıkıp dünya çapında olmasını beraberinde getirmiştir. Bu nedenle emperyalizm çağının başlamasıyla birlikte büyük savaşlara dünya savaşları denmiştir. Emperyalizm çağı denmesi, dünyanın bütün alanlarının çeşitli güçler tarafından paylaşılmasını ifade etmektedir. Böyle olunca yeni bir paylaşım da, dünyadaki bu büyük askeri, siyasi güçlerin savaş içine girmesiyle gerçekleşmektedir. Kapitalizmin önceki aşamaları, kapitalist ülkelerin kamplaşarak, kutuplaşarak birbirlerine karşı şiddetli cephe savaşları vermesini beraberinde getirmişti.

20. yüzyılın sonu ve 21. yüzyılın başıyla birlikte kapitalizmde önemli düzeyde değişiklikler yaşanmıştır. Özü ve karakteri değişmemiştir. Sömürücülüğü, azami kâr yasası ve rekabet doğasında hakimdir. Bilimsel teknik devriminin de hızlanmasıyla birlikte küreselleşen kapitalizm dünyada sınırların birbirine kapalı olmasını kabul etmeyen bir özellik kazanmıştır. Kapitalizmin doğasına ve gelişimine zarar veren bir etken olması nedeniyle eski dönemlerde olduğu gibi dünyanın belirli yerlerinin paylaşılması, bazı güçlerin hegemonyası temelinde diğer güçlere kapatılmasına tüm kapitalist güçlerin karşı olduğunu görmekteyiz. Bu yönüyle küresel tüketim toplumu denilen bugünkü aşamasında kapitalist ülkelerin artık keskin kamplara bölünme ve cepheden savaşlar içine girmeleri söz konusu olmamaktadır. Kamplara bölünmeden ama sistem içi mücadelelerin de sürekliliği yeni bir mücadele dönemine girilmiştir. Önder Apo bu durumu, kapitalist güçlerin piramit biçiminde basamak basamak yer almaları ve kendi iç mücadeleleri sonucu

basamakların yer değiştirmesi biçiminde ifade etmiştir. Bu yönüyle Üçüncü Dünya Savaşı dediğimiz günümüz dünya savaşı, kapitalizmin bu yeni özelliklerinin geldiği aşamanın da yansıması olmaktadır.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın merkezi Ortadoğu olmuştur

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla birlikte eski dengeler dağıldığından, yeni göreceli dengelerin oluşması gerekiyordu. Zaten eski dengelerde var olan kimi güçlerin bu dengelerde yerini kaybetmesi, güçsüzleşmesi sonucu doğal olarak başka güçlerin bu güçlerin etki alanlarına girmesi, oraya yerleşmesi mücadelesini ortaya çıkaracaktı. Nitekim Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bugüne bu yeni dengelerin oluşması mücadelesi sürmektedir. Ancak kapitalizmin yeni aşamasının özelliklerinden dolayı Birinci ve İkinci Dünya Savaşında olduğu gibi cepheden savaş 3-4 yılda sonuçlanma gerçekleşmemektedir. Yeni dengelerin oluşması, geçen yüzyılda olduğundan farklı olarak daha uzun süren bir savaş sürecinden sonra belirlenecektir. 1991'deki Körfez Savaşı'ndan beri böyle bir savaş gerçeği vardır. Bu dünya savaşı niye bu kadar uzamaktadır sorusunun cevabı; kapitalizmin, emperyalizmin yeni özelliklerinde aranmalıdır. Bu özellikler anlaşıldığında, neden 30 yıldır böyle bir dünya savaşını sürdürdüğü de anlaşılır.

Bugün Ortadoğu merkezli Üçüncü Dünya Savaşı yaşanmaktadır. Kuşkusuz dünya dengelerinin oluşması açısından başka önemli coğrafyalar da vardır. Örneğin; Uzak Doğu'nun yeni dünya dengelerinin oluşmasındaki rolünden söz ediliyor. Ancak yine de Ortadoğu ve çevresi yeni dünya dengelerinin oluşmasında belirleyici öneme sahiptir. Bu yönüyle Üçüncü Dünya Savaşı'nın merkezi Ortadoğu olmuştur. Sorunu sadece petrol kaynaklarının sömürülmesinde görmek de yetersizdir. Petrolün olmadığı dönemde de Ortadoğu her zaman dünya dengelerinin kurulmasında önemli rol oynamıştır. Yine Ortadoğu'ya yakın olan, Ortadoğu'daki toplumsal, kültürel gelişmelerden doğrudan etkilenen Avrupa'nın

da dünya dengelerinin kurulmasında yeri bilinmektedir. Bu açıdan bu coğrafyanın dünya dengelerinin kurulmasında dün olduğu gibi bugün de önemli yer tutacağı açıktır. Ana kıta olan Avrasya'nın merkezinde de aslında Ortadoğu bulunmaktadır. Afrika'nın da 21. yüzyıla birlikte önemli bir ekonomik, toplumsal, kültürel güce ulaştığı dikkate alınınca Ortadoğu'nun önemi daha da iyi anlaşılır.

Bugün Doğu Akdeniz'deki mücadeleyi sadece bir petrol, doğal gaz kaynaklarına indirgemek de yanlış olur. Ortadoğu'nun Avrupa ve Afrika'yla birleştiği alandır. Rekabet ve mücadele denizler üzerinde sürse de böyle bir rolü vardır. Artık denizler eskisi gibi sadece sularla anılmamaktadır. Bugün kıta sahanlığı denen her ülkenin kendi kıyılarıyla ilgili, deniz alanlarıyla ilgili hassas olması denizlerin kara coğrafyaların bir parçası gibi ele alınmasındandır. Doğu Akdeniz'i bu kadar önemli hale getiren Ortadoğu gerçeğidir. Üçüncü Dünya Savaşı sürerken Ortadoğu ülkeleriyle ilişki, Ortadoğu ülkelerinin konumu ve tutumu dengelerin nasıl şekilleneceğini gösterecektir. Bugün Ortadoğu'da gerçekleşen yeni ittifaklar, Doğu Akdeniz üzerinde gerçekleşen ittifaklar, İsrail'le Arap dünyası arasındaki ilişkilerin gelişmesi, Türkiye'yle komşularının yaşadığı sorunlar tamamıyla Ortadoğu'nun Üçüncü Dünya Savaşı'nda da dünya dengelerinin oluşmasındaki belirleyici rolüyle ilgilidir.

Soğuk savaş döneminde bile Ortadoğu'da dengelerin bozulması çok hassas bir konuydu. Bırakalım sınırların değişmesini, Ortadoğu ülkelerinin iç siyasi sistemlerinin değişmesi bile çok önemli gerilimler ve çatışmalar ortaya çıkarabilirdi. Bu açıdan iki kutuplu dünyanın sürdüğü 20. yüzyılda her iki kutup da Ortadoğu politikalarını sürdürürken çok dikkatli davranıyorlardı. Çünkü buradaki herhangi sert bir çatışma çok büyük çatışmalara yol açardı. Başka yerde gerilim yüksek tutulabilirdi ancak Ortadoğu'da gerilimin yükseltilmesinin ağır sonuçları olabilirdi. Bugün de aynı gerçekliği görüyoruz. Dünyanın herhangi bir yerinde şiddetli olarak karşı karşıya gelen, birbirlerini olabildiğince zorlayan güçler sıra Ortadoğu'ya gelince çok dikkatli davranmaktadırlar. Bunun en somut örneği ABD ve Rusya'nın Ortadoğu'da birbirlerine çok dikkatli yaklaşımları, birbirlerinin durumunu gözlemlemeleridir.

ABD hegemonyasında tek kutuplu bir dünya gerçekleşmedi

Suriye'de bunu en açık biçimde görmekteyiz. Suriye'de hem ABD hem de Rusya var. Yan yanalar, yakınlar. Öyle ki savaş uçaklarını kaldırdıklarında birbirlerine haber veriyorlar. Birileri bir yere hareket ederken diğerlerinin konumunu dikkate alıyor. Bu, Ortadoğu'daki dengelerin, siyasal ve askeri mücadelenin ne kadar hassas olduğunu gösteriyor. Dünyanın başka bir yerinde olsa herhalde herhangi bir siyasi gücü tümüyle devre dışı bırakan, gerileten bir zorlama içine girebilirlerdi. Kuşkusuz artık günümüzde kapitalist sistem içi güçlerin birbirlerine karşı cepheden savaşmalarını beklememek gerekiyor. Küreselleşen kapitalizmden söz ediliyor. Önceleri ABD, diğer ülkelerin, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımına, tüketim maddelerinin güvenli dolaşımına yönelik engellerine şiddetle karşı çıkarken, bu engelleri ortadan kaldırmayı kapitalizmin en büyük gücü olarak kendisine görev bilirken, bugün ABD'den sonra kapitalizmin en fazla gelişme gösterdiği ülkelerin başında gelen Çin de sermayenin ve metaların serbest ve güvenli dolaşımını istemektedir. Öyle ki ABD, Çin'deki bu hızlı gelişme nedeniyle geçmişte en hararetle savunduğu, hatta bunun için kavgalar, savaşlar içine girdiği sermayenin ve tüketim maddelerinin serbest ve güvenli dolaşımını sınırlayan tutumlar almaya yönelmiştir. Kuşkusuz ABD hala sermayenin ve metaların serbest ve güvenli dolaşımını savunmaktadır. Bu gerçeklik gösteriyor ki, küreselleşen bir kapitalizm vardır. Cepheden kamplaşmalarla belirli alanların diğer ülkelere kapatılması hiçbir kapitalist ülkenin, uluslararası şirketlerin çıkarına değildir. Bu yönüyle de savaşların, mücadelelerin yeni karakterleri, kapitalizmin bu özelliklerine göre yürütülmektedir. Nitekim Üçüncü Dünya Savaşı denen Ortadoğu merkezli savaşta, bu yeni dünya savaş gerçeğinin karakterinin en somut halini görmekteyiz.

Kapitalizmin bu aşamasında, önceleri söylenildiği gibi ABD'nin hegemonyasında tek kutuplu bir dünyanın gerçekleşmediğini görmekteyiz. Kuşkusuz ABD birçok gelişmede etkisini ağırlığını ortaya koymaktadır. Ancak bu kapitalist sistemin tek kutuplu olduğunu göstermiyor. Evet, kapitalizm küreseldir. Bu

yönüyle kapitalizmin karşısında farklı bir ekonomik, toplumsal, siyasal, askeri güç bulunmuyor. Kapitalist sistem dışında reel sosyalizm döneminde olduğu gibi ayrı bir sistem gerçeği bulunmamaktadır. Bu ayrı bir konudur, sistem içinde tek bir gücün hakimiyetinin var olduğunu söylemek ayrı bir konudur. Yaşananlardan görüyoruz ki, kapitalist sistem içinde tek bir gücün hakimiyeti ya da tek kutuplu siyasal durum yoktur. İttifakların, ilişkilerin hızla değiştiği, kaygan olduğu, çok farklı güç odaklarının bulunduğu bir dünya gerçeğinden söz edebiliriz. Buna çok kutupluluk denir mi, denmez mi ayrı bir tartışma konusudur. Ama çok farklı gruplaşmaların, ittifakların, ilişkilerin bulunduğu bir gerçektir. Ama bunlar da kendi içinde sürekli değişiklik arz etmektedir. Bu yönüyle Üçüncü Dünya Savaşı'nı değerlendiren bu yeni özelliklerine, karakterine göre değerlendirmek gerekiyor. Birinci ve İkinci Dünya Savaşına göre değerlendirilirse o zaman yanlışlıklara, yanlış değerlendirmelere gidilir.

Bugün Üçüncü Dünya Savaşı'nın merkezileştiği Ortadoğu'da ABD ve Rusya'nın bir mücadelesi vardır. Öte yandan Çin de Avrupa Birliği de Ortadoğu'da kendi etkinliklerini göstermeye çalışmaktadırlar. Avrupa Birliği ABD'nin konumundan, Çin ise Rusya'nın konumundan yararlanıp bu bölgede etkin olmak istemektedir. Ancak bunun Birinci ve İkinci Dünya Savaşındaki gibi kamplaşma biçiminde olmadığı açıktır. Şu gerçek görülmektedir; Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı bir dönem daha devam edecektir. Sonunda bir gücün diğer güçleri tümenden dışladığı değil de bir gücün diğer güçlerden daha etkin olduğu bir denge oluşacaktır. Diğer güçlerin konumunun, dengelerde ne kadar yer alacağı ise önümüzdeki yıllardaki mücadele sonucu belirlenecektir. Ne Rusya ne Çin ne de Avrupa Birliği tümenden dışlanacaktır. Ama ekonomik açıdan Çin'in de Japonya'nın da Rusya'nın da bu alanda bulunacağı öngörülmektedir. Bu ülkeler siyasi açıdan da bölgede belli düzeyde varlıklarını hissettireceklerdir. Rusya'nın Suriye'de daha fazla etkin olması gereceği de ortaya çıkabilir.

Ancak bu dünya savaşının sonunda ABD'nin, Rusya'nın, Çin'in ya da herhangi bir ülkenin Ortadoğu'da halkların ya da yerel güçlerin iradesini tanımayan bir egemenlik, bir hegemonya biçimi sağlamaları zordur. Hem halkların ira-

desi yeni dengelerde yerini alacak hem de yerel siyasi, ekonomik güçler de yeni Ortadoğu düzeninde belli düzeyde varlıklarını sürdüreceklidir. Bu açıdan eski hegemonya biçiminden daha gevşek bir siyasi ve askeri etkinlik düzeyinin ortaya çıkacağı açıktır. Tüm ülkeler belli düzeyde halkların iradesini dikkate almak ve belli düzeyde demokratikleşme adımları atmak zorunda kalacaklardır. Bunu dikkate almadan Ortadoğu'da siyasal istikrarın sağlanması söz konusu olmayacaktır.

Türk devleti boyunu aşan işlere girişmektedir

Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nda Suriye'de olduğu gibi Türk devleti etkin yer almak istemektedir. Eski dengeler yıkılırken Osmanlı imparatorluğu hayalleriyle ya da büyük devlet olma genlerinin varlığıyla yeni dengelerde kendisini etkili kılmak istemektedir. Suriye'deki işgalleri, çeteleri örgütleyip Suriye'de ve başka yerlerde kullanması, Başûrê Kurdistan'da, Medya Savunma Alanları'nda işgaller yapması, Şengal'e sürekli saldırması Türk devletinin yeni politik yönelimini ortaya koymaktadır. Ancak Türk devletinin bu yeni politik yönelimini ortaya koyması tabii ki birçok güç tarafından rahatsızlıkla, tepkiyle karşılanmaktadır. Araplar zaten tutumlarını açıkça ortaya koymuşlardır. Türk devletinin eskisi gibi Arap coğrafyasında hegemonya kurmasını kabul etmeyeceklerini açıkça göstermişlerdir. Tabii Araplar bu tepkiyi gösterirken çeşitli devletlerin ve siyasi güçlerin desteğini de almaktadırlar. Belki Türk devletinin askeri, siyasi gücü karşısında zayıf görünseler de hem petrolden dolayı ekonomik kaynaklara sahip olmaları hem de ABD, Avrupa, Çin, Japonya gibi ülkelerle ilişki içinde olmaları bu ülkelerin Türk devletine karşı açık net tutum koymalarını beraberinde getirmiştir. Bu açıdan Türk devletinin Ortadoğu'daki işinin kolay olmadığı açıktır.

Öte yandan Doğu Akdeniz'deki hamleler ve Libya'ya müdahaleler karşısında aldığı tepkiler de Türk devletinin boyunu aşan işlere giriştiğini, elindeki askeri güç ve imkanlara dayanarak yaptığı yönelimlerin Türkiye'ye ters yönde döneceğini göstermektedir. AKP-MHP fa-

ması yaklaşımı da Kürt sorunuyla bağlantılıdır. Çünkü; Kürt sorununda demokratik çözümü değil de ezmeyi ve soykırımı amaçlayan bir iktidar; otoriter ve faşist olmak zorundadır. Bu yönüyle de iç ve dış güçleri karşısına alma durumu ortaya çıkmaktadır. Yaşadığı bu çıkmazı da zorla, savaşıyla, baskıyla aşmaya çalışınca Ortadoğu'da da, Doğu Akdeniz'de de, bir bütün olarak dünyada da geniş bir karşı cepheyle karşılaşmıştır. Bu da siyasal çıkmazını daha da derinleştirmiştir. AKP-MHP iktidarı, işgaller ve askeri güç gösterileriyle birçok şeyi elde ettiğini sanırken, bu politikayla büyük kaybetme riskiyle karşı karşıya gelmiştir. Eğer Kürt halkı, demokrasi güçleri, Ortadoğu'nun demokratik güçleri Türk devletinin saldırganlığından, işgalinden rahatsız olan güçler ortak tutum takınırsa Türk devletinin bu saldırganlığı büyük bir bozgunla sonuçlanacaktır. Bu büyük boz-

kullanmak istemektedir. Yine İran'ın getirilmesinde, İran'a yönelik politikalarında kullanmak istemektedir. Bu yönüyle Türkiye'nin belli bir dış desteği olduğu söylenebilir. Almanya, Türkiye'yi kontrolünde tutmak istemektedir. Tarih boyu, özellikle son iki yüzyılda Almanya'nın Türkiye üzerinde yoğun politika yürüttüğü, ekonomik, kültürel, siyasal ilişkilere girdiği bilinmektedir. Bu yönüyle Almanya da bölge politikaları açısından Türk devletini kullanmaktadır. Türk devleti, ABD ve Almanya gibi önemli iki büyük gücün belli bir desteğini almaktadır. Yine ABD-Rusya çekişmesinde jeopolitik konunun önemini kullanarak şantaj yapıp Rusya'yla çeşitli ilişkilere girdiği de açıktır. Rusya da kendi amaçları doğrultusunda Türkiye'yi bazı yerlerde kullanmak istemektedir. Belki bunlar Türkiye'ye hala belli bir nefes vermekte ve hareket alanı sağlamaktadır. Ama bu dayanakları Türkiye'nin mevcut politi-

Savaşı'nın merkezinin Ortadoğu'da olmasından kaynaklanmaktadır. Arap ülkeleri bir araya gelmektedir. İsrail'le Arap ülkelerinin ilişkileri gelişmektedir. Bunlar tamamıyla Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesinde etkili olmak isteyen ittifaklardır. Tabii ki İran'ın Suriye'yle ittifakı vardır. İran da Suriye'yle ittifak temelinde, yine Irak'ta Şii varlığını kullanarak güç olmak istemektedir. Ancak Irak'taki ABD varlığı, yine Sünni Arapların etkisi, Esad yönetiminin İran'ı Suriye'de etkin kılacak düzeyde etkin olmaması bu ittifakın gücünü sınırlamaktadır. Kuşkusuz İran'ın belli bir gücü ve etkisi vardır. İran'ı ve Şii etkisini Ortadoğu'da tümünden etkisizleştirmek mümkün değildir. Özellikle Irak'ta belli bir güce ulaşmaları Şiilerin Ortadoğu'da belli bir güce kavuşmasını beraberinde getirmiştir. Bundan da en fazla İran yararlanmaktadır. Şimdi ABD ve Sünni Arap dünyası İran'ın bu güçten yarar-

takip etmek gerekir. İsrail'in artık kendini tamamen Türkiye'ye dayandıran bir politika izlemeyeceği açıktır. İsrail, Türkiye'ye açıkça ben senin rehinen olamam, sadece sana dayanmam, mesajı vermiştir. Özellikle Türkiye'nin çeteleşmiş işbirlikçi bir siyasal İslam yaratmasına ve bununla Ortadoğu'da etkili olmak istemesine İsrail tepki göstermiştir. Bunu da radikal siyasal İslam'dan rahatsız olan Arap ülkeleriyle ilişkilerini geliştirerek yürütmektedir. Bunu Ortadoğu'da dengeleri değiştiren bir hamle olarak görmek gerekiyor. İsrail'in Arap dünyasıyla ilişkilerini küçümsemek gerekiyor. Bunu sadece Sünni Araplarla bir ilişki olarak ele almak yanlış olur. Sünni bir devlet olan Türkiye'yi dengeleme, Türkiye'nin politikalarına karşı verilmiş bir cevap da olmaktadır. Eğer Filistin sorununda bir çözüme gidilirse bunun sonucu İsrail-Arap ittifakının genelleşmesi durumu ortaya çıkabilir.

Ulusal birlik adına yapılan açıklamada Barzani'ye teşekkür edilirken, 20 yıl Rojava Kürtlerini eğiten ve devrimin gerçekleşmesinde büyük etkisi bulunan Önder Apo'nun ismi anılmak istenmiyor. Rojava'daki devrim, oradaki tüm kazanımlar Önder Apo çizgisiyle, Önder Apo'nun yarattığı halk ve militan gerçekliğiyle ortaya çıktığı halde Rojava'da devrim yoktur diyen, yıllardır Rojava Devrimi'ni tasfiye etmek isteyen Mesut Barzani'ye, KDP'ye teşekkür edilecek ama Önder Apo'nun ismi zikredilmeyecek, bu devrime en büyük desteği veren PKK etkisi de orada tümünden tasfiye edilecek! Böyle bir şey olabilir mi?

İsrail mevcut sınırlarını kabul etme temelinde bir çözüme giderse, bölgede Araplarla ittifakı yeni dengeler ortaya çıkarabilir, çıkaracaktır da. Bu da Türkiye'nin yayılmacılığını engelleyen bir etken olacaktır.

Öte yandan Türk devletinin belli İslami kesimleri askerleştirmesi, çeteleştirmesi ve çeşitli yerlerde kullanmasına da bir tepki olarak görmek gerekiyor. Eskiden Türk devleti, İsrail ilişkisini kullanarak bölgede etkili olmak istiyordu. Hatta Kürt soykırımını gerçekleştirmede, Özgürlük Mücadelesi'ni ezmede İsrail ilişkisini kullanıyordu. İsrail ilişkisi üzerinden ABD'yle ilişkilerini yürütüyordu. ABD ilişkisini özellikle İsrail ilişkisi temelinde sağlayabiliyordu. Bu yönüyle ABD'den güçlü bir destek alıyordu. Şimdi İsrail'in Arap dünyasıyla ilişkileri Türkiye'nin ABD'den aldığı desteğin de sınırlı olmasını beraberinde getirmektedir. Artık İsrail, Türkiye'nin ABD'yle güçlü ilişki kurmasının bir aracı olmaktan çıkmış, hatta ABD ile Türkiye'nin ilişkilerini zayıflatan bir etkene dönüşmüştür. Bunun da mutlaka bölgede siyasal sonuçları olacaktır. Siyasal sonuçları da, Türk devletinin izlediği politikaların ve hedeflerin sınırlanmasını beraberinde getirecektir. Hatta İsrail-Arap ittifakının gelişmesi Türk devletinin Kürtler üzerinde yürüttüğü soykırım politikasına karşı bir tutum haline gelecektir. Nitekim İsrail başbakanının Türk devletini Kürtleri soykırımı uğratmakla suçlaması, yine Arapların Türk devletinin Kürtlere yönelik politikasına karşı tutum takınmaları, Türk devletinin Kürt politikasında önüne çıkacak engellerden olacağı görülmektedir. Türk devletinin yürüttüğü Kürt soykırımı politikası ile Arap dünyasına yönelik tutumu doğal olarak Kürtlerle Arapların yakınlaşmasını ve ittifak kurmasını beraberinde getirmektedir.

Her ne kadar Türkiye KDP ilişkisini kullanarak, Başûrlu siyasal güçlere de baskı yaparak PKK'yi tasfiye temelinde soykırım politikasına belli bir destek bulsa da, bu ilişkinin de çok güçlü temelleri yoktur. Mücadele yürütüldüğü takdirde, işbirlikçi Kürtleri kullanma temelinde bölgede etkili olma ve Kürt soykırımını yürütmek politikası da sonuçsuz kalacaktır. Türk devletinin Kürt soykırımı temelinde Ortadoğu'da etkin

ABD, Rojava devrimcileriyle ENKS'yi buluşturarak, yine KDP'yi bu işin içine sokarak Rojava'yı, Kuzey-Doğu Suriye'yi kendi politikası doğrultusunda kullanmak istiyor. Hedefi, hem Suriye siyasetinde etkili olmak hem de burada öngördüğü KDP-ENKS'nin etkili kılındığı Rojava politikasını yürütmektir. Orada Rojava devrimcilerinin ideolojik, siyasi etkisini kırmak, giderek KDP ekseninde ve KDP çizgisine yakınlaşmış, devrimci demokratik yapılanması sınırlandırılmış, devrimci demokratik iddiaları zayıflamış bir Rojava, Kuzey-Doğu Suriye yaratmak istemektedir.

şizminin askeri yönelimi ve işgalleri birçok gücün sadece tepkisini almamış, ürktürmüştür de. AKP-MHP'nin dış saldırıları ve işgalleri iktidarını ayakta tutma politikasının bir parçası haline getirmesi Türkiye'yi böyle bir tehlikeyle, çıkmazla karşı karşıya getirmiştir. Kuşkusuz işgalleri sadece iktidarlarını ayakta tutmak için yapmamışlardır. İktidarlarını ayakta tutma yaklaşımıyla Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezme ve soykırımı uğratma politikalarının örtüşmesi, bu faşist ittifakı saldırgan hale getirmiştir. Ancak bu politikanın dünya genelinde kabul görmediği, benimsenmediği görülmektedir. Bu yönüyle yürüttüğü Kürt politikasının da Türkiye'yi çıkmazla karşı karşıya getirdiği açıktır.

Aslında Kürt sorununa yaklaşımı ve bundaki çıkmazı Türkiye'yi bu noktaya getirmiştir. AKP-MHP iktidarının savaşıla kendini koruması, kendini iktidarda tut-

gunun yollarını bizzat AKP-MHP faşist iktidarının politikaları döşemiştir. Bu politikalar içte de, dışta da zayıf etkenlere ve dengelere dayanmaktadır. Yürüttüğü politika ve saldırganlıkla dayandığı iç dengeler, dış dengeler ve kurduğu ittifaklar arasında çelişki ve ters orantı vardır. Dolayısıyla bu iktidara karşı, bu işgalci faşist güce karşı direnildiğinde, mücadele edildiğinde, bu saldırılardan zarar görenler ortak tutum takındığında Türk devletinin bu faşist politikası yerle bir olup yıkılacak. Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olacaktır. Mücadele edildiğinde, sağlam tutum takınıldığında gelişmelerin bu yönde olacağı görülmektedir.

Türk devleti her ne kadar ABD ve Almanya'ya dayansa da bu dayanakları kendisine her konuda destek verecek durumda değildir. ABD, Türkiye'yi Ortadoğu ve Suriye'nin şekillenmesinde

kalarını destekleyecek, sonuca götürmesini sağlayacak destekler değildir. Sadece mevcut siyasal sınırları içinde kalacak Türkiye'yle kurulan ilişkilidir. Bunun ötesinde Türkiye'nin Ortadoğu'da ve Doğu Akdeniz'de hakim olmasına destek verecek, Tayyip Erdoğan'ın ve Devlet Bahçeli'nin düşündüğü hayallerin gerçekleşmesinin önünü açacak ittifaklar ve siyasal güçler değildir. Bu yönüyle Türk devleti denizcilik deyimiyle tornistan yapacaktır. Nitekim Doğu Akdeniz'deki gemisini çekmesi, geneldeki tornistanın en somut ifadesi olmaktadır.

İsrail artık kendini tamamen Türkiye'ye dayandıran bir politika izlemeyecektir

Üçüncü Dünya Savaşı'nda şu anda en keskin kampaşma Ortadoğu'da yaşanmaktadır. Bu da Üçüncü Dünya

lanmasını sınırlandırma çalışmaları yürütmektedirler.

Ancak Ortadoğu'da Şii-Sünni dengesinin eskisinden farklı olarak devam edeceği açıktır. Artık Şiileri etkisizleştirmek mümkün değildir. Özellikle İran gibi tarihi bir güce varken ve Şiiler Irak'ta da artık belli bir güce ulaşmışken İran'ı bölge politikalarından tümünden dışlamak ve etkisizleştirmek kolay değildir. Bu açıdan ABD'nin İran'ı tümünden etkisizleştireceği ya da bölgede tümüyle Sünni hakimiyetini sağlanacağı gibi yaklaşımlar çok gerçekçi değildir. Ancak Sünni nüfusun Ortadoğu'daki yoğunluğu, İran'ın Ortadoğu'da istediğinden fazla etkili olmasının önüne de geçecektir. İran'ın siyasal etkisinin ne düzeyde olacağı, önümüzdeki dönemdeki siyasal mücadelenin sonucunda belli olacaktır.

İsrail'in Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn ve diğer ülkelerle ilişkilerini dikkatle

olma politikası, Kürt halkının özgürlük mücadelesi, Kürt-Arap ittifakı ve Kürtlerin Türk devletinden rahatsız olan ülkelerle kurduğu ilişkilerle boşa çıkarılacaktır.

Türk devletinin hiçbir zaman oyun kurucu bir rolü ve etkisi olmadı

Şu anda Türk devletinin Ortadoğu, Doğu Akdeniz politikaları bir bütün haline gelmiştir. Bu yönüyle de siyasal ittifaklar ve mücadele sadece Suriye cephesinde, hatta sadece Ortadoğu kara kıtasında kalmayıp, Ortadoğu'yla Doğu Akdeniz'in siyasal güçlerinin bir araya geldiği bir ittifak ve mücadele haline gelmiş bulunmaktadır. Bu da doğrudan Türkiye'ye karşı bir ittifak haline dönüşmektedir. Doğu Akdeniz politikası, Ortadoğu'daki saldırganlığı, bunların hepsi bir araya gelince Libya'da da geniş bir cepheyle karşılaşmış, ilk başta belli bir adım atsa ve belli sonuçlar alsa da giderek bu yürüttüğü politika sadece Libya'da ve Doğu Akdeniz'de değil, Ortadoğu'da ve genelde Türkiye'yi zayıflatan, Türkiye'yi zorluklarla karşı karşıya getiren bir durum ortaya çıkarmıştır. Her ne kadar NATO, ABD, Almanya Türkiye'yle bu güçler arasında belli bir uzlaşma yaratmaya çalışmak istese de Türkiye'nin bu süreçten düşündüğü gibi kazançlı çıkmayacağı, hatta güç ve etki alanı kaybedeceği açıktır.

Türk devletinin hiçbir zaman oyun kurucu olarak bir rolü ve etkisi olmadı. Oyun bozucu olarak tavizler koparmaya çalışıyordu. Şurada oyun bozarım, bu oyun bozuculuğu ve zorlukları çeşitli güçlerden taviz almak için kullanırım, politikası yürütmüştür. En başta da bu oyun bozuluculuğunu, yarattığı zorlukları çeşitli güçler üzerinde baskı kurarak Kürt soykırımında uyguladığı politikasına destek bulmak ya da soykırım uygularken bunların engellerini ortadan kaldırma yaklaşımıyla hareket etmiştir.

Ancak Türk devleti şimdi bu oyun bozuculuğunun, bu çeşitli güçleri zorlayıcılığının olumsuz etkisiyle karşı karşıya kalmıştır. Oyun bozucu olup, zorlayıp sonuç alıcı olmak isterken bu oyun bozuculuğu, zorlayıcılığı cezalandırılacak, bundan hesap soracak bir karşıt cepheyi, siyasal gelişmeyi bizzat kendi politikalarıyla yaratmış bulunmaktadır.

Bu yönüyle Türkiye'nin şu andaki durumu gerçekten kritiktir. Türk devletini ciddi tehlikelerle karşı karşıya getirmiştir. Bunu artık giderek Türkiye içinde de daha yüksek sesle ifade eden çevreler vardır. Türkiye'de birçok kesim, sadece muhalefet değil, askeri ve sivil bürokrasi de AKP-MHP iktidarını, herkesi düşman hale getirmek, bütün komşularla karşı karşıya gelmek, Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'de bölgesel bir ittifak bulamamakla eleştirmektedir. Bunun Türkiye'yi tehlikelerle karşı karşıya getirdiği söylenmektedir. Bu yönüyle şimdiye kadar bu işgal ve saldırgan politikasına içte destek alırken, dışardaki bu zorlanma karşısında içteki bu ittifak ve destek de zayıflamaktadır. Bu destek kaybı sadece dış politikada gerilemesini değil, giderek bu iktidarın çökmesini de beraberinde getirecektir. Özellikle Türkiye gibi iç politikayla dış politikanın birbirini çok etkilediği bir ülkede dış politikadaki yanlışlıkların bu iktidara kaçınılmaz biçimde faturası olacaktır. Her ne kadar Tayyip Erdoğan bağırarak, çağırarak biz şöyle ulusal çıkarlarımızdan taviz vermeyiz, herkese meydan okuruz, yedi düvele karşı koyarız, dese de dış politikada ortaya çıkan mevcut durum Türkiye'nin daha önce de belirttiğimiz gibi Dimyat'a bir önce giderken evdeki bulgurdan olması durumuna yol açacaktır. Ortadoğu'da ve Doğu Akdeniz'de

kimse şantajlarına boyun eğmeyecektir.

Dış politikada yaşadığı çıkmaz, Türkiye'nin Almanya ve ABD'ye daha fazla bağımlı olmasıyla sonuçlanacaktır. Çünkü, öyle bir duruma gelmiştir ki; çok büyük tehlikeler ve büyük kaybetmelerle karşılaşmıştır ve çok zorlanmaktadır. Şimdi Almanya'dan, ABD'den destek almaktadır. Öyle ki, bir zamanlar Almanya'ya her türlü hakareti yapan AKP'nin kaleşörleri Almanya'ya övgüler düzmektedir. Çünkü; hiçbir dayanakları kalmamıştır. ABD-Rusya arasındaki çelişkidenden yararlanarak, Rusya'ya dayanamayacağı bir noktaya gelmiştir. Geline aşamada Rusya'nın Doğu Akdeniz ya da bölge politikalarında Türkiye'ye destek vermesi söz konusu olamaz. Yunanistan'a yönelik tehditlerine Rusya da 'evet' diyemez. Bu yönüyle Türkiye'nin içte ve dışta herkesi karşısına alma faşist politikası iflas etmiştir. Kürt düşmanlığına dayalı politikası iflas etmiştir. İktidarını sürdürmek için şovenizmi ve dış işgalleri kullanma politikası iflas etmiştir. Böylelikle AKP-MHP faşizmi kendisini ayakta tutacak araçları kaybetmektedir.

ABD Rojava'da KDP çizgisini etkili kılmak istiyor

Türk devleti bu kaybedişini, bu durumu Rojava'ya, Şengal'e saldırarak, Başûr'daki saldırılarını genişleterek gidermeye çalışmak isteyecektir. Ancak siyasal cephede yaşadığı kaybetme, Türk devletinin tüm dünyada saldırgan, işgalci ve faşist karakterde olduğunun görülmesi, onun siyasal zeminini, meş-

ğu'ya yönelik politikalarında da tornistan edecektir.

Şu anda Ortadoğu'daki savaş Doğu Akdeniz'e de kaymıştır. Doğu Akdeniz'deki mücadeleyi Ortadoğu'daki mücadelenin bir parçası olarak görmek gerekiyor. Doğu Akdeniz'de Rusya'nın Türkiye'den yana olamayan, Türkiye'yi desteklemeyen bir pozisyonu bulunmaktadır. Suriye'de de aslında Rusya'yla Türkiye arasında bir mücadele vardır. Suriye'de de Rusya, Türkiye'yi sınırlamak istemektedir. Rusya özellikle İdlib gerçeğinde gördü ki; ABD Türkiye'yi Suriye'nin şekillenmesinde kullanmak istemektedir. Yine Serêkanî'de, Girê Spî'de Türk devletine izin vermesinin nedeni iki boyutludur. Buralarda Türk devletinin varlığını yaratarak Suriye'nin şekillenmesinde kullanmayı hedeflemektedir. Diğer taraftan ABD, Türkiye baskısıyla Kürtleri sıkıştırıp kendi politikasına mahkum etmeyi hesaplamaktadır. Bu yönüyle Kürtlerin tutumu hem Rusya hem de ABD açısından kritik bir durum arz etmektedir. Bu nedenle de hem ABD hem de Rusya Kürtleri kendi politikasına çekmek istiyor.

Kürtler ise üçüncü çizgileri dolayısıyla her iki güçle ilişki içinde olsa da kendi projeleri doğrultusunda bir çözümü kabul ettirmeye çalışıyor. Bu yönüyle Suriye'de yoğun bir mücadele var. Türkiye zaten çeteler ve kendi güçleri üzerinden Suriye'de etkili olmak istiyor. Kuzey-Doğu Suriye'deki Rojava devrimcilerinin etkisini sınırlamaya çalışıyor. Şu anda Suriye'de ABD, Rojava devrimcileriyle ENKS'yi buluşturarak, yine KDP'yi bu işin içine sokarak Rojava'yı, Kuzey-

lerdeki rolü Türkiye'deki CHP, İyi Parti, diğer muhalif güçlerden daha fazladır. Onlar iktidarın politikasını desteklemişlerdir. KDP ve ENKS ise Türk iktidarının bu işgallerini meşrulaştırmıştır.

Eğer KDP'nin, ENKS'nin buralarda onayı ve desteği olmasaydı Türk devleti böyle kararları almakta zorlanırdı, alsa bile pratikleştirmesi zorlaşır, buna karşı direnildiğinde de kısa sürede yenilgiye uğratılırdı. Eğer Türk devleti Efrîn'de o kadar katliam ve Kürt düşmanlığı yaparak işgalini sürdürsebildiyse bunda KDP'nin ve ENKS'nin kazandırdığı meşruiyetin çok önemli etkisi vardır. Serêkanî ve Girê Spî'nin işgal edilmesinde önemli rolleri vardır. Serêkanî ve Girê Spî işgal edilmeden önce ENKS'liler, hainler, işbirlikçiler, PKK düşmanları Türk devletine mektuplar yazarak, biz de bu işgalde yer almak istiyoruz, demişlerdir. Yani çeteler gibi Türk devletinin askeri olmak istemişlerdir.

ABD, ENKS eliyle Rojava Devrimi'ni tasfiye etmek istiyor

Şimdi ABD bunları Rojava Devrimi'nin ortağı yapmak istiyor. Hatta hakimî haline getirmek istiyor. Çünkü Rojava Devrimi'nin en önemli gücü onun ideolojik siyasal yapılanmasıdır. Bu ideolojik siyasal yapılanma dağıtılıp bir iktidar bölüşmesi haline getirilirse Rojava devrimcileri kaybeder. Bir iktidar bölüşmesi, Rojava Devrimi'nin karakteri, doğası değildir. Onu güç yapacak etken değildir. Onu güç yapacak esas etken iktidarın olmamasıdır. İktidar dışı toplumsal ya-

zanımlar bize teslim edilsin, deniliyor. Rojava'da oluşan demokratik sistem tasfiye edilsin deniliyor. Halkın güç olduğu demokratik sistem, yönetim tasfiye edilerek iktidarcı bir sistem kurulsun, yukarıda da bu iktidar belirli kesimler tarafından paylaşılsın, yaklaşımı içindedirler. Yani devrimi tasfiye etme, devrimi sömürücü, iktidarcı kesimlere teslim etme dayatması yapılmaktadır. Kadın Özgürlükçü Ekolojik Toplum Paradigması'na dayalı Demokratik Konfederalist sistem, Demokratik Özerklik ortadan kaldırılmak isteniyor. Sadece Kürt toplumu üzerinde ağırlık yapılacak, egemenlik kurulacak iktidarcı bir sistem hedefleniyor.

Öte yandan ENKS denen kesimler Türk işgaline de karşı değiller. Türk işgalinin ortadan kaldırılması, Türk devletinin politikalarına tutum alınması gibi yaklaşımları yok. Çünkü; KDP'nin Türk devletine karşı tutumu yok. Rojava Devrimi'nin tasfiye edilmesinde ABD, Türkiye ve KDP ortaklık yapmaktadır. Amaçlanan; ENKS içindeki Kürt gruplarının sistem içine nasıl dahil edileceği değildir. Orada Önder Apo çizgisindeki Rojava devrimcileri nasıl tasfiye edilecek, bu tartışılıyor. Zaten ABD de Türkiye'ye söz vermiş; ben oradaki bütün PKK etkisini tasfiye edeceğim, ortadan kaldıracağım, senin kabul edeceğin Kürt oluşumu yaratacağım, demiş. Tabii Türk devleti işbirlikçi Kürt'e de karşı. Orada eğer devrimci demokratik Kürt oluşumu tasfiye edilirse bu sadece Rojava'da değil, bütün Kürdistan'da, bütün parçalarda Kürtleri zayıflatmak ve Rojava'daki bu kazanım, yaratılan devrim sonunda boğulacaktır.

İsrail'in Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn ve diğer ülkelerle ilişkilerini dikkatle takip etmek gerekir. İsrail'in artık kendini tamamen Türkiye'ye dayandıran bir politika izlemeyeceği açıktır. İsrail, Türkiye'ye açıkça ben senin rehinen olamam, sadece sana dayanmam, mesajı vermiştir. Özellikle Türkiye'nin çeteleşmiş işbirlikçi bir siyasal İslam yaratmasına ve bununla Ortadoğu'da etkili olmak istemesine İsrail tepki göstermiştir. Bunu da radikal siyasal İslam'dan rahatsız olan Arap ülkeleriyle ilişkilerini geliştirerek yürütmektedir. Bunu Ortadoğu'da dengeleri değiştiren bir hamle olarak görmek gerekiyor.

ruiyetini daha da zayıflatmıştır. Böyle bir güce karşı mücadele yürütüldüğünde Rojava'da, Şengal'de, Medya Savunma Alanları ve Başûr'da yapacağı saldırıganlığı da büyük bir bozgunla sonuçlanacaktır. Bu yönüyle Türkiye'nin Libya ve Doğu Akdeniz'e yönelik politikalarından önceki siyasal dengeler değişmiştir. Hem de Türk devletinin aleyhine değişmiştir. Kuşkusuz Türk devleti Doğu Akdeniz'de, Libya'da tavizler vererek özellikle Suriye ve Irak'ta Kürt halkına karşı yürüttüğü soykırım politikasına destek almak isteyecektir. Buralarda vereceği tavizin karşılığı Kürt soykırımına destek istemek olacaktır. Böyle bir politika yürüteceği açıktır. Zaten Türk devletinin şu andaki bütün politikaları Kürt soykırımını tamamlamaya ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezmeye dayandırılmıştır. Özgürlük Hareketi'ni ezdiğinde tüm Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmesi ve Ortadoğu'ya yayılması önündeki en büyük engeli kaldırmış olacaktır. Rojava'daki işgalleri de bu amaçla yapmıştır. Bu işgallerle Kürt soykırım politikasında belli mevziler elde etmek istemiştir. Ancak sonuçta kaybeden Türkiye olacaktır. Bu kaybetmeyi Kürdistan'a yönelik yeni saldırılarla telafi etmeye çalışsa da artık bu saldırganlığına karşı güçlü bir direniş ortaya çıkacaktır. Kürt halkının Araplarla ve dünya halklarıyla dostluğu, kardeşliği, yine Türkiye'den rahatsız olan güçlerden aldığı desteklerle Türk devletinin bu saldırganlığı ve işgal hareketlerini da kırılacaktır. Sadece Doğu Akdeniz'de, Libya'da değil, Kürdistan'a ve Ortado-

ğu Suriye'yi kendi politikası doğrultusunda kullanmak istiyor. Zaten askerlerini Suriye'nin doğusunda bulundurmasının nedeni hem Suriye siyasetinde etkili olmak hem de burada öngördüğü KDP-ENKS'nin etkili kıldığı Rojava politikasını yürütmek içindir. Orada Rojava devrimcilerinin ideolojik, siyasi etkisini kırmak, giderek KDP ekseninde ve KDP çizgisine yakınlaşmış, devrimci demokratik yapılanması sınırlandırılmış, devrimci demokratik iddiaları zayıflamış bir Rojava, Kuzey-Doğu Suriye yaratmak istemektedir. ENKS'yi çok etkili kılmak istemesinin nedeni budur. Bir taraftan Türkiye baskısını kullanırken, diğer taraftan da ENKS'nin söylediklerini kabul etmez ve KDP'yi bu işin içine katmazsanız size siyasi destek vermeyiz, Türk devleti gelir buraları işgal eder, biçiminde şantaj, tehdide dayalı bir politika yürütmektedir.

ENKS Efrîn'de Türk devletiyle, sömürgecilerle işbirliği yapıp soykırımcı güçleri, çeteleri Efrîn'e soktuğu gibi, Türk devletinin Serêkanî ve Girê Spî'ye girmelerini meşrulaştıran ve teşvik eden bir rol oynamıştır. Bu işgallerde ENKS ortaktır. Türk devleti KDP ve ENKS'yle ilişkilerine dayanarak Kürtlere karşı değil, PKK'ye, terörizme karşı, diyerek buraları işgal etmiştir. Zaten ne KDP ne de ENKS bu işgalere karşı çıkmıştır. Kürdistan'ın en güzel ve değerli şehirleri işgal edilirken sessiz kalmışlardır. Bu yönüyle işgalde suç ortaklarıdır. İşgali belki Türk devleti yapmıştır ama bunu meşrulaştıran KDP-ENKS olmuştur. Bu yönüyle KDP'nin, ENKS'nin bu işgal-

pılanmaya, demokratik yapılanmaya dayanan bir devrim olmasıdır. Bunu bıraktığı an, yüzde 50 değil, yüzde 60-70 bile Rojava devrimcilerinin elinde olsa ENKS gibi iktidarcı, sömürücü güçlerin hakim olacağı bir siyasal, toplumsal ve ekonomik sistem ortaya çıkacaktır. Şimdi ABD, ENKS eliyle bunu gerçekleştirip devrimi tasfiye etmek istemektedir.

Kuşkusuz Rojava devrimcileri, Rojava Kürtler, Kürtler arası birlik kurarak ENKS gibi örgütlerin Türk devletinin politikasının parçası olmasını engellemeye çalışıyorlar. Birliklerini yaratarak saldırılara karşı kendilerini güçlendirmek istiyorlar. Ama ENKS'nin, KDP'nin dayattığı, ABD'nin istediği sistem ise Kürtlerin birliği temelinde işgale karşı mücadele etme, demokratik bir Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye ortaya çıkarma değildir. Burada Kürtlerin birliği amaçlanmıyor. Aksine işbirlikçi ve demokratik olmayan Kürt'ün bu devrimi çalmasını, devrimi tasfiye etmesini, bu devrimin hakim olduğu topraklarda kendilerini iktidar yapmasını hedefliyor. Böylece halk üzerinde zulüm ve baskı aracı haline gelecek bir siyasi proje, Rojava devrimcilerinin önüne konmak istenmektedir.

Tabii ki Kürtler arası birlik olsa iyidir. Kürtler, Türk devletini bırakıp işgalcilere karşı tutum alsa, mevcut demokratik sistemin parçası olarak Rojava'da yer alsa iyidir. Ama onların istediği demokratik bir Rojava'da özgürce örgütlenmek, siyaset yapmak, demokratik bir ülkenin ve toplumun, siyasetin, siyasal yapılanmasının parçası olmak değil, ele geçirmektir. Rojava ve Kuzey Doğu Suriye'deki demokratik sistem ve ka-

Çünkü; Kürtlerin en demokratik devrimci gücü tasfiye edildiğinde Kürtlerin en temel ve dinamik güç kaynağı ortadan kalkmış olacaktır. Kürtlerin güç kaynağı ortadan kaldırıldığında, Rojava Devrimi de tasfiye edilecektir, Başûr'daki oluşan statü de ortadan kalkacaktır. Kürtlerin özgürlük mücadelesi ve kazanımları bir bütün olarak tasfiyeyle karşı karşıya kalacaktır.

Bu açıdan şu anda Rojava'da ENKS'yle yapılan görüşmeler bir yönüyle devrimci güçlerle Rojava Devrimi'ni tasfiye etmek isteyen güçler arasındaki bir mücadeleyi de ifade ediyor. Devrimci demokratik güçler ENKS'yi demokratik sistem içine çekmek, burada özgür ve demokratik siyaset yapmalarını, demokratik sistemin parçası haline gelmelerini sağlayarak Türk devletinin işbirliğinden, ihanetinden kurtarmaya çalışmaktadır. Onlar ise bir Kürt birliği yaratma, oradaki demokratik sistemi koruma, demokratik sistem içinde yer alma değil de bu demokratik sistemi tümenden tasfiye etmek ve ele geçirmek isteyen bir anlayışla ve yaklaşımla hareket etmektedirler. Eğer ENKS'nin gerçekten demokratik sistem içinde yer alması, Kürt birliği içinde yer alması istenseydi KDP Başûr'la Rojava sınırlarını kapatmaz, aynı Türk devletinin asker yığması gibi Rojava'nın bütün sınırlarına asker yığmazdı! KDP, sınırı kapatarak ve asker yığarak Rojava devrimcileri üzerinde siyasal baskı yapmaktadır. Rojava devrimcilerini teslim almak, kendi isteklerini kabul ettirmek için böyle bir kuşatma yapmaktadır. Nasıl ki Mexmûr kuşatılarak teslim alınmak isteniyorsa, benzer biçimde

Rojava da kuşatılarak teslim alınmak istenmektedir.

Rojava devrimci güçleri samimi bir şekilde Kürtlerin birliğine dayalı demokratik bir Kuzey-Doğu Suriye, demokratik bir Rojavayê Kurdistan yaratmak istemektedirler. Bütün Kürt siyasi eğilimlerin, düşüncelerin Rojava'da özgürce çalışıp siyaset yapması önündeki tüm engelleri ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Yine belli düzeyde bu güçlere imkanlar, fırsatlar sağlamaya çalışmaktadırlar. Ancak KDP'nin ve ENKS'nin yaklaşımı, Türk devletinin baskıları, ABD'nin devrimi tasfiye etme yaklaşımları Rojava'daki bu görüşmelerin nasıl sonuçlanacağı konusunda olumsuz etkiler yapmaktadır. Hatta öyle ki, yapılan açıklamada Barzani'ye teşekkür edilirken, 20 yıl Rojava Kürtlerini eğiten ve devrimin gerçekleşmesinde büyük etkisi bulunan Önder Apo'nun ismi anılmak istenmiyor. Rojava'daki devrim, oradaki bütün kazanımlar Önder Apo çizgisiyle, Önder Apo'nun yarattığı halk ve militan gerçekliğiyle ortaya çıktığı halde Rojava'da devrim yoktur diyen, yıllardır Rojava Devrimi'ni tasfiye etmek isteyen Mesut Barzani'ye, KDP'ye teşekkür edilecek ama Önder Apo'nun ismi zikredilmeyecek, bu devrime en büyük desteği veren PKK etkisi de orada tümünden tasfiye edilecek! Böyle bir şey olabilir mi? Bunu hangi vicdan, ahlak, zihniyet kabul eder, hangi hakkaniyet ölçüsü buna evet diyebilir. Bu yönüyle Rojava'daki yapılan görüşmelerin hala belli sıkıntıları aşmadığı anlaşılmaktadır. Kuşkusuz Rojava'daki devrimci demokratik güçler bu sıkıntıları aşmaya, Türk devletinin, dış güçlerin istediği biçimde değil de halkın istediği biçimde bir demokratik birlik, demokratik siyasal yapılanma ve ülke yaratmaya çalışmaktadırlar.

Rusya'da yapılan anlaşma tüm kesimlere verilmiş bir mesajdır

ABD'nin, KDP'nin, TC'nin, Rojava devrimcilerinin Kürtler arası birlik zihniyeti ve yaklaşımını istismar edip sömürerek Rojava Devrimi'ni tasfiye etme, devrimcilerin etkisini kırma politikası yürütmesi karşısında Rusya da bir hamle yapmıştır. Türkiye, ABD ve KDP'nin düşündüklerinin kendi siyasal anlayışına zarar verdiğini düşünerek MSD'yle HIP-Halkın İradesi Partisi arasında ittifak yapılmasını sağlamıştır. Bunu da Rojava devrimcilerinin, Kuzey-Doğu Suriye halklarının üçüncü çizgi dedikleri çizginin pratikleşmesi doğrultusunda bir adım olarak görmek gerekiyor. Rusya'da gerçekleşen protokole dikkat edilirse Kuzey-Doğu Suriye'deki sistemi çok net olmasa da kabul eden bir anlayış vardır. Yine Suriye'nin demokratikleşmesini ifade edebilecek maddeler vardır. Bu yönüyle Rojava devrimcilerinin baştan beri biz Suriye içinde, Suriye'nin demokratikleşmesi ve Rojava'nın, Kuzey-Doğu Suriye'nin özerkliğinin tanınması temelinde bir çözüm istiyoruz, anlayışına yakın bir protokol ortaya çıkmıştır. Bunu da Suriye genelindeki siyasal mücadelenin, Kuzey-Doğu Suriye ve Rojava'daki siyasal mücadelenin bir parçası olarak görmek gerekiyor. Rojava devrimcileri tabii ki kendi demokratik sistemlerini, kendi devrimci demokratik kurumlarını kabul edebilecek en yakın çözümünü tercih edeceklerdir.

Şu anda Kuzey-Doğu Suriye halklarının, Rojava devrimcilerinin ortaya

koydukları proje dışında üzerinde uzlaşılacak başka bir proje yoktur. Ne çetelerin ne Suriye'nin ne de ENKS'nin ve Türkiye'nin projesi üzerinde uzlaşma sağlanabilir. Bu kesimlerin düşündükleri Suriye'ye, Suriye'nin büyük çoğunluğu karşı çıkar, kabul etmez. Nitekim kabul edilmemektedir. Ama Rojava devrimcilerinin, Kuzey-Doğu Suriye halklarının ortaya koyduğu çözüm, üzerinde uzlaşılacak çözümdür. Mevcut rejimle de bu proje etrafında bir uzlaşma sağlanabilir. Suriye'nin çeteler dışındaki, ister siyasi İslamcı olsun, ister İslami olmayan muhalif kesimler olsun, üzerinde uzlaşabilecekleri proje Rojava devrimcilerinin ortaya koydukları Demokratik Suriye Projesidir. Yine Suriye'deki Aleviler, Rojava devrimcilerinin projesiyle rahatlıkla uzlaşma gerçekleştirebilirler. Dürziler rahatlıkla böyle bir projeyi destekleyebilirler, bunun parçası olabilirler. Zaten Demokratik Ulus anlayışı olduğu için, farklı inançları, etnik toplulukları içinde taşıdığı için şu anda Kuzey-Doğu Suriye'de Arap-Kürt ittifakı vardır. Yine Müslüman Araplar ve Müslüman Kürtlerle Hristiyan Sür-

mücadele sürmektedir. ABD de, Rusya da vardır. Zaman zaman alanda gerilim çıkmaktadır. Şu açıktır; ABD orada asker bulundurmakla hem Suriye siyasetinde etkili olmak hem Kürtler üzerindeki etkisini sürdürmek hem Başûrê Kurdistan üzerindeki etkisini artırmak hem de Irak'taki güçlerle birlikte Irak siyasetinde askeri güç dengelerinde etkili olmak istiyor. Bu yönüyle Kuzey-Doğu Suriye'nin doğu kesimlerinde ABD'nin askerlerinin bulunmasını sadece oradaki petrollerle izah etmek bu gerçeği görmemek olur. O sadece ABD'nin politikalarını, amaçlarını gizlemek için ortaya attığı bir gerçekçe olarak görülmelidir.

KDP Irak'ı sınıra çağırarak Irak ve PKK'yi karşı karşıya getirmeyi amaçlıyordu

Irak üzerindeki siyasal mücadele de yoğunlaşmış durumdadır. Irak'ta da siyasal bir kriz vardır. Birçok gücün müdahalesi ve istikrarsızlık vardır. Toplumun rahatsızlıkları üst seviyededir. Yine DAİŞ Irak'ta varlığını, etkinliğini

kısız kılınmaları mümkün değildir. Dolayısıyla Sünnilerin siyasal sistemin içinde yer almasıyla istikrar sağlanabilir. Sünnilerin dışlandığı bir siyasal sistemi hakim kılmak mümkün değildir. Öte yandan Türkiye Irak üzerinde etki yapmak istiyor. Hem ABD hem KDP ilişkilerini kullanarak Irak siyaseti üzerinde baskı kuruyor. Bu, Türkiye'nin gücüyle de açıklanamaz. ABD desteği ve KDP ilişkisi olmadan Türkiye'nin Irak'ta, Başûrê Kurdistan'da fazla etkili olması söz konusu olamaz.

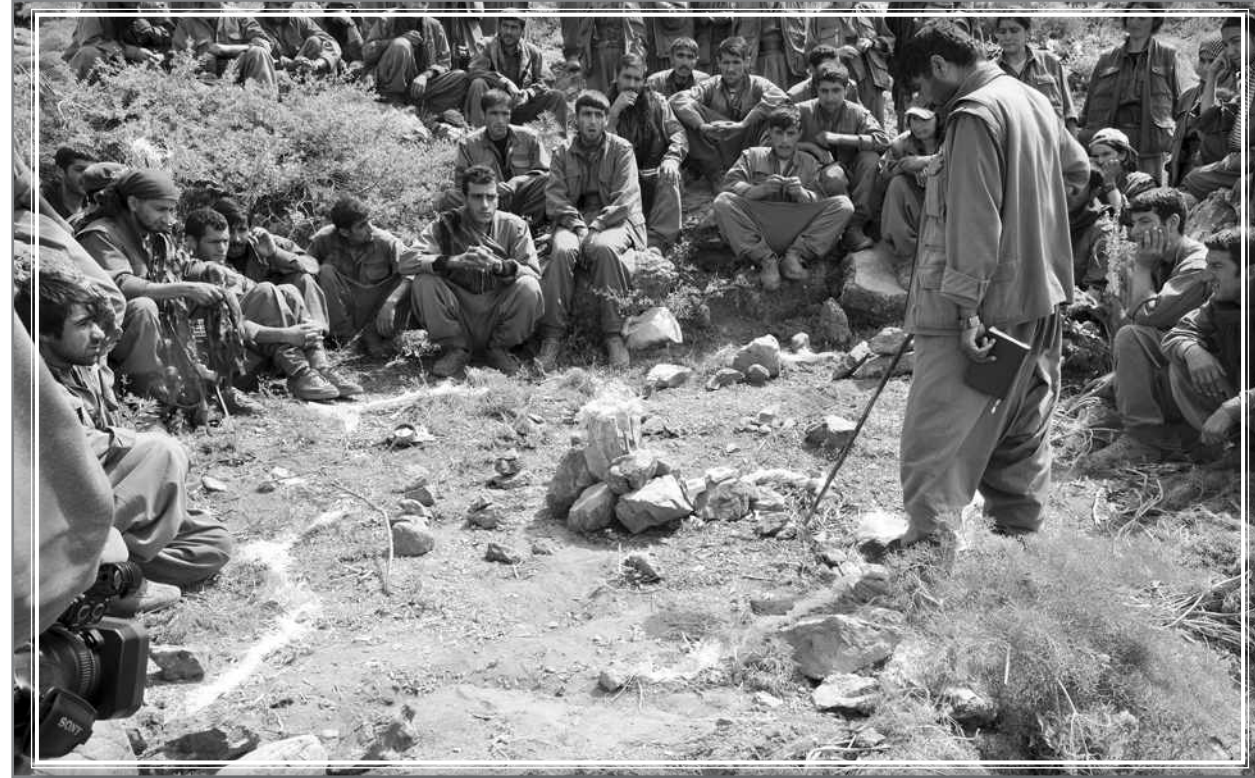
KDP de ABD ve Türkiye ilişkisinden, Irak'taki hükümetin zayıflığından yararlanarak Irak'a sürekli şantaj yapmaktadır. Şantaj yaparak kendi isteklerini gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Şengal konusunda böyle bir yoğun baskısı vardır. Irak üzerinde baskı yaparak Şengal'in kendi istediği biçimde şekillendirilmesini, Şengal'de kendisine yer verilmesini dayatıyor. Tabii bunu yaparken Türkiye'nin Şengal'e yönelik saldırılarını da kendi amaçları doğrultusunda kullanıyor. Yine Mexmûr konusunda Irak'ı sıkıştırıyor. Oradaki ambargo uygulamasına, Mexmûr'u teslim

Medya Savunma Alanları'na, Şengal'e ve Mexmûr'a yoğun hava saldırıları yapması ve ardından Heftanîn'e asker indirerek işgal saldırısına başlaması, KCK'nin Zînî Wertê'ye KDP'nin asker gönderdiği sırada yaptığı değerlendirmeleri doğrulamıştır.

KDP bu işgal saldırılarına ses çıkarmazken, hatta PKK'nin varlığından dolayı Türk devleti saldırıyor, diyerek Türk devletinin saldırılarını ve işgal hareketlerini meşrulaştırırken, şimdi de Irak üzerinden tasfiye planı içindeki rolünü örtmeye çalışıyor. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiye planının aktif bir aktörü ve destekçisi olduğunu, bu planın ortaklarından, bileşenlerinden olduğunu gizlemek için sınır Irak'a attır, Irak gelsin sınırları korusun, biçiminde çağrılar yapması, tamamen kendi gerçeğini gizlemek ve saptırmaya yönelik açıklamalardır. Irak'a yaptığı bu çağrılar temelinde KDP, Türkiye'yle birlikte, ABD desteğiyle Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme planını örtmeye amaçlıyordu. Bu nedenle ısrarla Irak'a çağrılar yapıldı. Böylece birkaç amacı birden gerçekleştirmek istedi. Bir taraftan kendi yüzünü gizlerken diğer taraftan Irak sınır birliklerini getirerek PKK'yle Irak'ı karşı karşıya getirmeyi hedefledi. Irak sınır birliklerinin yerleşmesini sağladıktan sonra kendisi bütün gerilla alanlarını kuşatarak ya da girerek Türk devletiyle birlikte hedefledikleri PKK tasfiye planını gerçekleştirmeyi hesaplamışlardır.

PKK'yi tasfiye planı, 9 Ekim'de başlatılan komplonun yeniden planlanmasıdır

Bu plana destek veren ABD'dir. Irak'ın bu tasfiye planının parçası haline gelmesi de ABD baskısıyla ve dayatmasıyla olmuştur. Kuşkusuz Türkiye de dayatıyor, KDP de dayatıyor. Irak'ın da bu dayatmalara karşı çıkacak fazla gücü olmadığından belli yönleriyle isteyerek, belli yönleriyle de istemeyerek böyle bir plana katılmaktadır. Zaten bir ABD'li yetkilinin Irak, KDP, Türkiye bir olsun, PKK sorunu çözün, halletsin, demesi Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek için oluşturulan konseptin, planın ifşası olmuştur. Ya da böyle bir planı pratikleştirin, talimatı olmuştur. Böylelikle hem pla-

Irak'ın PKK'yi tasfiye planının parçası haline gelmesi ABD baskısıyla ve dayatmasıyla olmuştur. Kuşkusuz Türkiye de dayatıyor, KDP de dayatıyor. Irak'ın da bu dayatmalara karşı çıkacak fazla gücü olmadığından, belli yönleriyle isteyerek, belli yönleriyle de istemeyerek böyle bir plana katılmaktadır. Zaten bir ABD'li yetkilinin Irak, KDP, Türkiye bir olsun, PKK sorununu çözün, halletsin, demesi Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek için oluşturulan konseptin, planın ifşası olmuştur.

yanilerin ve Ermenilerin ittifakı vardır. Demokratik Ulus anlayışı temelinde dincilik, mezhepçilik, milliyetçilik bir tarafa bırakılmış, bütün farklı etnik topluluklar ve inançlar demokratik sistemde buluşmuşlardır. Hepsini kendi kültürüyle, kimliğiyle, inancıyla yaşayabileceği bir demokratik sistem ortaya çıkarmıştır. Bu, tabii ki Suriye'nin şekillenmesinde en temel model olacaktır.

Bu yönüyle Rusya'da yapılan anlaşma bütün kesimlere verilmiş bir mesajdır. Suriye'de, demokratik Suriye isteyen muhaliflere de, rejime de, Kürtlere de verilmiş mesajdır. Kuzey-Doğu Suriye'deki Araplara verilmiş mesajdır. Yani herkes kendisini böyle bir protokole bulabilir, denmiştir. Kuşkusuz o protokolün birçok maddesi müzakere konusudur. Tartışmayla ve müzakereyle netleşecektir. Ama ilkesel yaklaşım olarak o maddeler çerçevesinde uzlaşmalar ortaya çıkabilir. Yani uzlaşmaları sağlayacak ifadeler, maddeler bulunmaktadır. Bu yönüyle onu da Suriye'deki siyasal mücadelede önemli bir adım, önemli bir hamle olarak değerlendirmek gerekecektir. Suriye'de zaten siyasal

sürdürmektedir. Tüm bunlar, Irak'taki siyasal ve askeri mücadelenin uzun süreceğini göstermektedir. Bazı yerlerde askerlerini çekmesi ABD'nin Irak üzerindeki etkisinin azaldığı, azalacağı anlamına gelmiyor. Artık teknolojinin gelişmesiyle birlikte askere eskisi gibi fazla ihtiyaç duyulmamaktadır. Eskiden beş bin askerin yapacağı işi şimdi iki bin asker yapmaktadır. Bu yönüyle ABD şuradan buradan askerini çektir, derken yeni savaş tarzının, savaşta teknik etkeninin, insan unsurunun etkisinden daha az kullanılması gerçeğinin göz ardı edilmemesi gerekiyor. Zaten belli güçlerini de Başûrê Kurdistan'daki üslerine çekmiştir. Buradaki askeri güçleri, her an her yere müdahale edecek düzeydedir.

İran da Irak üzerindeki etkisini sürdürmek istemektedir. Şii nüfus üzerinde etkisi vardır. Bu tarihsel bir ilişkidir. Bu açıdan bu ilişkinin, bu etkenin mevcut İran'daki iktidardan bağımsız olarak da var olduğu ve olacağı açıktır. Öte yandan Sünniler de Irak'ta bir güçtür. Tarih boyu hep etkin olmuştur. Bu bakımdan Sünnilerin Irak siyasetinde et-

alma politikasına Irak'ın sessiz kalmasını, engel olmamasını ve destek vermesini sağlamaya çalışıyor. Burada da Türkiye'nin saldırılarını kullanıyor. Bu yönüyle KDP, Irak'a karşı bir şantaj politikası yürütmektedir. Sünnilerin de mevcut rejime rahatsızlığını kullanmaktadır.

Ortaya çıkan bir durum da Türkiye, KDP ve Irak'ın da içinde olduğu, ABD'nin desteklediği PKK'yi, Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme konseptidir. Bu konsept uzun zamandan beri hazırlanmaktadır. Nisan ayında KDP'nin gelip Zînî Wertê'ye yerleşmesi de bu tasfiye planıyla bağlantılıydı. Zînî Wertê'ye asker getirildiği zaman KDP'nin tutumu çerçevesinde KCK'nin açıklamaları oldu. Bu açıklamalarda Zînî Wertê'ye KDP'nin asker yerleştirmesinin sadece Zînî Wertê'yle sınırlı bir adım olmadığını, bunun Kürt Özgürlük Hareketi'ni, PKK'yi tasfiye etmenin bir parçası ve adımı olduğu ortaya konuldu. Bir tasfiye konseptinin olduğu yönünde kapsamlı değerlendirmeler yapıldı. 16 Haziran'da Türk devletinin Heftanîn başta olmak üzere

ni desteklemiş, pratikleşmesini sağlamak istemiştir hem de çeşitli güçlere ben bu planı destekliyorum, PKK'nin yanında olmayın, mesajı vermiştir. Bu yönüyle planın önüne çıkacak engelleri etkisizleştirmeyi amaçlamıştır.

Bu tasfiye planını 1998'de Önder Apo'ya yönelik 9 Ekim'de başlatılan komplonun yeni koşullarda planlanması, harekete geçirilmesi olarak değerlendirmek gerekiyor. O zaman da Özgürlük Mücadelesi'nin karargahı etkisizleştirilip tasfiye edilmek isteniyordu. Şimdi de Özgürlük Hareketimizin karargahının var olduğu düşünüldüğü alanlar işgal edilerek 1999 komplosunun amacı gerçekleştirilmek ya da tamamlanmak istenmektedir. Bu açıdan şu anda gerçekleştirilen tasfiye konsepti, saldırılar herhangi mevzi saldırıları, yıpratma saldırıları değildir. Tamamen bütünlüklü bir komplonun, tasfiye planının harekete geçirilmesidir. Komplo, tasfiye konsepti böyle kapsamlıysa o zaman buna karşı mücadelenin de bütünlüklü, kapsamlı ve uzun süreli olması gerekmektedir. Bu komplo boşa çıkarılacaksa bu komplonun karakterinin görülmesi, bütün

bileşenlerinin iyi tespit edilmesi, bütün boyutlarının anlaşılması gerekir. Böylelikle hem doğru bir mücadele çizgisi tutturulmuş olur hem de doğru yol ve yöntemler izlenir.

Bu konseptin boşa çıkarılması için Özgürlük Hareketimizin tüm güçleriyle harekete geçmesi önemlidir. Bu komplo-nun zayıf yanları görülerek konsept zayıflatılmaya, konseptin ayaklarının zayıflatılması temelinde de yenilgiye uğratılması gerekir. Bu yönüyle komploya karşı bütünlüklü, planlı, uzun vadeli ve sürekli bir mücadele yürütülmelidir. Bu komploya katılanların yanında gönülsüzce katılanlar da var. Bu nedenle onların bu komplo-nun yanında olmalarını engellemek mümkündür. Yine bu komplo-nun içinde bulunsan da komploya tümüyle istekli katılmayan Irak gibi güçlerin bu komplo içinde etkin olmalarının, aktif olmalarının önüne geçmek gerekiyor. KDP'nin, TC'nin bu komploya katmak istediği YNK, Goran, Yekgirtu İslami gibi bütün güçlerle ilişkilendirilerek bunların böyle bir komplo-dan uzak durmalarını sağlamak da önemlidir.

En önemlisi de bu komplo-da etkin yer alan KDP'nin komplo-daki varlığını etkisizleştirmek ve bu komplo içindeki saldırılarını boşa çıkarmaktır. Bunun için de başta Başûrê Kurdistan olmak üzere, dört parça Kürdistan halkını ve kamuoyunu harekete geçirmek, KDP'nin bu plan içindeki rolünü teşhir ederek onun bu planda aktif biçimde yer almasının önüne geçmek gerekmektedir. Çünkü; bu planda en saldırgan güç TC olarak görülmekle birlikte, en önemli rol ise KDP'ye verilmiştir. Bu rolde çekik Türk devleti olacaksa, örs görevi de KDP'ye verilmiştir. Kuşatma görevi KDP'ye verilmiştir. Zîni Wertê'de KDP'nin asker yığılması, Xî-nêre'de Irak sınır birliklerinin arkasına sığınarak belirli alanlara yerleşmesi, Heftanîn, Metîna gibi yerlerde sınır güçlerinin yakınında ya da farklı alanlara askeri güç kaydırması bu amaçlıdır. Türk devletinin saldırılarına gerilla alanlarını kuşatmayla ve daraltmayla destek olmaktadır.

Bu plan 16 Haziran'da aktif olarak harekete geçirilmiştir. Sadece Heftanîn değil Metîna, Zap, Avaşîn de işgal edilmek isteniyordu. Bir bütün olarak Türkiye sınırındaki Medya Savunma Alanları işgal edilecekti. Böylelikle PKK, KDP'nin kuşatması temelinde Türk devletine karşı mücadeleden alıkonulmaya, sonra da etkisizleştirilip teslim alınmaya çalışılacaktı. KDP böyle bir uğursuz planın içindedir. Ancak Heftanîn direnişi bu planı sekteye uğratmıştır. Heftanîn'de çakılı kalmalarına yol açmıştır. Heftanîn sonrası planlarını uygulamaya koyamamışlardır. Kuşkusuz bu planları hala yürürlüktedir ve pratiğe geçirmek isteyenlerdir. Özcesi, Başûrê Kurdistan'ın bütün stratejik alanlarını ele geçirerek PKK'nin Türk devletine karşı mücadelesini zayıflatma, bu temelde de adım adım PKK'yı kuşatma ve etkisizleştirmeyi düşünmektedirler.

Irak'ı da sınır birlikleri adı altında gerillanın etrafına getirerek kullanmaya çalışmaktadırlar. Sınır birliklerinin çoğu KDP'lidir. KDP, bunları da kendi çıkarları doğrultusunda kullanacaktır. Sınır birlikleri yerleştikten sonra esas olarak KDP pêşmergeleri bu alanlara yerleşerek Irak'ı örtü olarak kullanmanın sonuçlarını almak isteyeceklerdir. Zaten gerilla kuşatılıp belirli alanlar ele geçirildikten sonra KDP'nin yüzünün açığa çıkması da, KDP açısından o kadar önemli görülmeyecektir. Çünkü; KDP hedeflerine ulaşmış, PKK zayıflatılmış olacaktır. PKK zayıflatıldıktan sonra KDP ne kadar teşhir edilse de kendine göre bu teşhiri etkisizleştirip boşa çıkarabi-

lecektir. Böyle bir yaklaşımla tasfiye planı içinde, kendini göstermeden ama aktif biçimde yer almaktadır. KDP'nin şu anda plan içindeki konumunu bu çerçevede görmek lazım. Zaten sadece Başûrê Kurdistan'da gerilla alanlarını kuşatmıyor. Rojava sınırını da boydan boya kuşatarak tasfiye konseptine bir de bu yönüyle katılıyor. Zaten Mexmûr'da kuşatmayı bir yıldan fazladır sürdürmektedir. Şengal'e bir taraftan çeşitli pêşmerge güçlerini yığarken, diğer taraftan da Irak'a baskı yaparak ve Türk devletinin hava saldırılarını teşvik ederek Şengal'de de benzer bir kuşatmayı ve benzer biçimde kendisini etkin kılama politikasını sürdürmektedir.

Başûrê Kurdistan Türkiye'nin mandasıdır

KDP gerçekten Kürdistan tarihi açısından çok olumsuz rol oynamaktadır. Bütün bu saldırılarını bilinçli yapmaktadır. Tabii ki dar ufuklu olması, Kürt gerçeğini, Ortadoğu gerçeğini, düşman gerçeğini yeterince görmemesi KDP'nin böyle bir işbirliği ve gaflet içine girerek Kürt tarihi açısından ihanet olan böyle bir planın aktörü olmasını beraberinde getirmektedir. Türk devletinin politikaları açıktır. Kürdistan'da Kürt halkını soykırıma uğratmak, Bakurê Kurdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek temel hedefidir. Bunun parçası olarak da Başûrê Kurdistan'ı

önüne geçilmesinin temel yolu da Kürtlerin birliğidir, Kürt mücadelesinin bütün Kürdistan'ın parçalarında güçlü hale gelmesidir. Güçlenen bu mücadelenin ortaklaşması, Kürt düşmanı saldırganlara, işgalcilere ortak tutum alınması ve saldırıya karşı direnilmesidir. Güvence budur. Kürtlerin şu anda yerine getirmesi gereken en temel görev budur. Bu görev yerine getirilmediği takdirde ister subjektif, ister objektif olsun Kürt tarihi karşısında gaflete ve ihanete düşülmüş olur. Şimdi böyle bir dönemden geçiyoruz. Başûrê Kurdistan'ın en stratejik alanlarının Türk devletine teslim edilmesi zaten Başûrê Kurdistan'ın Türkiye'ye teslim edilmesidir. Şu anda bile Başûrê Kurdistan ipotek altındadır. Kazanım deniliyor, Başûrê Kurdistan federasyonu deniliyor ama ipotek altında bir federasyondur. İpotek altında olduğundan, ipotek altında tutan her zaman bu kazanımlara el koyabilir, Başûrê Kurdistan federasyonunun varlığına son verebilir.

Şimdi zaten Başûrê Kurdistan'da böyle bir ipotek altında olma durumu yanında bir manda yönetimi vardır. Başûrê Kurdistan, Türkiye'nin mandası durumundadır. Öyle özgür değildir. Tamam, Kürtlere, Kürt işbirlikçiliğine belirli imkanlar verilmiştir. Dünyada emperyalistler böyle manda yönetimlere başvurmuşlardır. Ama Türk devleti bunu bile bir geçici durum olarak görmektedir. Bugün orayı yönetenler görünürde Ba-

müdahale etmeye çalışan güçleri ezip susturarak işbirlikçiliğini ısrarla sürdürüyor. KDP'nin ulusal politika izlediği yoktur. Geleceği düşünen bir politikası da yoktur. Birkaç şehir üzerinde iktidar olmak istiyor. Birkaç yerde iktidar olma pahasına tüm Kürdistan'ı pazarlıyor. Bakurê Kurdistan'ı Türkiye'ye pazarlamıştır. Tamamen Türkiye'ye teslim etmiştir. Bakurê Kurdistan'da Türkiye'nin her türlü soykırım politikasına destek vermiştir. Rojava'da izlediği politika açıktır. Küçük bir devletçik uğruna, Kürdistan'ın yüzde 25'i üzerinde devlet kurma uğruna Kürdistan'ın yüzde 75'ni feda ediyor. Şunu da belirtelim; mevcut yüzde 25 de ipotek altındadır, mandadır. Burası üzerinde de hakimiyeti yoktur. Hala Kürdistan'ın diğer parçalardaki mücadelenin varlığı nedeniyle burada kendini yönetim yapıyor ve koruyabiliyor. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadele ezilip tasfiye edildiğinde, elindeki bir iki şehri de KDP'ye bırakmayacaklardır.

Bu yönüyle Başûrê Kurdistan'daki siyasi güçlere, Kürt halkına çok büyük görevler düşüyor. KDP'nin bu oyunlarını bozmada en büyük sorumluluk Başûrê Kurdistan halkına ve siyasetçilerine aittir. Hem Başûrê Kurdistan'ı kurtarmak ve özgür ve demokratik bir yaşama kavuşmak için bu gereklidir hem de dört parça Kürdistan'a karşı sorumluluğun gereği KDP'nin politikalarına karşı çıkmak ve dur demek gerekmektedir. Kürdistan'ın tüm parçalarının

nükleer silah anlaşmasını iptal etmesi bu gerçekliğin ifadesidir. Bir yönüyle de İran, Trump iktidarının kendini ayakta tutmak için kullandığı bir araç haline gelmiştir. İran'ı düşmanlaştırma, sürekli bunu gündeme getirme ve buraya yönelik yürüttüğü adımlarla kendini iktidarda tutmak istediği anlaşılmaktadır. Kasım Süleymani'ye yönelik suikast girişimi de Trump'ın iktidarını ayakta tutmak için yaptığı sansasyonel bir hamle idi. Gerçekten de Koronavirüs ve Koronavirüsün ABD'de yarattığı ağır sorunlar olmasaydı Kasım Süleymani'nin vurulması Trump iktidarının önemli düzeyde elini güçlendiren bir hamle olacaktı. Şimdi Trump hem iktidarını ayakta tutma açısından hem de İran'ın Ortadoğu'da hamlelerini sınırlandırmak, Ortadoğu'da ABD etkisini zayıflatan konumunu geriletmek ve püskürtmek için İran'la bundan sonra da uğraşacağı anlaşılmaktadır. Zaten sürekli yaptırımlarla İran'ın ekonomik sorunlarını ağırlaştırarak bir politika yürütmektedir. Böylelikle içinde halkın yoksullaşmasını ve ekonomik sıkıntı çekmesini sağlayarak toplumu harekete geçirmek istenmektedir. Öte yandan çeşitli siyasal güçlerle ilişki kurarak da İran'ı kuşatmak istemektedir. Bu yönüyle önümüzdeki dönemde İran'a yönelik ABD'nin yeni hamleleri de gerçekleşebilir.

Trump'ın seçimi kazanmasının riske girdiği bu dönemde ABD'nin bazı hamleler yapmak isteyeceği açıktır. Çünkü;

Ortadoğu'da tüm güçler politikalarını bütünlüklü yürütüyor. Genel bir Ortadoğu politikasına sahipler. İttifaklarını bu genel Ortadoğu politikası çerçevesinde gerçekleştiriyorlar. Sadece Suriye içine, Irak içine yönelik, Türkiye'ye ve İran'a yönelik değil, bir bütün Ortadoğu politikaları, kurdukları ittifakları ve ilişkileri belirliyor. Ortadoğu genelinde bütünlüklü bir mücadele yürütmek ve kazanmak için ittifakların yapıldığı bir süreçte Kürtlerin güçlerini birleştirememesi, bütünlüklü bir politika izlenmemesi tarihi bir gaflet ve ihanet anlamına gelmektedir.

ve Rojava'yı işgal edip buraları da Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek istiyor. Zaten defalarca Kuzey Irak'ta yaptığımız hatayı Kuzey Suriye'de yapmayacağız, demişlerdir. Yani fırsatını bulduğu zaman bu hatayı telafi edeceklerdir. Kerkûk, Musil ve Hewlêr Türk şehridir, diyorlar. Tel Afer'de de Türkmenlerin varlığını dillendirerek hedeflerinin gerekçesi haline getirmek istiyorlar. Tarihsel olarak da Osmanlı'nın hakim olduğu alanlar olduğuna dayanarak 1919 Sivas Kongresinde Musil ve Kerkûk, Misak-ı Milli içine alınmıştı. Her fırsatta Misak-ı Milli'yi dillendirmeleri, bu işgal ve ilhak amaçlarının somut kanıtı olmaktadır.

Zaten Erdoğan buraların kendilerine ait olması gerektiği temelinde Lozan başarısızlıktır, demiştir. Lozan başarısızlıktır, demesinin arkasında eskiden Osmanlı imparatorluğunun buralarda hakim olması vardır. Kuzey Suriye'de Rojavayê Kurdistan'ın işgal ve ilhak edilmesi, Başûrê Kurdistan'a yönelen işgaller bu amacı gerçekleştirmek içindir. Başûr ve Rojavayê Kurdistan'ı kontrol ettikten sonra Arap dünyasına yönelecektir. KDP bunları belli düzeyde görüyor, duyuyor. Ancak büyük bir gafletle sanki Türk devletinin bunları yapamayacağını sanıyor. Dayısı ABD'nin, Avrupa'nın ve İsrail'in Türk devletini engelleyeceğini düşünüyor. Gerçekten tarihi bir gaflettir. Güncelle kendini çok fazla sınırlamaktır. Yarını görememektir. Bir ay sonra, bir yıl sonra siyasal dengelerin nasıl değişeceği belli değildir. Bu yönüyle gelecekte Türk devletinin bütün Kürdistan'ı işgal edip soykırıma uğratacağını görerek bunun tedbirlerinin alınması gerekiyor.

Türk devletinin tüm Kürdistan'ı işgal edip soykırıma uğratmak istemesinin

şürlü Kürtlerdir ama manda durumundadır, ipotek altındadır. Yarın Türk devleti fırsatını bulduğunda bu görünen durum da ortadan kaldırılacak, tümüyle bu alana hakim olmak isteyecektir. Bu gerçekliğin görülmemesi, kafayı kuma gömmek olur.

Bu tür durumlar gündeme geldiğinde 2017 referandumunu hatırlıyoruz. Hatırlamakta haksız mıyız? O sırada Türk devleti, tutumunu açıkça ortaya koymuştur. En ağır, yenilme-yecek yutulmayacak hakaretler yapılmış ve saldırılarda bulunulmuştur. Açıkça sizin iradeniz yok, siz kimsiniz, denilmiştir. Zaten şimdiki yaklaşımı da budur. Başûrê Kurdistan yönetiminin öyle sanıldığı gibi bir iradesi yoktur. Irak'a karşı da iradesi yoktur. Türk devletine, çeşitli güçlere dayanarak Irak'a kendisini dayatmaktadır. Yoksa toplumun gücüne dayanarak, doğru politika ve stratejiyle Kürtlerin birliğine dayanarak Irak'la masaya oturmamaktadır. ABD, İsrail, Türkiye'nin destekleri, bu destekler temelinde KDP'nin belirli bir şantaj gücüne kavuşması söz konusudur. Bunun dışında KDP'nin, Başûrê Kurdistan federasyonunun halka, demokratik sisteme, demokratik ilişki ve ittifaklara dayanan bir gücünden söz etmek mümkün değildir.

KDP birkaç şehirde iktidar uğruna Kürdistan'ı pazarlıyor

Başûrê Kurdistan halkı ve Başûrlu siyasi güçler bunu görüyor. Tüm Kürtler de bunu görüyor. İtiraz da ediyorlar ancak KDP belli kazanımların varlığını istismar ederek, kendisini Kürt halkının siyasi iradesi olarak gösterip Kürt'e kaybettiren işbirlikçi gerçeğini gizlemeye çalışıyor. Hatta bu yanlış politikaya karşı

aleyhine olan bu politikaya dur denilmezse, Başûrê Kurdistan da kaybedecektir. Bu gerçekliğin tüm Kürt halkı, Başûrê Kurdistan siyasi güçleri ve hala KDP gerçeğini görmeyen diğer Kürt siyasi çevreleri ve bazı kesimler tarafından da görülmesi, doğru ulusal ve yurtsever tutumun ortaya konulması gerektiğini düşünüyoruz.

Yakın zamanda Irak Başbakanı Mustafa Kazımi ve KDP'li olan Irak dışişleri bakanı Fuat Hüseyin ABD'ye gittiler. Oradaki açıklamalar da Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme planı doğrultusunda yapılan açıklamalardı. KDP'li olan dışişleri bakanı ve Kazımi Irak anayasası farklı güçlerin topraklarında bulunmasına izin vermiyor, diyerek Türk devletinin saldırılarını meşrulaştırmış, KDP'nin ihanetini normalleştirmişlerdir. Zaten ABD'de bu konuları kapsamlı konuştukları da anlaşıyor. Yakın günlerde ABD'li bir yetkilinin Türkiye, KDP ve Irak Şengal'de sivil çözüm bulsun, demesi de tümüyle tasfiye planının ortaya çıkardığı söylemlerdir. Bu açıdan Kürt halkının, Kürt aydınlarının, Kürt demokratik güçlerinin, Ortadoğu'daki tüm demokratik güçlerinin bu tasfiye planını ciddiye alması gerekmektedir. Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme planının sadece Kürtlere değil, tüm Ortadoğu halklarına zarar vereceğini görerek, bu plana karşı Ortadoğu halkları ve demokrasi güçleri de bir tutum göstermelidirler.

İran'a doğrudan bir askeri müdahale beklemek yanlıdır

İran'a yönelik de farklı bir saldırı planının, kuşatma planının yürütüldüğü bilinmektedir. ABD bunun başını çekmektedir. Trump'ın daha gelir gelmez

şu anda seçimlerde Joe Biden'in çok az da olsa önde görünmektedir. Mevcut durumda Biden'in kazanma ihtimalinin daha fazla olduğu söylenmektedir. Bir iki ay önce Biden'in oyları daha yüksekti ama son zamanlarda Trump'ın bu açığı kapattığı, yüzde 12'ye kadar çıkan farkı yüzde yüzde 6'lara kadar düşürdüğü söylenmektedir. Hatta bu düşme trendinin devam ettiği de söylenmektedir. Öte yandan yakın zamanda Trump'ın Ekim ayında Covid-19 aşısını artık kullanacağız, piyasaya süreceğiz, demesi de seçimleri etkileyecek bir hamle niteliğindedir.

Tüm bu gerçekler düşünüldüğünde İran'ı bazı politikalarla sıkıştırmaya çalışacağı görülüyor. Ekonomik yaptırımlar yoğunlaştırıldı. İran içinde zaman zaman önemli noktalarda patlamalar meydana geldi. Ancak şu bir gerçektir; İran'a yönelik Irak'a ve Suriye'ye olduğu gibi doğrudan bir askeri müdahale beklemek bir yanılgıdır. Böyle bir beklenti politikada yanlışlıklara götürebilir. ABD, İran'ı sıkıştıracak ve zorlayacaktır. Ancak bunu böyle doğrudan askeri müdahalelerle yapması beklenmemelidir. Belki zaman zaman belirli hava saldırıları, vuruşları olabilir. Kendilerine göre stratejik gördükleri ya da nükleer silah var dedikleri yerleri bombalamaları mümkündür. Ancak bunun da sık olmayacağını, doğrudan askeri güçleri İran'a çıkarma biçimiyle bu saldırıların genişletilmeyeceğinin de bilmek gerekiyor. İran'daki mücadele daha da karmaşıktır. Belki ABD Türkiye'yi yanına çekerek, Irak'ı önemli oranda İran'ın etkisinden çıkararak ve bazı Kürt güçlerini doğrudan İran'a yönelterek İran'ı daha fazla sıkıştırabilir.

İran yönetiminin demokratik olmaması ve baskıyı artırmasına yönelik

İran toplumunda bir tepki ve öfke var. Zaman zaman bunlar kendisini açığa vurmuştur. Yine Kürt sorununun çözümsüzlüğü Kürt halkında İran'da bir değişim olması gerektiği inancını yükseltmiştir. İdamlara gösterilen tepkiler bulunmaktadır. Bütün bunlar İran içinde mevcut iktidara, rejime karşı toplumsal muhalefet güçlerinin potansiyelinin olduğunu, her an harekete geçebileceğini ortaya koymaktadır. Ancak bir programı, hedefi olmadığı ve daha çok tepkisel geliştiği için baskılar karşısında bu hareketler gerilemekte, tekrar kabuğuna çekilmektedir. Ama İran toplumu dinamik bir toplumdur. İran İslam devrimini yapmış bir toplumdur. Bugün İran İslam devrimini yapan, o devrimin kültürü ve etkilerini yaşayan halk şimdi mevcut iktidarı da zorlamaktadır. Bu yönüyle İran rejimi, devleti için esas muhalif güç, esas zorlayıcı güç iç dinamiklerdir. İran toplumunun haksızlığı, zulme karşı tepki gösterme özelliğidir.

Öte yandan İran'ın Rusya ve Çin ile ilişkileri sıradan ilişkiler değildir. Rusya ve Çin, İran'ın tümüyle ABD denetimine girmesini istemedikleri için İran'a her türlü desteği vermektedirler. Yakın zamanda İran'ın Çin ve Rusya'yla yaptığı anlaşmalar sadece İran'daki ekonomik ambargoyu kırmakla açıklanamaz. Kuş-

provake ve sabote edilmiş olur ve bundan da halk güçleri değil, bizzat İran'daki mevcut iktidar güçleri yararlanır. Bu yönüyle dış güçlere dayanmayan bir İran politikası, İran'da halkların kardeşliğine dayalı bir değişim politikasını esas almak doğrudur. Sadece Kürtler açısından değil, bütün İran halkları açısından da doğru politika budur. Hatta mevcut rejimin kendini değiştirip dönüştürmesine fırsat tanıyacak, İran toplumlarında var olan hak, adalet, eşitlik ve kardeşlik değerlerine dayalı yeni bir İran'ın şekillenmesi söz konusu olabilecektir. Bu İran'ın değişimidir. Ama bu değişim için de dış güçlerin esas alınmaması gerekir. Mevcut rejimdeki halka dayanan kesimleri de içine alan bir genel toplumsal harekete dayalı mücadelenin İran'da siyasal değişim açısından en gerçekçi, doğru ve sonuç alıcı politika olduğu söylenebilir.

Türkiye Rojava'daki kazanımları soykırım politikasına darbe olarak görmektedir

Son on yılda Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı gerçeğinde ortaya çıkan en temel gerçek Türk devletinin bölgede en temel statükocu güç

tan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek istemektedir. Bu açıdan Türk devletinin politikası Kürtler için çok büyük tehlikeler arz ediyor. Ortadoğu'da eski dengelerin yıkıldığı ve yeni dengelerin kurulma süreci olan Üçüncü Dünya Savaşı koşulları Kürtler için muazzam fırsatlar sunduğu gibi, Türk devletinin karakterinden ve saldırganlığından ve Kürtler arası birliğin yaratılamamasından dolayı çok ciddi tehlikelerle karşı karşıyadır. Özellikle Kürt işbirlikçiliğinin Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı kullanılması soykırım tehlikesini daha fazla artırmaktadır. Zaten Bakurê Kurdistan'da Kürt halkı üzerinde uygulanan politika tamamen bir soykırım politikasıdır. Kürt'ün varlığını ortadan kaldırma politikasıdır. Hatta bunu gerçekleştireceklerine inanmaktadırlar. Bu nedenle Türkiye'deki tüm siyasi ve toplumsal güçleri bu soykırıma destek vermeleri için zorlamaktadırlar. Nitekim bu soykırım politikasına destek vermeyen herkesi hain ilan ederek üzerine gitmektedirler. Bu gerçeklikler Türk devletinin Kürtler üzerinde nasıl bir politika yürüttüğünü gözler önüne sermektedir.

Rojava işgali de tamamen bu soykırımcı politikanın bir parçasıdır. Orada Kürtlerin kazanım elde etmesini tehlike olarak görüyorlar. Rojava'daki kaza-

birakalım etkili hale gelmesini, daha önce yumuşak gücüyle belli düzeyde etkilediği toplumların ve ülkelerin tepki duymasına yol açan bir Türkiye gerçeğini ortaya çıkardı.

Türkiye'nin Başûr'daki politikaları açıktır. Başûr'da işgal hareketleri yaptı. Xakûrkê'de bazı yerleri işgal etti, şimdi Heftanîn'de bazı yerleri işgal altında tutuyor ve sürekli saldırıyor. Yine Şengal'e, Mexmûr'a saldırıyor. Başûr'daki askeri güçlerini tahkim ediyor. Irak devletinin tüm ısrarlarına rağmen Başika'daki askeri güçlerini çekmiyor. Böyle bir Türkiye gerçeği var.

Türk devletinin soykırım politikası püskürtüldüğünde Kürtlere düşman tüm güçler zayıflayacaktır

Türkiye izlediği politikalarla en başta da Kürt halkı için büyük tehdit oluşturmaktadır. Bu tehdit herhangi bir hakkın çiğnenmesi, herhangi bir kazanımın ve avantajın kaybedilmesi değildir. Bu tehdit bir halkın tamamen soykırıma uğratılması tehdididir. Türkiye'yle çeşitli güçler arasındaki çıkar mücadelesinden farklıdır. Kürt'ün Türk devletiyle yürüttüğü mücadele herhangi bir siyasi çıkar

birlik olmadan bu saldırıları püskürtemezler. Çünkü, Ortadoğu'da tüm güçler politikalarını bütünlüklü yürütüyor. Genel bir Ortadoğu politikasına sahipler. İttifaklarını bu genel Ortadoğu politikası çerçevesinde gerçekleştiriyorlar. Sadece Suriye içine, Irak içine yönelik, Türkiye'ye ve İran'a yönelik değil, bir bütün Ortadoğu politikaları kurdukları ittifakları ve ilişkileri belirliyor. Ortadoğu genelinde bütünlüklü bir mücadele yürütmek ve kazanmak için ittifakların yapıldığı bir süreçte Kürtlerin güçlerini birleştirememesi, bütünlüklü bir politika izlenmemesi tarihi bir gaflet ve ihanet anlamına gelmektedir. Türkiye'nin, İran'ın ve Suriye'nin politikası bütünlüklü olacak, bütün ilişki ve ittifaklarını kendi amaçları doğrultusunda bir araya getirecek ama Kürtler, soykırım tehdidini ortadan kaldırmak, her parçada özgür ve demokratik yaşamı gerçekleştirmek için bir araya gelmeyecekler! Bu kabul edilebilir bir durum değildir. Bu yaklaşım tarihi bir gaflet ve ortaya çıkan tarihi fırsatların kaçırılması olur. Bunun sonucu da soykırımla karşılaşılır.

Kürtlere yönelik bugünkü saldırıları yüz yıl, iki yüz yıl, üç yüz yıl önceki saldırılar gibi görmemek gerekiyor. 20. yüzyıl ulus-devlet yüzyılıydı. Farklı kimlikleri yok etme yüzyılıydı. Kürtler bu nedenle yok olma tehlikesiyle karşı karşıya geldiler. Hala bu tekçi-milliyetçi ulus anlayışı kırılmamış ve devam ediyor. Bu tekçi ulus devlet anlayışı kırılmazsa önceki iki yüz yılda, üç yüz yılda, beş yüz yılda, daha önceki yüzyıllarda bütün saldırı, baskılara ve çıkarılara rağmen ayakta kaldık, bugün de ayakta kalırız, denilmez. Önümüzdeki on yıllarda Kürtler özgür ve demokratik yaşamlarına kavuşmazlarsa soykırımla karşı karşıya kalacaklardır. Böyle bir yakın tehlike vardır. Hatta yakın tehlikeden öte; Kürtler tehlikenin içindedir. Bu yönüyle de politikalarını, mücadelelerini bu gerçekliğe göre belirlemeleri ve pratikleştirmeleri gerekmektedir.

Öte yandan Türk devleti sadece Kürt halkına değil, Türkiye halkına da düşman bir politika yürütmektedir. Türkiye halkları, Aleviler, emekçiler, kadınlar, gençler, demokrasi isteyen herkes bu iktidarın hedefindedir. Demokratikleşmeden Kürtler, Aleviler, farklı toplumsal kesimler yararlanır diye demokrasi düşmanlığı yapmaktadır. Bu kadar demokrasi düşmanlığının yapılmasının nedeni Kürt düşmanlığıdır. Bu yönüyle bugün Türkiye'de AKP ve MHP'nin belli tabanı dışında Türkiye halkının en az yüzde 60'ı bu iktidara karşıdır. Türk devletinin politikaları sadece Kürtleri, Türkiye halklarını değil, Ortadoğu halklarını da hedef almaktadır, onlara da düşmanlık yapmaktadır. Bu bakımdan Ortadoğu halkları da hatta Ortadoğu'daki mevcut iktidarlara da Türk devletinin politikalarına şiddetle karşıdırlar. Çünkü; Türk devletinin politikaları sadece Kürtler açısından bir soykırıma ifade etmiyor, tüm halklar açısından bir irade tanımama, irade kırma, zulüm ve baskı altına alma politikasıdır.

Hamle kararı Kürt halkına düşmanlığın zirveye çıktığı bir dönemde alınmıştır

Kürdistan'da, Türkiye'de, Ortadoğu'da, Doğu Akdeniz'de izlenen tüm politikaları değerlendiren KCK Yürütme Konseyimiz yaptığı toplantıda bir hamle kararı aldı ve bunu kamuoyuna ilan etti. Yürütme Konseyimiz yaptığı bu hamle ilanı ile AKP-MHP iktidarını yıkmak, işgallere son vermenin tam zamanıdır dedi. Yine özgür yaşam gerçekleştirilecekse bunun tam zamanı

Faşizmi yıkmak, demokrasiyi kurmak, adaleti sağlamak etrafında Türkiye'de geniş bir mücadele cephesi ortaya çıkarıp özgürlüğün, demokrasinin, adaletin gerçekleşeceği bir Türkiye yaratılabilir. Bu yönüyle Türkiye'de en geniş kesimleri AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleye çekmek çok çok önemlidir. Türkiye'deki demokrasi güçleri ve tüm anti-faşist güçler açısından da bu hamle tarihi bir fırsattır. Kürtler bütünlüklü bir biçimde AKP-MHP faşizmine karşı mücadele ederken onların da bu mücadeleyi güçlendirmek için harekete geçip destek vermesi gerekir.

kusuz bu boyutu da vardır. Ama esas olarak İran'la kurulan ilişkilerin, İran'ın bölgede ABD denetimine girmeyecek bir konumda kalmasını sağlamak amaçlıdır. Bunun için de İran'a her türlü desteği vereceklerdir. ABD, İran'a doğrudan müdahale ettiği takdirde İran'ı ABD için bir bataklık yapma politikası yürüteceklerdir. ABD de Rusya'nın ve Çin'in bu yaklaşımlarını görmektedir. Bu yönüyle doğrudan askeri müdahale yerine İran'ı sıkıştırma, zayıflatma, İran'daki tepkileri yükselterek İran'da kendi istedikleri doğrultuda bir değişiklik yapma anlayışları bulunmaktadır. Bu açıdan İran'ı değerlendirirken ABD gelecek müdahale edecek, İran'ı hemen yıkacak, biçimindeki yaklaşımlar, İran'ı böyle ele alan yaklaşımlar kesinlikle doğru değildir. Bu tür yaklaşım ve anlayış içinde olanlar doğru politika üretemez, İran'daki siyasal sorunlara, krizlere doğru ve etkin müdahale edemezler.

Bu yönüyle İran gerçeğini doğru anlamak ve bu temelde de İran'daki mevcut rejime karşı tepkili halk güçlerine, demokratik güçlere, çeşitli toplumsal kesimlere ulaşmak ve onlarla birlikte İran'ı demokratik bir değişime uğratma mücadelesi içinde olmak önemlidir. İran'da bir mücadele gereklidir ama bu mücadele ABD'nin ve çeşitli güçlerin düşündüğü gibi dışardaki müdahalelerle ya da İran'ı biraz ABD çizgisine getirmek isteyen baskılara değil de İran'da gerçekten demokratik değişim yaratacak, İran'ın iç dinamiklerine dayanan toplumsal güçlerle İran'daki değişimi yaratmak temel politika olmalıdır. Böyle bir halk hareketliliğini, politikayı ne Çin ne Rusya ne mevcut rejim engelleyebilir. Ama böyle yapılmaz da işbirlikçiliğe dayanan, çeşitli güçlerin dışardaki müdahalelerini esas alan yaklaşımla hareket edilirse İran'daki bir demokratik devrime ve değişime imkan sunan mevcut objektif zemin

olduğu, demokratik değişimlerin ve gelişmelerin önünde en temel engel teşkil ettiği, sadece ve sadece Kürt soykırım politikaları doğrultusunda hareket ettiği görülmüştür. Bunun da Ortadoğu halklarının ve uluslararası güçlerin çıkarına olmadığı anlaşılmıştır. Türk devleti Kürt düşmanlığı politikalarından dolayı herkesin de Kürt düşmanlığı politikalarına destek vermesini istemektedir. Bu politikalar bölgesel ve uluslararası güçlerin politikalarıyla çelişmekte ve uyuşmamaktadır. Kuşkusuz Türk devletinin Kürt soykırımcı politikalarına destek veren güçler de vardır. Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı düşman olan, savaşan güçler de vardır. Ancak yine de Kürt Özgürlük Hareketi'ne düşman olan güçlerin politikasıyla Türklerin politikası tümüyle örtüşmemektedir. Bu da Türk devletinin politikalarında sıkıntılar ve sorunlar yaratmaktadır. Çünkü Türk devleti Kürt işbirlikçiliğine bile tahammül etmeyen, Kürt işbirlikçiliğiyle sadece PKK'yle mücadelesine destek verdiği ölçüde ilişki kuran bir karakterdedir. Kürt işbirlikçiliğine bu çerçevede bakan politikaları, bölgede Kürt işbirlikçiliğini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyen uluslararası güçlerin politikalarıyla ister istemez çelişmektedir. Türk devleti Kürt politikası nedeniyle birçok güçle karşı karşıya geldiği gibi, Osmanlı'dan kalma yayılmacı ve büyük devlet olma eğilimi de bölge halklarıyla ve uluslararası güçlerle Türkiye'yi karşı karşıya getirmiştir. Türk devletinin Kürt ve demokrasi düşmanlığı, sadece kendi çıkarlarını düşünen politikaları Ortadoğu'da Türk devletini çıkmaza sokmuştur.

Türk devlet geleneğinde, karakterinde bulunan Kürt düşmanlığı bu ortamda da en yoğun biçimde sürdürülmektedir. Hatta diğer alanlarda taviz vererek, başka güçlerin politikalarının parçası olarak Kürt soykırımına destek almak, Kürdis-

nımları soykırım politikasına darbe vurma, bu soykırım politikasını olumsuz etkileme olarak gördüğünden orada herhangi bir Kürt oluşumuna tahammül edemiyor, bu nedenle saldırıyor. Diğer yandan Rojava Devrimi'nin ve yarattığı demokratik Kuzey-Doğu Suriye sisteminin, Suriye'nin demokratikleştirilmesine zemin olacağından korkuyor. Çünkü Suriye'nin demokratikleşmesi demek; Türkiye'nin Kürt sorunu başta olmak üzere farklı etnik ve dinsel toplulukları ezme politikasının akamete uğraması, etkisizleşmesi, boşa çıkması demektir. Bu yönüyle Türk devletinin demokrasi düşmanlığı çok fazladır. Çünkü demokrasiden Kürtler, Aleviler ve başka topluluklar yararlanır düşüncesiyle Ortadoğu'da hiçbir yerde demokratikleşme istemiyor. Ortadoğu'da demokratikleşme başladığında bu, Türk devletinin Kürt soykırımı amaçlı Türk-Sünni İslam sentezine dayalı politikalarının çökeceğini, Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamını engelleyemeyeceğini, Ortadoğu'ya yayılma hayallerinin boşa çıkacağını düşünerek demokrasi düşmanlığı yapıyor.

Kuşkusuz Türkiye, Kürtlerin ve Alevilerin varlığını kabul etme temelinde sorunları çözür, demokratikleşme doğrultusunda adım attığında yumuşak gücüyle Ortadoğu'da belirli bir güce ulaşabilir. Bunun potansiyel imkanları Türkiye'de vardır. Nitekim AKP iktidarının ilk dönemlerinde demokrasiden söz etmesi, farklı siyasal eğilimlerle ilişki içinde olması Türkiye'nin Ortadoğu'da çekim gücü olan bir ülke haline gelmesi açısından önemli adımlardı. Gerçekten de Türkiye'ye yönelik olumlu eğilimler, istekler vardı. Ama AKP-MHP iktidarı Kürt düşmanı politikasından, Kürtleri soykırıma uğratmak istediğinden dolayı Türkiye'de koyu faşist diktatörlüğe ihtiyaç duydu. Faşist diktatörlük demek içerde baskı, dışarda herkese düşmanlık demektir. Bunun sonucu da

elde etme mücadelesi değildir, tümüyle varlığını koruma mücadelesidir. Bu açıdan tabii ki Kürt halkı böyle bir iktidara, devlete karşı amansız bir mücadele verecektir. Bu soykırım politikasına karşı var olma mücadelesinin verilmesi, bu soykırım saldırılarının püskürtülmesi gerekiyor. Çünkü; bu soykırım saldırısını püskürtmediği müddetçe Kürtler yok olmayla karşı karşıya geleceklerdir. Bu tehdit, yakın tehditte öte artık sonuç almak isteyen bir tehdit durumundadır.

Türk devleti Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye edeceğine kendisini inandırdığından, bütün askeri, siyasi, ekonomik gücünü Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi için kullanıyor ve saldırıyor. Kürt Özgürlük Hareketi'ni etkisizleştirdiğinde tüm Kürtleri de soykırıma uğratacağına inanıyor. Bu soykırım politikası önünde engel kalmayacağını düşünüyor. Bu nedenle bütün politikalarını Kürt soykırımına endeksleyen, iç ve dış politikasını tümüyle bu soykırımın tamamlanmasına yönelten bir devlet gerçeği, saldırı gerçeği var. Bu saldırı Bakurê Kurdistan'a yönelik değil, Başûrê Kurdistan'a, Rojava'ya, Rojhilat'a ve bütün dünyadaki Kürtlere yöneliktir. Türk devletinin soykırımcı politikası kırıldığında, yenildiğinde Kürt sorununun İran'da da çözülmesi mümkün olacaktır. Bu yönüyle Bakur'da Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamı gerçekleşirse, Başûr'daki kazanımlar güvenceye alınırsa, Rojava'da bir çözüm olursa bu, İran'daki Kürt sorununun daha kolay çözülmesine de yol açacaktır. Kürt düşmanlığında öncü olan Türk devletinin soykırım politikası püskürtüldüğünde Kürtlere düşman tüm güçler zayıflayacaktır. Kürt sorununun çözümünde ayak direten tüm güçlerin politikaları boşa çıkacak, Kürt sorununun özgürlükler temelinde demokratik siyasal çözümü her yerde gündeme girecektir.

Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında şu gerçeklik de ortaya çıkmıştır; Kürtler

olduğunu vurguladı. Önder Apo'ya özgürlük gerçekleştirilecekse bunun tam zamanıdır dedi. AKP-MHP faşizmini yıkmak da, tecridi ortadan kaldırmak da işgallere son vermek de, demokrasiyi kurmak da, adaleti sağlamak da ancak bu dönemde yürütülen mücadeleyle gerçekleştirilebilir.

AKP-MHP iktidarı içerde ve dışarda en zayıf ve sıkışık dönemini yaşamaktadır. Toplumsal tabanı en fazla bu dönemde daralmıştır. Bu nedenle eğer Kürt halkı Kürdistan'ın tamamında mücadeleyi yürütürse, tüm Kürtler ortaya çıkardıkları siyasal, toplumsal, askeri güçlerini birleştirirlerse Türk devletinin işgallerine son verebilir ve özgürlüğü sağlayabilirler. Önder Apo, özgür yaşar ve çalışır koşullara kavuşturulabilir, faşizm yıkılarak Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamı gerçekleştirilebilir. Bu yönüyle KCK'nin 'Tecride, Faşizme, İşgallere Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' sloganıyla başlattığı hamle kararı, tarihi bir dönemde alınmış bir karardır.

Kürt halkına düşmanlığın zirveye çıktığı bir dönemde bu karar alınmıştır. Bu karar Türk devletinin ABD desteği ve KDP işbirlikçiliğiyle Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme ve tüm Kürdistan'da soykırımı gerçekleştirme konseptinin, planının, komplosunun yürütüldüğü dönemde alınmıştır. Hamle aynı zamanda bu komploya karşı verilmiş bir cevap olmaktadır. Tüm Kürdistan halkının cevabı olmaktadır. Sadece Bakur'un, Başûr'un, Rojava ve Rojhilat'ın değil, dünyadaki tüm Kürtlerin cevabı olmaktadır. Sadece PKK'nin değil, soykırma karşı mücadeleye eden ve karşı duran tüm siyasal güçlerin kararı olmuştur. Sadece bir parçada değil, dört parça Kürdistan'daki halkımızın ve dünyadaki halkımızın, Kürt aydınlarının ve dostlarının kararı olmaktadır.

Bu hamle aynı zamanda Kürt'ün birliğini sağlama, birlik temelinde mücadeleyi birleştirme, ortaklaştırma, geliştirme ve düşmanı yenme iradesinin ortaya çıkarılmasıdır. Aslında fiili olarak Kürt'ün birliğini gerçekleştirme hamlesidir. Bu yönüyle hamleyle birlikte Kürtler mücadelelerini birleştireceklerdir. Mücadeleyi bütünlüklü ele alacaklardır. Mücadele bütünlüklü yürütülmeden özgür ve demokratik yaşam kazanılamayacağı bilinciyle Kürdistan'ın bütününde halkımız bu hamleye katılacak ve başarısı için tüm gücünü ortaya koyacaktır. Bu hamle bu yönüyle ulusal bilincin, ulusal birlik anlayışının, zihniyetinin ve tutumunun gelişmesine de büyük katkıda bulunacaktır. Kürdistan'ın dört parçasındaki mücadele aynı zamanda Kürdistan'ın diğer parçalarındaki özgür ve demokratik yaşamı gerçekleştirme hedefiyle paralel yürütülecektir. Bakur'daki mücadele Başûr'a güç verecek, Başûr'daki mücadele Rojava'ya ve Bakur'a güç verecek, Rojava'daki mücadele Başûr'a, Bakur'a ve Rojhilat'a güç verecek, Avrupa'daki mücadele ise Kürdistan'ın tüm parçalarına güç verecektir. Bu hamlede, her parçada halkımız özgür ve demokratik yaşamı için mücadeleye ederken, tecride, işgale ve faşizme karşı mücadeleye ederken, aynı zamanda Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadelenin de parçası, destekçisi ve bütünlendirici olacaktır. Bu da hem tek tek parçalarda Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişmesini sağlayacak, işgallere karşı verilen mücadeleyi güçlendirecek hem de Kürdistan'ın tamamında özgür ve demokratik yaşamı yakınlaştıracak ve güçlendirecektir. Bu hamlenin böyle bir tarihi rolü ve misyonu da bulunmaktadır.

Artık bu hamleden sonra Kürdistan'ın tüm parçaları mücadelelerini daha fazla

birleştirecekler, mücadeleleri daha da yakınlaştıracaktır. Düşmanı ortak değerlendirmeye, ortak düşmana karşı mücadele etme anlayışı ve pratiği bundan sonra daha fazla gelişecektir. Bu yönüyle bu hamle gelecekte Kürtlerin birliği, ortak mücadelesi ve bütünlüklü olarak her parçada özgürlük ve demokratik yaşamı kazanma gerçeği açısından her zaman hatırlanacaktır. Her zaman Kürt halkının özgürlüğü açısından büyük bir hamle olarak tarihteki yerini alacaktır.

Kürdistan'ın tüm parçalarına saldırı, işgal eden soykırımcı Türk devletinin içerde ve dışarda en zayıfladığı dönemde Kürt halkı güçlerini birleştirerek; dostlarıyla, diğer demokratik güçlerle mücadelesini ortaklaştırarak Kürt halkı ve tüm Ortadoğu halkları açısından düşman ve tehlike haline gelen bu iktidar ve devlet zihniyetini yenilgiye uğratacaktır. Bu devlet zihniyetinin, bu faşist soykırımcı zihniyetin yenilgiye uğratılmasının tam da zamanıdır. Böyle bir zamanda Kürtlerin tüm parçalarda birlikte mücadelesi

Önder Apo'nun özgürlüğü sadece Kürtlerin değil, tüm insanlığın görevi haline geldi

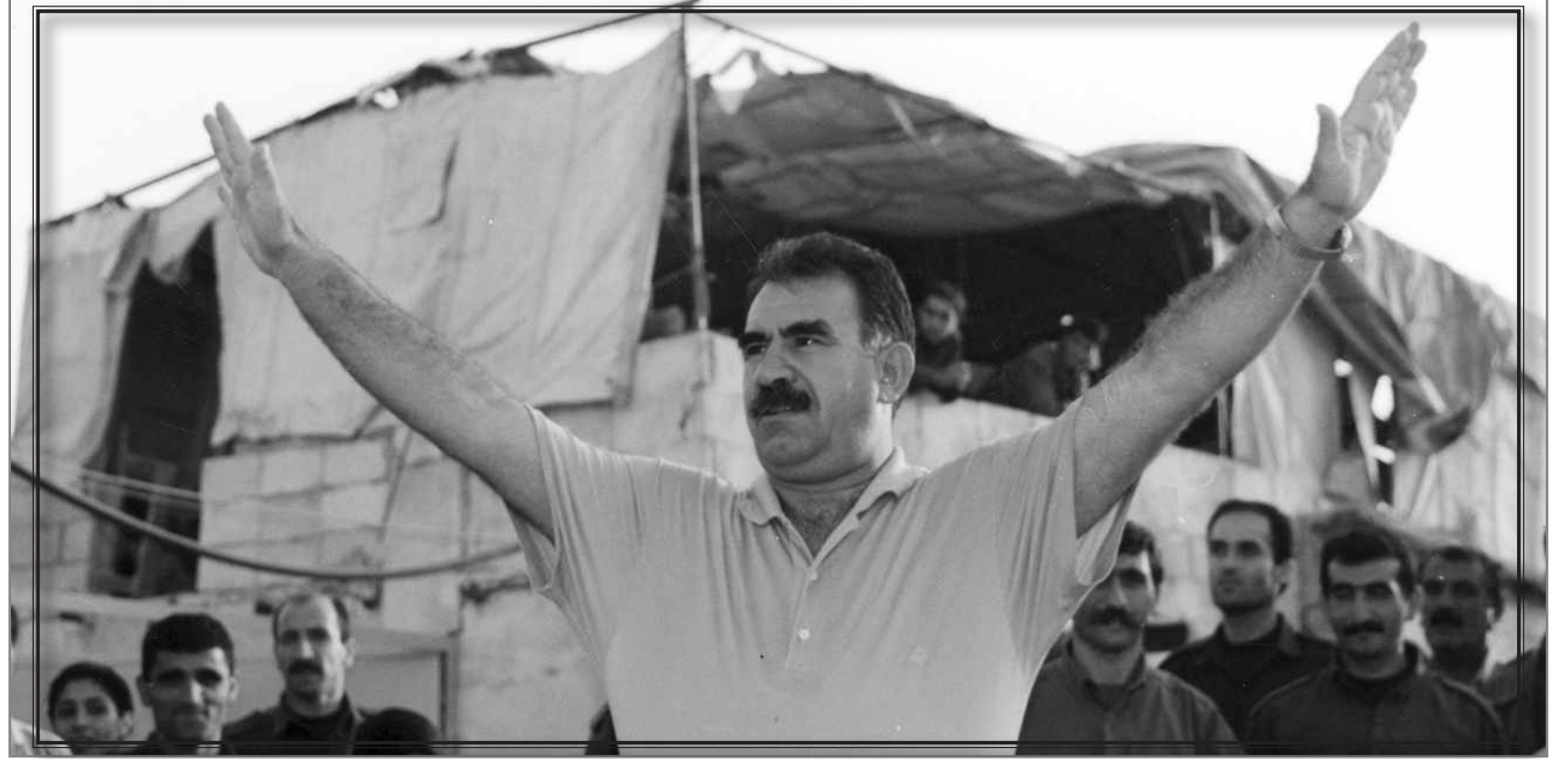
Önder Apo'nun özgürlüğü yakınlaştırmıştır. Önder Apo'nun özgürlüğünü gerçekleştirme zamanıdır. Bütün ömrünü Kürt halkının varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama mücadelesine veren, Kürdistan'da sağlanan tüm gelişmelerde belirleyici rolü olan Kürt Halk Önderi'nin, bir ulusun önderinin artık zindanda kalması kabul edilemez. Bu, Kürt halkı için kabul edilemez bir durumdur. Sadece Kürt halkı için değil, ya da Avrupa'daki Kürtler açısından değil tüm Kürtler açısından artık Önder Apo'nun esaret altında kalması kabul edilemez. Tüm Kürt halkının Önder Apo'ya karşı siyasal, ahlaki ve vicdani sorumlulukları vardır. Sadece Kürt halkının değil, Türkiye halklarının siyasal, ahlaki ve vicdani sorumlulukları vardır. Tüm Ortadoğu halklarının ve dünyadaki demokrasi güçlerinin, sosyalist güçlerin Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlama sorumluluğu vardır.

berlerin, filozofların, bilim insanlarının, siyasal ve toplumsal önderlerin insanlığa yaptığı büyük katkılardan birini de bugün Önder Apo yapmaktadır. Önder Apo kapitalizmin, ulus-devletin, pozitivist olgucu bilimciliğin, toplumsal işlevinden koparılmış dinciliğin, halklar arasında düşmanlık yaratan milliyetçiliğin, sadece kadın üzerinde egemenlik yaratan değil, bütün toplumun kölelik zincirleri içinde tutan cinsiyetçiliğin insanlık için, toplum için nasıl bir kötülük olduğunu ve alternatifinin nasıl geliştirileceğini ortaya koymuştur. Bu yönüyle tüm insanlık açısından da Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlama zamanıdır.

Önderlik Kürt halkına, Türkiye ve Ortadoğu halklarına, insanlığa, kadınlara bu kadar değer verip hizmet etmişse ve katkı sunuşsa o zaman tüm bu toplumsal kesimlerin de Önderliğin özgürlüğünü sağlama sorumluluğu bulunmaktadır. Kaldı ki, Önder Apo üzerinde uygulanan tecridin hiçbir meşruiyeti kalmamıştır. Tecridin insanlık, toplum, hukuk ve vicdan karşısı olduğu tüm insanlık tarafından görülmüştür.

vunulması demektir. Bu tüm insanlığın, hepimizin boyun borcudur. Bu yönüyle de 'Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı' Hamlesi'ndeki özgürlüğün bir boyutu da Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüdür. Bunun için her yerde işgale, faşizme, tecride karşı mücadele edilirken, demokrasi mücadelesi verilirken bu hamlenin bir boyutunun da Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlama olduğu unutulmamalı, bu hedef ve istek tüm Kürdistan parçalarında ve dünyanın her tarafında diğer taleplerle birlikte mutlaka dile getirilmelidir.

Bu hamle dört parçada Kürtlerin ortak mücadelesi olduğu gibi Kürdistan'ın bütün parçalarında tüm Kürt siyasal grupların, yurtseverlerin ortak mücadelesi de olmaktadır. Sadece herhangi bir parçada bir siyasal gücün değil, tüm siyasal güçlerin, tüm Kürt yurtseverlerinin, aydınların, yazarların, gençlerin ve kadınların mücadelesi olacaktır. Bu tek bir siyasal hareketin hamlesi değildir; tüm ulusun hamlesidir, tüm Kürt halkının ve tüm demokrasi güçlerinin hamlesidir. Bu açıdan herhangi bir

Nasıl ki işgali ortadan kaldırmak, faşizmi yıkmak ve demokrasiyi kurmak için koşullar uygunsa, aynı zamanda Önderliğin fiziki özgürlüğünün koşulları da fazlasıyla olgun hale gelmiştir. Bu yönüyle artık tecride son verme değil, Önderliğin özgürlüğü için mücadele edilmesi gerekir. Artık tecride son derken; zindan kapılarının kırılması haykırılacaktır ve Önder Apo'nun özgürlüğü istenecektir. Tecride son demek, yumuşatılmış tecritlerin gelmesini istemek ve kabul etmek değildir. Tecride son demek, zindan kapılarının açılması ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün savunulması demektir.

kesinlikle sonuç alacaktır. İşgallerin son bulmasında önemli bir rol oynayacaktır. Bu açıdan Kürt halkının tüm mücadeleye güçlerinin bu tarihi hamlenin ne anlama geldiğini bilince çıkarması ve gereğini yerine getirmesi gerekmektedir.

Özgürlük güçlerinin direndiğinde başarılı olabileceğinin, Türk devletinin soykırım politikalarını boşa çıkarabileceğinin en yakın kanıtı Heftanın direnişidir. Heftanın direnişi Türk devletinin planlarını boşa çıkarmıştır. Sadece Türk devletinin değil, KDP'nin de planlarını boşa çıkarmıştır. Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek isteyen ABD'nin de politikalarını boşa çıkarmıştır. Bu direniş, bu fedaice mücadele tüm Kürt halkına büyük moral vermiştir. Özgürlüğü sağlama zamanı hamlesi, böyle bir moral zemin üzerinde yükselmektedir. Kürtler güçlerini birleştirirlerse sadece Türk devletinin planlarını boşa çıkarmaz; bu AKP-MHP faşizminin tümünden yenilgiye uğratılarak, işgallere son verilerek Kürt halkının tüm parçalarda özgür ve demokratik yaşamı kazanılabilir.

Dünyadaki tüm kadınların Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlama sorumluluğu vardır. Bu Önderlik sadece Kürt kadınına değil, Türkiye ve Ortadoğu kadınlarına ve dünya kadınlarına çok şey kazandırmıştır. Tarihsel toplumsal gerçekliği kapsamlı çözümlerle kadın özgürlüğünün ideolojik-teorik temelini ortaya koymuştur. Böylece kadın özgürlük mücadelesinin başarısının önünü sonuna kadar açmıştır. Kadın özgürlüğünün stratejisini, taktiklerini ortaya koymuştur. Bu açıdan Önder Apo'nun özgürlüğü için mücadele vermek kadınların özgürlüğü için mücadele vermek olduğu gibi, tüm kadınların ahlaki, vicdani ve siyasal sorumluluğudur da. Hak, adalet ve eşitlikte her zaman hakkaniyetli ve vicdanlı olan kadınlar, Önder Apo'nun kadın özgürlük mücadelesine kattıklarını takdir ederek Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlama mücadelesinde üstlerine düşen sorumlulukları yerine getireceklerdir.

Özcesi bugün Önder Apo'nun özgürlüğü artık sadece Kürtlerin değil, tüm insanlığın görevi haline gelmiştir. Tarihte insanlığa hizmet eden peygamberlerin,

Özellikle 2018-2019'da zindanlardaki yoldaşlarımızın, Beyaz Tülbentli analarımızın öncülüğünde gelişen ve birçok yoldaşımızın şehit düştüğü direnişle birlikte tecridin sürdürülmesi zorlaştırılmıştır. Tecridin artık insanlık, hukuk ve vicdan dışı bir uygulama olduğu görülmüştür. Artık tecrit sürdürülemez, savunulamaz. CPT bile işkence sistemidir, demiş, tecridin kaldırılması gerektiğini söylemiştir. Tam da böyle bir ortamda Önderliğin fiziki özgürlüğünün zamanıdır.

Nasıl ki işgali ortadan kaldırmak, faşizmi yıkmak ve demokrasiyi kurmak için koşullar uygunsa, aynı zamanda Önderliğin fiziki özgürlüğünün koşulları da fazlasıyla olgun hale gelmiştir. Bu yönüyle artık tecride son verme değil, Önderliğin özgürlüğü için mücadele edilmesi gerekir. Artık tecride son derken; zindan kapılarının kırılması haykırılacaktır ve Önder Apo'nun özgürlüğü istenecektir. Tecride son demek, yumuşatılmış tecritlerin gelmesini istemek ve kabul etmek değildir. Tecride son demek, zindan kapılarının açılması ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sa-

siyasal güçle sınırlanan bir hamle olmamalıdır. Bütün demokrasi güçlerinin ve Kürt güçlerinin ittifakının hamlesi olarak gerçekleştirilmelidir. Böyle yaklaşırsa, böyle bir ittifak politikası, taktik ve eylem çizgisi gerçekleştirilirse o zaman Kürdistan'ın tüm parçalarında, yurt dışında hamle güçlenir ve bir bütün olarak hamlenin başarısında önemli rol oynar. Bu yönüyle hamleyi herhangi bir siyasal güle daraltmadan, Kürt halkını, tüm yurtsever ve demokrasi güçlerini içine almalı ve onların hamlesi haline getirmeliyiz.

Türkiye'deki demokrasi güçleri ve tüm anti-faşist güçler açısından bu hamle tarihi bir fırsattır

Öte yandan sadece Kürtlerin mücadelesiyle, ittifakıyla bu hamle başarıya ulaştırılmaz. AKP-MHP faşizmi sadece Kürtlere değil, tüm halklara, tüm demokrasi güçlerine, tüm farklı etnik, dinsel ve inanç topluluklarına düşmandır.

Bu yönüyle Türkiye'de de bu hamle tüm demokrasi güçleriyle birlikte yürütülmelidir. Onlar da bu hamleye katılmalıdır, bu hamlenin parçası olmalıdır. AKP-MHP faşizmini yıkmak ve demokrasiyi kurmak onların da talebidir. Adaletin sağlanması onların da talebidir. Bu bakımdan faşizmi yıkmak, demokrasiyi kurmak, adaleti sağlamak etrafında Türkiye'de geniş bir mücadele cephesi ortaya çıkarıp özgürlüğün, demokrasinin, adaletin gerçekleşeceği bir Türkiye yaratılabilir. Bu yönüyle Türkiye'de en geniş kesimleri AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleye çekmek çok çok önemlidir. Türkiye'deki demokrasi güçleri ve tüm anti-faşist güçler açısından da bu hamle tarihi bir fırsattır. Kürtler bütünlüklü bir biçimde AKP-MHP faşizmine karşı mücadele ederken onların da bu mücadeleyi güçlendirmek için harekete geçip destek vermesi gerekir. AKP-MHP faşizmi yıkılacaksa tam da bu zamanda yıkılacaktır. O zaman AKP-MHP faşizmine karşı olan, bu faşizmi yıkmak isteyen herkesin bu dönemde mücadeleye katılması, bu hamleyi güçlendirmesi, bu temelde de faşizmin yıkılıp demokrasinin kurularak adaletin sağlandığı özgürlüklerin gerçekleştirilmesi gerekiyor.

Covid-19 özgürlük ve demokrasi mücadelesini, hamlelerimizi engelleyemez

Kuşkusuz Türkiye'de demokrasi güçlerinin ittifakı önemlidir. Bunların mücadelesi de AKP-MHP faşizminin yıkılmasında önemli rol oynayacaktır. Zaten Türkiye'de kadınların önemli bir

böyle bir hamleye tüm imkanlarıyla katılmaya ve mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

Kuşkusuz başta Türk devleti olmak üzere, çeşitli devlet güçleri, siyasi güçler, iktidar güçleri Koronavirüsü gerekçe göstererek bu mücadeleyi engellemeye ve zayıflatmaya çalışacaklardır. Halkın sokaklarda, meydanlarda yürüteceği mücadeleyi engellemek isteyeceklerdir. Çünkü; Koronavirüsü ortaya çıkaran kapitalist modernite, endüstriyalizm Koronavirüsten yararlanarak emekçilerin, halkların, ezilenlerin mücadelesini engellemektedir. Koronavirüsü, sömürünün ve baskının aracı haline getirmek istemektedirler. Bunu en somut olarak Türkiye'de görmekteyiz. Avrupa'da ve dünyanın başka ülkelerinde de Koronavirüs muhalif güçlerin, halkların mücadelesini engellemeye bir gerekçe yapılmaktadır. Bu nedenle demokrasi güçleri, halklar egemenlerin Covid-19'u nasıl kendi çıkarlarına kullandığını, muhalifleri baskı altına alıp iktidarlarını sürdürme için nasıl bir fırsat haline getirdiklerini görmelidirler. Bu nedenle iktidar güçlerinin, egemen güçlerin, sömürücü güçlerin Covid-19'u vesile yaparak özgürlük ve demokrasi için mücadele edenleri engelleme oyunları boşa çıkarılmalıdır.

Kapitalizmin merkezi ABD'de gençler, kadınlar, tüm toplum ayağa kalkarak Covid-19'un eylem kırıcı olarak kullanılması duruşlarıyla ezip geçerek bütün dünya halklarına, ezilenlerine örnek olmuşlardır. İnsanlık tarihi haksızlığa, zulme karşı en zor koşullarda mücadele etmiştir. Hiçbir zorluk halkları, toplumları zulme karşı mücadeleden alı koyamamıştır. Hem de binlerce, on binlerce

ve yenilgiye uğratır. Bu açıdan Covid-19 koşullarında da sadece Türkiye'de değil, Avrupa'da ve Kürdistan'ın tüm parçalarında bu hamleye destek veren mücadelenin geliştirilmesi gerekir. Bu hamlenin başarılması için mücadelenin geliştirilmesi gerekir. Yoksa egemenlerin oyununa gelmiş oluruz. Covid-19'un muhalifleri ezme, eylem kırıcılığı yapma politikalarına destek vermiş ve kabul etmiş oluruz. Bu açıdan bu hamle sürecinde Covid-19 engelini gerekçe göstererek eylemleri engellemek isteyenlere karşı sağlam ve militan duruş gösterilip bu engelleri aşarak, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yükseltilmelidir.

Avrupa'daki halkımız hamlenin gelişmesinde önemli rol oynayacaktır

Bu hamleye daha ilk günden itibaren büyük destekler sunulmuştur. Halkımız Kürdistan'ın tamamında hamleye destek veren tutumunu ortaya koymuştur. Avrupa sahası bütün hamlelerde ve Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlama mücadelesinde olduğu gibi yine Kürt halkının ulusal birliğinin somutlaştığı ve mücadelesinin ortaklaştığı yer olarak bu hamle sürecinde de bütün Kürdistan'ı temsil eden, bu hamleye öncülük yapan konumunu sürdürecektir. Kürt halkı şu anda Avrupa'da ulusal birliği, ortak tutumu ve mücadeleyi sağlamıştır. Avrupa sahası zaten Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından böyle bir tarihi rol oynamıştır ve oynamaya devam etmektedir. Bu yönüyle bu hamle süresince Avrupa'daki halkımız da hamlenin gelişmesinde önemli rol oynayacaktır.

meymen bir durumdur. Bu yönüyle meşruiyeti olmayan, kabul edilmeyen bir işgali yenilgiye uğratmak da direndiği takdirde zor olmayacaktır. Bu açıdan bu hamle zamanı aynı zamanda Rojava için işgallere son verme hamlesinin başlatılma zamanıdır. Eğer böyle görülürse o zaman Rojava'da hamle başarıya ulaşır. Sadece kendi kazanımlarının, özgür ve demokratik sistemlerinin güvencesi yaratılmaz, aynı zamanda Kürdistan'ın tüm parçalarındaki mücadele güçlendirilerek bu temelde kendilerini daha güçlü hale getirmiş olurlar.

Başûrê Kurdistan halkımız son yıllarda ulusal birlik ruhuyla meydanlara dökülmüştür. Efrîn, Serêkaniyê, Girê Spî işgalinde de kararlı bir tutum ortaya koymuştur. Bu işgallerin aynı zamanda tüm Kürtlere yönelik bir saldırı olduğunu görmüştür. Bu işgale karşı ayağa kalkmanın aynı zamanda Başûrê Kurdistan'daki kazanımları da savunma direnişi olduğunu görmüş ve rollerini oynamaya çalışmışlardır. Bu hamlede de Başûrê Kurdistan halkımız rolünü oynayacaktır. Çünkü; Başûrê Kurdistan'a yönelik bir işgal saldırısı vardır. Başûrê Kurdistan'ın kazanımları ipotek altına alınmıştır. Başûrê Kurdistan Türk devletinin mandası haline getirilmiştir. Başûrê Kurdistan'ın tüm ekonomik kaynakları faşist Türk devletine peşkeş çekilmiştir. Kürdistan halkından çok Türk devleti bu kaynaklardan yararlanmaktadır. İşte bu nedenle Başûrê Kurdistan halkımız kazanımları ve Kürdistan'ı savunmak açısından işgale son verme hamlesine güçlü biçimde katılacaktır. İşgale son verme hamlesine katılarak hamle Kürdistan'ın tüm parçalarında güçlendirilmezse, işgale son

Rojhilatê Kurdistan da bu hamlenin önemli parçası olacaktır. İdamı sonlandırma, halkların kardeşliğine dayalı bir demokratik sistem kurma şu anda sadece Rojhilatê Kurdistan halkının değil, tüm İran halklarının özlemi ve çıkarıdır. Tarih boyu İran'da halklar kardeşçe yaşamıştır. Ancak son yüz yılda milliyetçiliğin etkisiyle İran tarihinde halkların kardeşliğine dayanan siyasi anlayış zehirlenmiştir. Milliyetçilik fitnesi İran'a da girmiştir. Bu yönüyle İran'da halkların kardeşliğine dayalı demokrasi kurmak, demokratik zihniyeti geliştirmek çok çok önemlidir. Bugün İran'da herkesin, bütün toplumsal kesimlerin, halkın en fazla rahatsız olduğu konu idamdır. İdamlar artık İran halkı için bir travmadır. Meydanlarda insanların idam edilmesi ve halka gösterilmesi halk için travmadır, psikolojisinin bozulmasıdır. Sağlıklı bir toplum gerçeğinden uzak hale gelmesidir. Dolayısıyla sadece siyasi açıdan değil, toplumsal, kültürel, ahlaki ve vicdani açıdan da bu idamların kaldırılması gerekir.

İran halkının yüzde 90'ı bu idamlara karşıdır. İdama son verme anlayışı içinde çok geniş halk kesimlerinin bir araya gelmesi gündeme gelebilir. Bu talep bütün halkları, demokrasi güçlerini birleştirir. Artık idamla korkutma, bununla siyasi tehdit etmeye son verip, demokratik siyasi anlayışla, halkların kardeşliği anlayışıyla İran'da yeni bir dönemin başlatılması gerekiyor. Kuşkusuz İran'daki değişimin Avrupa'daki ya da başka bir yerdeki değişimin benzeri olması beklenmemelidir. İran tarihine, toplumsal gerçeğe dayanan bir zihniyetle İran'da bir değişimin yaratılması gerekiyor. Batı, Avrupa, ABD anlayışıyla, oryantalist ve işbirlikçi anlayışla İran'da halkların özlemi olan kardeşlik ve demokratik anlayış yaratılamaz.

Bu açıdan idama son verme etrafında tüm İran halkları, demokrasi güçleri birleşebilir. Bu temelde de iç dinamiklerle mevcut İran rejiminin yanlış politikaları aşılır. İran'da demokratikleşme, halkların kardeşliğine dayalı bir demokratik ve özgürlük sistemi kurulur. İran halkının böyle bir gücü vardır. Bu halk dün nasıl ki zulüm ve baskı yapan Şah'ı devirdiyse, zulme, baskıya, adaletsizliğe karşı çıkan bu halk ortaya çıkan haksızlıklara, adaletsizliklere, eşitsizliklere ve idama karşı çıkarak İran'ın tarihine yakışır biçimde halkların kardeşliğine dayalı bir demokratik sistem kurabilir. Rojhilatê Kurdistan ve tüm İran halkları Kürdistan genelinde yürüttüğümüz bu hamleden güç olarak kendi mücadelelerini de yükseltmesine zemin, fırsat ve imkan bulacaklardır.

Bu hamle bir heyecan yaratmıştır. Destekler arka arkaya gelmiştir. Bu hamle bütünlüklü yürütülürse, her parça bu hamledeki rolünü oynarsa, bu hamleyi yürüten ulusal birlik zihniyetiyle hareket edilirse, Önderliğin fiziki özgürlüğünün Kürdistan halkı için çok önemli olduğu bilinciyle mücadele geliştirilirse, Türk devletinin soykırımcı sistemine karşı faşizmi yıkıp özgürlüğü elde etme zamanının geldiği anlaşılırsa ve işgallere son vermeden başka işgallerin önlenemeyeceğinin bilincine varılırsa biz inanıyoruz ki, Kürdistan'ın dört bir yanında, Avrupa'da ve dünyada bu hamle büyük bir coşkuyla yürütülecek, geliştirilecek ve hamlenin amacı olan tecride, işgale, faşizme son verme ve özgürlüğü kazanma gerçekleştirilecektir. Bu bakımdan Özgür Önderlikle Özgür Kürdistan, Demokratik Türkiye ve Demokratik Ortadoğu'nun yakın olduğuna inanıyor, bu temelde tüm mücadele yürütenleri saygıyla selamlıyor, üstün başarılar diliyoruz.

Avrupa sahası bütün hamlelerde ve Önderliğin fiziki özgürlüğünü sağlama mücadelesinde olduğu gibi yine Kürt halkının ulusal birliğinin somutlaştığı ve mücadelesinin ortaklaştığı yer olarak bu hamle sürecinde de bütün Kürdistan'ı temsil eden, bu hamleye öncülük yapan konumunu sürdürecektir. Kürt halkı şu anda Avrupa'da ulusal birliği, ortak tutumu ve mücadeleyi sağlamıştır. Avrupa sahası zaten Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından böyle bir tarihi rol oynamıştır ve oynamaya devam etmektedir.

mücadelesi vardır. Kadınlar, AKP iktidarını önemli düzeyde sarsmışlardır. Demokrasi güçleri de bütün saldırılara rağmen direnmektedir. Faşizm de yoğun baskısıyla bu mücadeleyi engellemek istemektedir. Bu açıdan sadece legal demokratik siyaset yapan güçlerle bu mücadeleyi yürütmek yetersiz kalır. Legal demokratik siyasi güçlerin yanında meşruiyet zemininde mücadele eden, Türkiye'deki demokrasi birikiminin, geleneğinin çok önemli bileşenlerini bir araya getiren ve bu temelde Halkların Birleşik Devrim Hareketi'ni yaratan HBDH'nin mücadelesi de çok önemli olacaktır. Belki koşullar nedeniyle HBDH'nin bileşenleriyle kapsamlı tartışılarak bu hamle ilan edilmemiştir. Ancak onların talepleri, istemleri, onların mücadele anlayışları da dikkate alınarak bir hamle ortaya çıkarılmıştır. Hamlenin Türkiye'deki sloganı en geniş kesimleri mücadeleye katma, faşizme karşı mücadele eden en geniş kesimleri birleştirme temelinde belirlendiği için bu aynı zamanda HBDH'nin de hamlesidir. Sadece HBDH'yi değil, HBDH dışındaki farklı demokratik kesimleri de bu hamleye çekecek bir anlayış ve yaklaşımla hareket edilmiştir. Bu yönüyle bu hamle sadece KCK'nin başlattığı bir hamle değildir. Sadece HBDH'nin isteklerini karşılayan bir hamle de değildir. Aynı zamanda Türkiye'deki tüm demokrasi güçlerinin isteklerini ve amaçlarını dile getiren bir hamledir. Bu yönüyle biz başta Halkların Birleşik Devrim Hareketi bileşenleri ve güçleri olmak üzere Türkiye'deki tüm demokrasi güçlerini de

ölümü göze alarak sokaklara, meydanlara dökülerek egemen ve faşist güçlerin saldırılarına göğüslerini siper ederek özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürütmüşlerdir. Eğer bugün dünyada özgürlük ve demokrasi kavramı varsa, özgürlük ve demokrasi kavramı yükselen değer haline gelmişse, insanlık açısından özgürlük ve demokrasi değerleri önemli düzeyde kabul görülüyorsa bunda tarih boyu bütün zorluklara karşı göğüslerini geren ve yaşamını veren insanların büyük ve belirleyici etkisi, katkısı vardır.

Covid-19 özgürlük ve demokrasi mücadelesini, hamlelerimizi engelleyemez. Aksine Covid-19'un varlığı faşist iktidarlara devrimin, alaşağı etmenin gerekçesidir. Covid-19'u halkların başına bela eden bu güçler bu virüsü zihniyetlerini, siyasetlerini ve sistemlerini yaşatma aracı yapamazlar. Aksine Covid-19'u ortaya çıkardıklarından dolayı hesap vermeleri gerekir. Bu virüsü insanlığın başına bela eden bu sistemin aşılması gerekir. Bu yönüyle Covid-19 ortamında Kürt halkı, dostları, emekçiler, kadınlar, gençler, herkes tedbirlerini alarak Covid-19 barikatlarını aşmalıdır. Covid-19'un mücadele ve eylem kırıcı rolü görmesini boşa çıkarmalıdır. Her mahalle, sokak eylem alanı haline gelmelidir. Faşizme karşı mücadele etmek, demokrasiyi geliştirmek ve özgürlüğü sağlamak sadece milyonların meydanlara dökülmesiyle olmaz; her sokak, her meydan eylem alanı haline getirilirse bu milyonların sokağa dökülmesi kadar etkili olur, iktidarı geriletir

caktır. Zaten şimdiden bu rolü oynayacak eylemselliği, tutumu ve iradeyi ortaya koymuştur.

Rojava ve Başûr'da işgale karşı Kürt siyasi güçleri, halkımız tutumunu ortaya koymuştur. Rojava'da halk her yerde ayaktadır. Bu açıktan açığa Rojava'da işgallerin sonlandırılacağı iradesinin ortaya konulmasıdır. İşgallere karşı açık tutumun ifadesidir. İşgallerin kabul edilmeyeceğinin gösterilmesidir. Çünkü halkımız da bunu görmüştü; işgaller esas olarak bizlerin yetersizliğimizden, yanlış politikalarımızdan ve bu temelde yeterli mücadele edemeyişimizden kaynaklanmıştır. Bu açıdan AKP-MHP iktidarının içerde ve dışarda en zayıf olduğu, işgallerinin de teşhir olduğu ve hiçbir meşruiyetinin kalmadığı bir dönemde mücadele edilirse işgallere son verilebilir. İşgallere son verme mücadelesi sadece işgal edilen yerleri kurtarmaz, Rojava Devrimi'nin ve Kuzey-Dogu Suriye'deki demokratik sistemin de güvencesi sağlanır. Şu açıktır, Rojava Devrimi tek başına sonuca ulaşamaz. Ancak Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadele geliştikçe Rojava Devrimi de gelişir ve güvenceye alınır. Bu yönüyle tüm parçada gelişen tecride, işgale karşı mücadele aynı zamanda Rojava'daki işgali sonlandırma mücadelesidir. Bu yönüyle bu hamleyle birlikte işgale karşı mücadele yeni bir aşamaya geçecek, yeni yol ve yöntemlerle, ittifaklarla bu işgale karşı mücadele yükseltilecektir.

İşgal çok haksız ve gayri meşrudur. Artık tüm dünya tarafından kabul edil-

verilip Kürdistan savunulamaz. Bu yönüyle Türk devletinin işgaline karşı Başûr'daki tüm siyasi partilerin, demokratik güçlerin, sivil toplum örgütlerinin, tüm halkın bir araya gelmesi, ortak tutum koyması çok çok önemlidir.

Kürdistan'ın dört bir yanında ve dünyada faşizme, tecride ve işgale karşı bir hamle başlatılırsa Başûrê Kurdistan da bu fırsattan yararlanıp kendi hamlesini yaparak Kürdistan'daki işgali sonlandırmada çok önemli bir adım atmalıdır. Halk, işgale karşı mücadelesini geliştirmeli ve yükseltmelidir. Şu anda Başûr'un ihtiyacı olan esas mücadele hamlesi budur. Bu açıdan Kürt halkının ulusal birlik ruhuyla, duygusuyla tüm parçalarda geliştirilen bu mücadelenin etkin bir parçası olmalı, işgale karşı mücadeleyi yükseltmeli ve Kürdistan'ı savunmalıdır. İşgale karşı mücadele Kürdistan'da tüm sorunları yaratan Türk devleti ve onun işbirlikçisi KDP'ye karşı mücadeledir. Kürdistan'da ki tüm sorunların kaynağı Türk devletidir. Siyasi, ekonomik ve kültürel sorunların kaynağı da Türk devletidir. Bu açıdan işgale son, Kürdistan'ı savunma hamlesiyle Kürdistan'da sorunları yaratan güçler de etkisizleştirilecektir. Çünkü; bu işgale yol veren KDP'dir. İşgali kendi iktidarı için kullanan KDP'dir. Bu bakımdan işgale son verildiğinde KDP'nin bu oyunu, Türk devleti ve işgalini kendisini ayakta tutmak için kullanan bu kirli yöntemi de boşa çıkarılmış ve yenilgiye uğratılmış olacaktır. Bu da Kürdistan'ı savunma, ipotekten ve maddadan kurtarma hamlesi olacaktır.

Kürt soykırımının adı İmralı Sistemidir ve bu sistem özgürlük hamlesiyle parçalanacaktır

✓ “Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı” Hamlemiz çok kapsamlı ve çok boyutlu bir özgürlük hamlesidir. Herkesin nerde olursa olsun, hangi çalışmada, konumda, hangi meslek grubunda, hangi yaşam koşulunda olursa olsun mutlaka düşmana darbe vurma anlamında yapacağı bir şey vardır. Tüm eylem grupları eylemlerini hamle ruhuyla yaparak arttırmalı ve her eylemi faşizmi yıkma ve tüm şehitlerin intikamını alma ruhuyla yapmalıdır. Bu hamle İmralı Sistemini yıkma, Önder Apo’nun fiziki özgürlüğünü sağlama, Önder Apo paradigmasıyla yaşama imkanını ve şansını tüm insanlığa sunma temelinde tarihsel bir fırsat, görev ve sorumluluktur.

Dilzar Dîlok

İmralı Sistemi Önderlik direnişi karşısında başaramadı. Önderlik direnişi, TC’yi değişime zorladı, yüzyılın başında değişmek ya da değişemediği yerden kırılmak zorunda bıraktı. Bu durum TC’yi bir yüzyıl kararıyla karşı karşıya bıraktı. Ya değişecek ve yeni bir stratejiyle Demokratik Ulus çizgisinde yaşamı seçecek ve tüm halklara karşı yüzyılın özeleştirisini verecekti. Ya da tüm bu gelişim dinamiklerini bekasına bir saldırı olarak tanımlayıp PKK’yi tasfiye, Kürt halkını soykırım politikalarını eskisinden daha şiddetli sürdürerek varlığını mevcut haliyle korumaya çalışacaktı. Bu hayatta kalmanın büyük şiddet içermesi onu varlık yokluk sorunuyla karşı karşıya getirecek ve varlığı sağlamaya çalışırken yokluğunun adımlarını atacaktır.

TC ikinci yolu seçti. AKP-MHP faşizmi bu sürecin adını “Çöktürme Planı” koydu. “Çöktürme Planı” denen, Kürt soykırım politikasının derinleştirilerek yenilenmesi ve uygulamaya konulmasını kapsıyordu. PKK’nin çıkış yaptığı ve tüm Kürdistan’a öncülük ettiği Amed’de, PKK’nin halklaştığı Botan’da ve tüm Bakurê Kurdistan’da halka vahşi saldırılar yapılacak, on binlerce insan öldürülecek, yüzbinlerce insan yerinden edilecek, şehirlere sürülecek, uyanmış ve özgürleşen Kürtlük katledilip mezara konulacak, Bakur’da soykırım tamamlandıktan sonra tüm Kürdistan parçalarına saldırı yapılacak ve tüm Kürt kazanımları yok edilecekti.

Kürtlere karşı her türlü insani yol ve yöntem soykırıma hizmet edecek şekilde kullanıldı

Rojava Devrimi’ne, özelde de Kobanê’ye sahip çıkmanın büyük direnişini sergileyen halka büyük saldırarak halk sindirilmek istendi. Yine Rojava Devrimi somutunda Kürtlerin kazanımlarından duyulan öfkeyi faşist TC, Bakur’da büyük

yük baskılarla ezmeye çalıştı. Büyük bir halk iradesi ortaya çıkmıştı ve artık halkın özgür yaşam iradesi kabına sığmıyordu. Bunun karşısındaki saldırı planı büyüktü ve vahşet düzeyinde kimi uygulamaları da getirdi. Bakur halkı bu saldırı karşısında büyük bir direniş gösterdi. Halk öncüleri, “Bizimle gurur duyun, diz çökmeyeceğiz” dediler. Bu söz ve tutum, Bakur’un tamamının sözü ve eylemi oldu. Halk, ölümü ve yıkımı göze aldı ancak köyünü-evini bırakıp gitmedi. Yıkılıp yerle bir edilen şehirlerden çıkmak zorunda kalanlar başka şehirlere gitmediler, köylerine gittiler. Kürdistan Kürsüzleştirilip, Kürtler Türkiye’ye sürülemedi. Evleri yıkılan Kürtler Türkiye’ye gitmediği gibi daha da Kürdistanileşti, Kürdistan dağlarına, tepelerine, toprağına tutundular. Sonrasında çoğu gelip taş üstüne taş koyarak evini yeniden inşa etmenin ısrarını düşmanın yüzüne vurdu. Halk şehitlerin büyük acısını yüreğine bastı. Rojava Devrimi’nin kazanımlarını korumanın bedelini verdiğine inandı, Önder Apo paradigmasını savunmanın bedelini verdiğine inandı ve onuruna sahip çıktı.

“Çöktürme Planı,” PKK’nin tasfiye edilmesi temelinde hazırlanan, “Çözüm” adı konulan sürecin Türk ve Kürt kamuoyu algısında kırılmasına odaklanan, bu kırmayla birlikte daha şiddetli bir soykırım dönemini başlatan plandır. TC’nin, “Çöktürme” kapsamındaki saldırıları Bakur özyönetim süreci sonrasında da devam etti. Soykırım, asimilasyon, özel savaş yöntemleri tüm vahşetiyle sürdü. Zaten gerilla sahalarına yönelik yoğun hava saldırılarıyla bu saldırının startı verilmişti ve partiye darbe vurma için hem dünya güçleri hem de bölgesel güçler de kullanıldı. Büyük komutanlarımızı, öncülerimizi bu dönemdeki direnişte şehit verdik. Tüm bunlara rağmen her şehidi yeni bir hamlenin, intikam sözünün ve eyleminin gerekçesi haline getiren gerilla,

büyük hazırlık yaparak düşmana darbe üstüne darbe vurmanın taktik zenginliğini yaratmayı esas aldı.

Kürtlere karşı her türlü insani yol ve yöntem soykırıma hizmet edecek şekilde kullanıldı. Kürtler bu durum karşısında bir direniş içinde oldu. 2018 yılında başlayan “Tecridê Bîşkîne, Faşizmê Hilweşîne, Kurdistanê Azad Bîke!” Hamlesiyle yeniden doğruldu. Eylem ve etkinlikler düzenledi. Avrupa ve Kürdistan’ın birçok yerinde başta da cezaevleri olmak üzere büyük bir açlık grevi başladı. Daha sonra ise ölüm orucu ile devam eden direniş sürecine kadınlar, gençler, siyasetçiler, toplumun birçok kesimi katılarak, direnişe öncülük yaptı. Özellikle cezaevinde direnişte olan yoldaşlarımızın annelerinin yaptığı eylem, direnişin başarıya ulaşmasında temel etken oldu. Analarımızın, kadınların öncülüğünde gelişen direniş, Önder Apo ile görüşme olana kadar da büyük bir kararlılık ile sürdü. Bu anlamıyla “Çöktürme Planı”nın başarısız olduğunu bir kez daha düşmana gösterdi.

PKK’nin dünya insanlığında yeni bir algı yaratması, Türk soykırım sisteminde büyük reflekslere yol açtı. Artık PKK-terör-sınırlar-çakıltaşı gibi kavramlarla saldırılar yaparak Kürt soykırımını gerçekleştiremeyeceğinin farkındaydı. Bundan dolayı da çözüm süreci adı altında gelişen süreci çeşitli gerekçelerle bertaraf edip, vahşice saldırı hazırlıkları yaptı. Cizir, Sûr, Şirnex, Nisêbîn gibi direniş merkezlerinde insanı dehşete düşüren saldırılar ve katliamlarla süreç içerisinde yaratmak istedikleri toplumsal kırılmayı tasarlayarak ve planlayarak gerçekleştirdi.

Bu dönem Türkiye kamuoyu, aydın ve demokrat çevre de çözüm beklentisine girmişti. Türkiye kamuoyunda çözüm beklenirken, büyük vahşet uygulanmasını mantığa bürümek gerekiyordu. Ne yazık ki Türkiye kamuoyunda çok fazla mantıksal gerekçe aramaya

ihtiyaç duyulmuyordu. Zira yüzyıldır faşizmle yönetilen bir ülkenin insanları, faşizmin söyleyeceği dönemsal yalanlara da inanmaktan başka çaresi olmadığı yönünde bir akliyeteye sahipti. Bununla birlikte Türkiye kamuoyunu Kürt soykırımının haklılığına inandırmak zor olmadığı kadar bunun üzerinden Türkiye toplumunu daha fazla sömürecek, ezecek, baskılayacak bir sistem geliştirilmeliydi.

AKP-MHP faşizminin Türkiye toplumuna yaptığı en büyük kötülük, Kürt soykırımını kabul ettirme temelinde, Türklüğün varlığını Kürt soykırımına bağlayarak Türkiye toplumunun beyinsel ölümüne, “Çöktürme Planı”yla birlikte bünyesel ölümü de eklemiş olmasıydı. Kürtlere kaybettirmek için Türklere de kaybettiriliyor, Türkiye toplumu giderek iradesizleştiriliyor, iktidara bağımlı hale getiriliyor, AKP’nin her türlü insanlık dışı politikasını kanıksar hale getiriliyordu. Bu dönem aynı zamanda AKP’nin çıkışı ve halktan büyük destek aldığı tüm zamanların boşa çıkarılması dönemi idi. Çünkü AKP’nin destek alması, Kürt sorunu konusundaki söylemleriyle mümkün olmuştu. AKP, Kürt soykırımını yapma adına halk üzerinde elde ettiği tüm etkinliğinden, iktidarından vazgeçerek bir sömürgeci-soykırımcı iktidar kurdu. Başka türlü Kürt soykırımını gerçekleştiremezdi. Kürtler üzerinde “Çöktürme Planı” uygulamanın AKP’ye faturası büyük olacaktı.

Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetimi kapitalist moderniteye alternatif bir toplumsal yönetimdir

Çözüm süreci adı altında yürütülen tasfiye süreci sonrası Kürt toplumuna yönelik saldırılar fazlasıyla artmış ve Kürt halkında büyük yaralar açılmıştı. Bu dönem PKK açısından da bir tarihsel dönüm noktası sayılabilir. PKK 40 yıllık mücadelesi boyunca büyük imtihanlar-

dan geçmiş, büyük acılar karşısında direnişi sürekleştirmenin adımlarını atmış bir halk hareketi, bir öncü mücadele hareketiydi. 2015-2016 yılı da bu anlamda çözüm beklentisine girmiş ancak katliam yaşamış bir halkın yaralarını sarabilmek kadar bu halkın, kendini yaratan halk tanımına uygun olarak büyük kırılma yaşamasını önleyerek yeniden ayağa kalkışını sağlamak gerekiyordu. Özellikle 2018 hamlesi, PKK’nin mücadele iddiasını, toplumsallığını, halklaşma düzeyini de ortaya koyan bir dönem oldu. Aynı şekilde PKK bu dönemi tüm dünyaya Önder Apo paradigmasını anlatma, tanıtmaya ve evrenselleşme dönemi olarak değerlendirdi.

Rojavayê Kurdistan’da Önder Apo paradigmasını kendisine esas alan halk, özerk bir sistem yaratarak dünyada devletçi sistemler dışında bir sistem olabileceğini ispatladı. Bunu Rojavayê Kurdistan’dan tüm Kuzey-Doğu Suriye’ye yayarak Kürt halkının, Arap halkıyla tarihi büyük birliğinin temellerini oluşturacak ilk ve büyük adımlar attı. Devletlerin halklarda yarattığı güvensizliğin aksine Arap halkı özerk sisteme güvendi, sistem inşasına katıldı, kendini içinde hissetti, devlet karşısında bu sistemi inşa etmenin kendi varlığının garantisi olduğunu gördü. Toplum hafızasında devletin temelleri bir kez daha sarsıldı. Suriye Baas rejimi kadar tüm devletçi egemenlik sistemlerinde yarattığı tahribat, halkların özgürlük ideolojisi lehine tamir edildi ve dönem büyük gelişmelere tanıklık etti. Bütün eksikliklerine, yarımliklarına rağmen bu durumun yarattığı sinerji baştan başa Ortadoğu’da büyük gelişmelerin kapısını araladı. Bugün tüm Arapların Kürt halkının varlığına karşı geliştirdikleri pozitif tutum, Türkiye devletinin faşist ve yayılmacı uygulamalarına karşı alınan tavır ve Ortadoğu Demokratik Halklar Birliği yönündeki gelişmelerin tamamı, Rojavayê Kurdistan ve Kuzey-

Doğu Suriye'de ortaya çıkan özerk sistemin yarattığı inanç ve sinerjiden kaynaklanmaktadır. Kendisi küçük olsa da büyük bir güçtür ki, tüm Ortadoğu halkları sırtını dayayabilmektedir. Bu durum şüphesiz TC'de büyük öfke yarattı. Çünkü; halkların kardeşliğinin olduğu yerde TC'nin yokluğundan söz edilebilir. Çünkü TC, Anadolu ve Mezopotamya halklarının varlığının reddi üzerinden inşa edilen faşist bir yapılanmadır. Bundan dolayı da TC'nin Rojava'ya olan tepkisi, nefreti köklüdür, düşünseldir, ideolojiktir. Yani Rojava'da ortaya çıkan pratiğe karşıdır, ne olursa olsun yıkılmasını istemektedir ve bu konuda hiçbir insani ölçü tanımamaktadır. Sadece bu da değil, aynı zamanda Rojava'da gerçekleşen sistemin, düşünce yapısının her türlü yansımasına da karşıdır. Bundan dolayı Kürtlük adına, kardeşlik adına, birlik adına, demokrasi adına ne geliyorsa, orada kendi yokluğunu görmekte ve karşı çıkmaktadır.

Kuşkusuz Rojava'daki Özerk Yönetim salt TC devleti karşı değildir. Bölgedeki hegemonik güçlerin, egemenlikçi yapıların, Kuzey-Doğu Suriye'nin Özerk Yönetimi'nin statü kazanması ve uluslararası meşruluğunun oluşması için adım atmamaları, atılan adımları engellemeleri de bilinen durumlardır. Çünkü Özerk Yönetim, ideolojik olarak en başta hegemon güçlere karşıdır. DAİŞ karşıtı mücadelede kimi destek durumları olsa da ABD ve Rusya'nın Efrin, Serêkanî, Girê Spî işgallerine göz yummaları, engel olmamaları hatta bunları Özerk Yönetim üzerinde baskı kurma temelinde onaylamaları bunun ispatıdır.

Kuzey-Doğu Suriye Özerk Yönetimi kapitalist moderniteye alternatif bir yaşam, toplum, yönetim sistemidir. Bugün belli eksiklikleri, yarımlikları ya da lokal yöntem hataları olabilir ama bu durum özerk yönetim sisteminin kapitalist sisteme alternatif olmasını engellemez. Kapitalizmin insan karşıtı, insan düşmanı, toplum düşmanı uygulamaları karşısında insanlık fedakârlık yaparak kendi onuruna sahip çıkacağı sistemler inşa etme kararlılığını gösterecektir. Kendi hatalarını görerek dersler çıkarmasını da bilecektir. Bunu Kuzey-Doğu Suriye'deki Arap halklarının tutumundan görmekteyiz. Suriye yönetiminin geliştirdiği ajanlaştırma, aşiretler içinde Özerk Yönetim karşıtlık geliştirme, yine TC'nin geliştirdiği ajanlaştırma ve toplum içinde karışıklık yaratma olayları kamuoyu nezdinde açıklığa kavuştu. Tüm bu saldırıların da sonuç almaması, bölge toplumlarının geleneğine sahip çıkmak kadar geleceğin zincirlerinden kurtulma kararlılığı olduğunu da gösteriyor. Artık halklar, geleceği bir pranga gibi ayağında sürüklemek istemiyor. Geleceği, bugünü güçlendiren, zenginleştiren, anlamlandıran bir miras, güç olarak ele alıyor ve geleceğin toplumun zafiyeti olarak kullanılmasına izin vermiyor. Şüphesiz bunun sağlanması, Önder Apo paradigması sayesinde olmuştur. Önder Apo paradigması temelinde kendini eğiten başta Kürtler olmak üzere tüm Suriye halklarının, bu paradigmanın toplum tanımı temelinde kendini inşa etmesi, ortaya çıkan sorunlara çözüm getirmek kadar karşılaşılabilecek saldırıları da bertaraf etmenin yol ve yöntemlerini sunmaktadır.

Bu durumun ortaya güçlü toplum olarak yansıdığı açıktır ve bu yansımayı tüm Ortadoğu görmektedir. Bu güçlü toplum tanımının öncelikle anlamda, zihniyette güçlü olma anlamı taşıdığı bellidir. Ve Ortadoğu ülkeleri de bu güçlü durumu örnek almakta, TC karşısında daha cesaretili adımlar atabilmektedir. TC'nin yaratmaya çalıştığı İhvan kuşağı böylelikle Arap birliği ve

Kürt-Arap birliği kalkanına çarpmaktadır. Giderek daha da belirginleşecek olan bu durum Libya, Mısır, BAE tutumlarında net bir şekilde ortaya çıkmıştır. AKP-MHP'nin çokça güvendiği, AA'nın, CNN'in naklen yayın yaptığı İdlib'te Türk bayraklarının yakılması da bu durumun Türkiye'nin tahmininin ötesinde yankıları olacağını göstermektedir.

Önderlik paradigmasının Kuzey-Doğu Suriye'deki uygulamasının ve DAİŞ karşıtı mücadelenin tüm dünyayı etkilediği bilinmektedir. Tüm dünyadan devrimci sosyalist ve demokrat insanların gelip katıldığı, emek verdiği, kan döktüğü, ter döktüğü Rojava Devrimi, tüm dünyadan insanların gelip öğrendiği ve öğrendiği kadar bildiklerini kattığı bir özgür yaşam alanı olmaya başladı. Bu durum yeni bir enternasyonal tanımını ortaya çıkardı.

İmralı Sistemi, dünya hegemonyasının Kürtler şahsında dünya demokratik insanlığına verdiği cezadır

Ortaya çıkan enternasyonal tanım çok önemli bir devrimsel eşittir ve Önder Apo'nun yarattığı bir tanımdır. Şüphesiz ortaya çıkan, Önder Apo'nun öngördüğünden henüz uzaktır, ancak o yola girildiği kesindir. Kuşkusuz tüm bunları yaratan Önder Apo'nun yarım asırlık mücadelesi ve İmralı'daki 21 yıllık direnişidir. İmralı Sistemi ilk oluşturulduğunda Önder Apo, "Milyonlarca insanı buraya nasıl sığdırabilirsiniz?" demişti. Faşist Türk devleti bunda ısrar ederek İmralı Sistemini inşa etti. Önderliğin büyük tarihsel sorumlulukla yaklaşım geliştirmesi neticesinde büyük katliamların, halklar boğazlaşmasının önü alındı. Bizler de Önderlik gerçeğini anlama, pratikleştirme ve sonuçlarını

hücrede Önder Apo'ya uygulamaya çalışmaktadır. Bir gence, çocuğa, kadına uyguladığı işkenceyi, inkarı, vahşeti Önder Apo'ya uygulamaya çalışmaktadır. Önder Apo'nun tüm toplumu, insanlığı, tarihi hisseden, bilen, anlayan ve o anlamla kendini var eden bir gerçeklik olduğunu düşman bilmektedir. Bundan dolayı da tecrit hepimize uygulanıyor, herkes tecrit altındadır, faşist baskı altındadır derken bu bilinçle söylemekteyiz. Yoksa düz bir özdeşleştirme yapıyor değiliz. Şunu da belirtmek mümkün ki; Önder Apo, bizim yaşadığımız acıları bizden daha derin hissetmekte ve bilmektedir. Bu, ezilen toplumların, özgürlükten ve kendisi olmaktan uzaklaştırılan toplum bireylerinin acı karşısında duyarlılıklarını yitirmiş olmasından kaynaklanmaktadır.

İmralı Sistemine karşı mücadele etmek, başta Kürtler açısından, aynı şekilde tüm Ortadoğu insanları açısından onuruyla var olmak için ilk şartlardan biridir. İmralı direnişi karşısında TC faşizmi kendini yenilmez göstermek istemektedir. TC sistemi yenilmez değildir, ayrıca İmralı Sistemi salt TC'nin yarattığı bir sistem de değildir. İmralı Sistemi uluslararası kapitalist hegemonyanın yarattığı bir sistemdir. Bunu görmezsek ve buna karşı mücadele etme gücünü kendimizde, toplumumuzda yaratamazsak mücadele etsek de başarıya ulaşmamız zordur. İmralı Sistemi, dünya hegemonyasının Kürtler şahsında dünya demokratik insanlığına verdiği bir cezadır. Bu cezayı kabul etmiyoruz. Dünya insanlığı bu cezayı kabul etmiyor, hak etmiyor, hiçbir şekilde Önder Apo şahsında Kürtlerin ve tüm dünya insanlığının cezalandırılmasını kabul etmiyoruz. Bu cezalandırma biçimine doğru anlam vermek ilk görevdir. Doğru anlam verildikten sonra karşısında mücadele et-

ğimiz oranda dünya insanlığı içindeki yerimizi anlayabilmemizi ve anlamlı yaşayabilmemizi sağladığından dolayıdır. Önder Apo'nun özgür iradeli bir insan olarak tüm dünya insanlığına özgürlük örneği olması kadar, fiziksel olarak içinde bulunduğu durumun tezatlığı da görev olarak bizlerin sorgulaması gereken bir gerçektir. Önder Apo paradigmasının bize verdiği güçle kendimizi yaratmak, toplumsallığı yaratmak, özgür insanı örgütlü, bilinçli insan olarak yaratmak ve bu örgütlülüğün eylemini en başarılı bir şekilde sergilemek görev olarak karşımızdadır. Bu görev nedir? Bu görev, faşizmi yıkmaktır, soykırımı aşmaktır. Kendi özerk kurumlaşmasını inşa edebilmektir. Öz savunmasını yapabilmektir. Çocuklarını düşman insafına bırakmamaktır. Aylar boyunca genç kızların cesetlerini aramak zorunda kalmamaktır. Anaları, yıllar boyunca çocuklarının kemiklerini araması işkencesinden kurtarmaktır. Ülkenin insanının ve toprağının üzerinden düşmanın, soykırımcının, tecavüzcünün, askerin, hirsızın, talancının gölgesini kaldırmaktır. Bu, en başta da Önderliğin fiziksel özgürlüğünü sağlamaktır. Tecridi kırmaktır. Özgür Önderlikle Özgür Kürdistan statüsünü tüm dünya insanlığına kabul ettirmek.

Hamleyle, Kürtlerin dünya insanlığı içinde yer almasının koşulları yaratılacaktır

Bugün bu durum, başta Kürtler ve Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya insanlığının temel insanlık görevi haline gelmiştir. Bu görev Kürdistan'da ve dünyada farklı eylem ve etkinliklerle daha fazla dillendirilir olmuştur. Böyle bir dönemde, dönemin koşullarını ve gerekliliklerini değerlendiren örgüt yö-

Hamle, "Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" sloganıyla başlatılmıştır. Bu kampanyanın Kürdistan'ın her yerinde daha özgün sloganlarla geliştirileceği de kesindir. Hamle sloganı üzerinde biraz düşünmek zaten hamlenin hangi ihtiyaçtan doğduğunu ortaya koymaktadır. Tecrit vardır, faşizm vardır, işgal vardır. Sınır edebiyatından, çakıl taşından artık söz etmeyen TC'nin faşist yönetimi resmi devlet sınırlarının ötesine geçerek her yönden savaşı geliştirerek kendini krizlerle var etmeye çalışmaktadır. Savaş-kriz-çatışma olmadan varlığını sürdürmesi zorlaşmıştır. Bu tarzda varlığını sürdürme de bir kesimin tüm halkı sömürerek, onları da Kürt soykırımına razı ederek, jeopolitik konumunu da kullanarak tüm bölge ülkelerine saldırarak, işgal etmek, toprak koparmak ve fiili durum yaratarak yayılmacı politikalarını uygulamak temelinde hareket etmektedir.

Hamlenin salt eylemlerle sınırlı olmayacağı kesindir. Bu hamle başlangıcından itibaren Kürtlerin dünya insanlığı içinde yer almasının en olağan koşullarını yaratmaya odaklanıyor. Zaten Kürtler, PKK'nin kuruluşundan bu yana eylem ve etkinlik içindedir, büyük kazanımlar elde etmiştir. Bu kazanımları günlük faşizmin saldırılarıyla kıyaslamamak gerekir. Şüphesiz faşizmi her düzeyde aşmak ve ezmek gerekir. Ancak gelişen kimi vahşet olaylarına bakarak da faşizmi gözümüzde büyütmemek gerekir. Faşizm yaptığı barbarlık kadar küçülmektedir. Bugün Kürtlere yönelik gelişen linç, işkence, baskı ve uygulamalar TC'nin güçsüzlüğünün ve çaresizliğinin göstergesidir. Bunu bilmek ve buna göre hareket etmek gerekir. TC'nin yapmaya çalıştığı, bu tarz vahşet olaylarıyla Kürtlerin aklı muvazenesini kaybetmesini sağlamaktır. Yani Kürtlerin sağlıklı düşünmesini engellemek için kendince deşhete düşürerek yöntemler geliştirmektedir. Bu tarz durumlar karşısında durmak, itiraz etmek, mücadele etmek, hesap sormak, intikam almak şarttır. Bundan öte bu olaylara bakarak faşizmi gözümüzde büyütmemek, ürkmek ve karşısında geri adım atmamak gerekir. En temel yapılacak şey, intikam eylemleri yaparak faşizme haddini bildirmektir. Ve bununla birlikte de esas olan hamlenin bütününe yoğunlaşarak düşman nedir, düşman nasıl oluşmuştur, varlık nedir, varlık nasıl oluşabilir, nasıl özgür yaşanır, özgür yaşamak için ne yapmak gerekir konularında düşünmek ve fikir oluşturmak gerekir. Hamlenin eylem boyutu çok önemlidir. HPG-YJA STAR gerillaları zaten bu hamleye aylardır öncülük yapıyor ve yapmaya devam edeceklerini de açıkladılar. Düşmana büyük darbeler vuruyor, tekniğini boşa çıkarıyor, anlamsız-işlevsiz kılıyor ve özgür insanı inşa eylemini gerçekleştiriyor. Bunun sonbaharla birlikte daha da artacağı ve faşist Türk ordusunu Zap operasyonundan daha kötü bir duruma düşüreceği kesindir.

Başûr halkı aile hegemonyası ve Kürtlük maskesinde yürütülen soygunculuktan rahatsızdır

Başûrê Kurdistan sahası da önemli bir mücadele sahası olmuştur ve hamleyle de bu mücadeleyi zirveleştirmek olanak dahiline girmiştir. Başûr'da hükümetin dillendirmeye dahi korktuğu işgal vardır. Partimizin yürüttüğü mücadelenin yarattığı duruma bakarak artık Başûr hükümetinin işgali dillendirmekten korktuğu değil, işgali teşvik ettiği belirtilebilir. İşgal vardır, Kürt kazanımları tümünden baskı altındadır, Türk soykırımcı yayılmacı tarzı Ba-

✓ Örneğin Avrupa'da; Türk faşizminin Kürt halkına, gerillalarına, kadınlara, çocuklara yaptıkları resimlerle anlatılmalı, sergiler oluşturulmalı. Yine bunlar dosyalanarak tüm partilere, parlamentolara, yerel meclislere, akademisyenlere gönderilmelidir. Cizir ve Nisêbîn'de yapılan katliamlar, insan ve doğa katliamları anlatılmalıdır. Heskif (Hasankeyf), Cûdi Dağı, nesli tükenen hayvanlara yapılanlar, insanların neslini tüketme saldırıları gündem yapılmalıdır. Yine Avrupa'da hamle kapsamında Kürdistan'a statü konusu gündemleşmelidir.

değerlendirerek özeleştirme sürecinden geçirip yeniden başarılı pratiğe yönelmekle görevli öncü kadrolar olarak, yetersiz yoldaşlığımızın özeleştirisini Önderliğe veriyoruz. Ancak bütününde şunu farkettilik, hissettik: Nerde olursak olalım, nasıl yaşıyorsak yaşayalım, Önder Apo'nun fiziksel özgürlüğü sağlanmadan hiçbirimiz özgür olamayacağız. Tecrit, hepimiz üzerindeki soykırımın bir hücreye uyarlanmış halidir. Soykırım sistemi, Kürtçe şarkı dinlediği için bir Kürt gencine uyguladığı linci o

menin de yol ve yöntemleri yaratılabilir. Önder Apo özgür bir insandır. Özgür iradesiyle yarattığı Demokratik Uygurlık Manifestosu, tüm dünyayı etkilemeye, anlama ve özgürlüğe yönelmeye devam ediyor. İnsanlar kendilerini geliştiriyorlar, bir düzeye getiriyorlar ki bu özgür anlamı hissedebilsinler. Yani Önder Apo'nun yakaladığı ve bize anlattığı anlam kolay erişilemeyen, sıradan olmayan yüce bir anlamdır. Bu anlamı bilmek, yeterince fark edebilmek ve anlayabilmek önemli bir görevdir. Görev olması, anlayabildi-

netimimiz bir hamle başlattığını duyurdu. Hamlenin bir yanı, tüm Kürtler ve dünya insanlığı olarak yapılan etkinlik ve eylemlerin böyle bir hamleyle güçlendirilip büyütülmesi, daha organizeli ve bütünlüklü olması ihtiyacını ortaya koymaktaydı. Bir yanı da, artık Önder Apo'nun fiziksel özgürlüğünü sağlama zamanının geldiği, bunun ötesinde bir seçeneğe kimsenin tahammülü kalmadığı gerçeğinin ortaya konmasıdır. Bu anlamda, başlatılan hamle hem bir ihtiyaç hem bir sonuç olmaktadır.

şûr'daki kazanımları tehdit ettiği gibi gözünü Hewlêr'e dikmiştir. Türkmen cephesinin geliştirdiği söylemler, 'Er-bil'in kadim Türk şehri olduğu' hikayelerinin uydurulması da TC'nin Hewlêr'e göz diktiğini, ancak bir tek PKK'den çekindiğini göstermektedir. Başûr'da soykırımcı rejimin işgaline kapı aralayan, işbirlikçiliği, ihaneti giderek artıran ve soykırım rejimine kötü bir ortak olan hükümet vardır. Hükümet dense de bu uygulamaların KDP ek-senli yapıldığı bilinmektedir. Zira Başûrê Kurdistan'da aile-aşiret hegemonyası vardır ve Barzani ailesinin KDP'yi de bu ihanete sürüklemek kadar soykırıma ortak ettiği görülmektedir. Başûr halkı bu iktidardan, yolsuzluklardan, aile hegemonyasından, bu saltanattan, bu Kürtlük maskesinde yürütülen soygun-culuktan çok rahatsızdır. Başûr'da bu konuda büyük bir bilinç düzeyi vardır ancak bunu eyleme geçirme, öncülük noktasında da yetersizlik vardır. Özün-de devrimin objektif koşulları vardır. Çünkü; halkta büyük bir serhildan po-tansiyeli vardır. Tutuklamalar, baskılar, katletmeler, tecavüzler, tecavüzçülerin korunması, sistem karşıtı en küçük demokratik söylemin dahi tutuklamayla, kaybettirmeyle sonuçlanması olayları halkta büyük bir tepki birikmesine yol açmıştır. KDP'de aynı AKP rejimi gibi batmaktan kurtulmak için çırpındıkça daha geriye gitmekte, daha da vahşi-leşmekte, çirkinleşmektedir. KDP'nin artık tarihe sırtını dayayıp Kürtlük üze-rinden kullanacağı bir argümanı kal-mamıştır. O kadar çok halka kötülük yapılmıştır ki, halk artık eskilerini unut-muştur, onların yerini bu vahşet saldı-rıları almış, halkın hafızasını doldur-muştur. Yapılacak tek şey işgale son verecek bir eylem ve etkinlik geliştirmek, KDP'nin işgale kapı aralayan tarzını teşhir etmek kadar KDP çizgi-sinin Kürdistan'da özgür Kürtlük karşıtı duruşunu teşhir etmektir. KDP kendini partiler üstü bir konuma getirmeye çalışmaktadır. Oysa KDP de bir parti ol-masına rağmen kendini Kürdistan'ın sahibi gibi görmekte, böyle davran-maktadır. Yine KDP, yürüttüğü özgürlük karşıtı duruşuyla tüm Kürdistan için bir tehdit konumundadır. Bunu tüm halka anlatabilmek kadar tüm Kürt partileri, siyasi kurum ve kuruluşlarla ortak eylemler geliştirmek gerekir.

Rojava'da güçlü inşa, öz savunma, kendine yeterlilik, işgal karşısında mücadele önceliklidir

Rojavayê Kurdistan'da, "İşgale Son, Devrimi Savunma Zamanı" sloganı altında tüm eylem ve etkinlikler yürütülecektir. Şüphesiz Rojava'da da güçlü, görkemli yürüyüşler oluyor-olacaktır. Ancak salt yürüyüşlerin yeterli olma-yacağı kesindir. Rojava'da güçlü inşa, güçlü öz savunma, kendine yeterlilik, işgal karşısında mücadele, saldırılar karşısında hazırlıklı olma konularında çalışmalar olmalıdır.

Rojava'da Baas rejiminin yarattığı Araplaştırma politikalarının büyük etkisi vardır. Kürtler kendisi olarak varlığını sağlama konusunda, özgür düşünme, öz varlığı inşa etme konusunda belli bir asimilasyona uğramış, kendisi ol-maktan uzaklaştırılmıştır. Bu durum, bugün devrim koşullarında kimi eksiklikler ve çarpıklıklar olarak yansımaktadır. Bugün Baas rejimi Kuzey-Doğu Suriye alanlarında fiziki olarak etkili değildir ancak yıllarca süren etkinliğin bıraktığı kültürel izler vardır ve bunlar-

dan kurtulmak, halkımız içinde güçlü kültürel bir zemin yaratmak, toplumsal bağları oluşturup güçlendirmek gerekir. Örneğin; birçok şehrimiz işgal edilmiş, birçok yerde çeteler ve Türk ordusu vahşet uyguluyor, hala her an saldırı olasılığı var, asayiş, HPC, YPG-YPJ örgütlenmesi geliştiriliyor ancak bir yan-dan da kimi kesimler hiç savaş uğra-mamış bir yerde yaşıyormuşçasına hayatını sürdürüyor ekranlara böyle bir biçim yansıtılıyor.

✓ **Başûr'da yapılacak tek şey, işgale son verecek bir eylem ve etkinlik geliştirmek, KDP'nin işgale kapı aralayan tarzını teşhir etmek kadar KDP çizgisinin Kürdistan'da özgür Kürtlük karşıtı duruşunu teşhir etmektir. KDP kendini partiler üstü bir konuma getirmeye çalışmaktadır. Oysa KDP de bir parti olmasına rağmen kendini Kürdistan'ın sahibi gibi görmekte, böyle davranmaktadır. Yine KDP, yürüttüğü özgürlük karşıtı duruşuyla tüm Kürdistan için bir tehdit konumundadır. Bunu tüm halka anlatabilmek kadar tüm Kürt partileri, siyasi kurum ve kuruluşlarla ortak eylemler geliştirmek gerekir.**

✓ **Rojava Devrim sahasıdır, her gün iç devrimler olmaktadır. Yaşanan sorunları küçümsemek, aynı şekilde büyütmemek de gerekir. Toplum güçlendikçe işgale karşı direnci artar, işgal ortadan kalkar ve özgürlük sağlanır. Rojavayê Kurdistan'da, "İşgale Son, Devrimi Savunma Zamanı" sloganı altında tüm eylem ve etkinlikler yürütülecektir. Şüphesiz Rojava'da da güçlü, görkemli yürüyüşler oluyor. Ancak salt yürüyüşlerin yeterli olmayacağı kesindir. Rojava'da güçlü inşa, güçlü öz savunma, kendine yeterlilik, işgal karşısında mücadele, saldırılar karşısında hazırlıklı olma konularında çalışmalar olmalıdır.**

Şüphesiz Devrimci Halk Savaşı'nın esas alındığı, Devrimci Halk Savaşı'nın yürütüldüğü bir yerde sorunlar da ya-sanacaktır. Ancak sistemin temsilcile-rinin, topluma örnek olacak kurum-ku-ruluş ve şahsiyetlerin bu konuda özen-li-dikkatli olması, gerektiği gibi olmaya çalışması önemlidir. Rojava Devrim sahasıdır, devrim olmuştur, her gün iç devrimler olmaktadır, her günü bir devrim olarak da değerlendirmek, sorunları küçümsemek, aynı şekilde gözünde de büyütmemek gerekir. Toplum güç-lendikçe işgale karşı direnci artar, işgal ortadan kalkar ve özgürlük sağlanır. Örneğin Halep'te eylemler yapılıyor, halk yürüyüşler gerçekleştiriyor, kadınlar öncülük yapıyor, Kürtçe, Arapça ve Türkçe konuşarak istemlerini dillendi-riyorlar. Bu tarz eylemlerin ifadelerin her birinin tüm Ortadoğu için etkisi bü-yüktür ve daha da büyütmek gerekir. Bu anlamda Rojava'da yapılacak çalış-malar Rojava için olduğu kadar tüm Ortadoğu için önemlidir.

Yine tüm Kürdistan ve Ortadoğu'da, yurtdışı sahalarında Kürtler ve Kürtlerin dostları meydanlarda yürüyüşler, mitingler düzenliyor, taleplerini ve tepki-lerini dillendiriyorlar. Bunun ötesinde de Önder Apo'nun düşüncelerini daha fazla anlatmak, daha çok kişiye anlat-mak, başka dillerden anlatmak, bu dü-şünceleri somutlaştırmak, tüm dünya insanlığı için yeni yaratıcı fikirler geliştirmek gerekir. Yine bu hamleyle Dünya Demokratik Konfederalizmi'ni tartışma-ya açmak gerekir. Bu kadar ayrıştırlan,

karşılaştırılan bir dünya insanlığının ortak demokratik değerler etrafında toplanmasını sağlamak gerekir. Ham-lenin bir boyutu da dünya insanlığını Önder Apo paradigmasıyla buluşturmaktır.

Hamle kapsamında Kürdistan'a statü konusu gündemleşmelidir

Avrupa sahası hamlenin yükseltil-mesinde çok önemli bir alandır. Başta

AIHM diye bir kurum var, Türkiye'de iç hukuk yolları tükenince insanlar bu-raya başvurabiliyor.

Yine Avrupa'da hamle kapsamında Kürdistan'a statü konusu gündemleş-melidir. 21. yüzyılda adı inkar edilen, statüsü olmayan bir halk olmaktan dolayı bunca vahşetin uygulandığı sürekli işlenmelidir. Tüm eylem, etkinlik ve düşünsel-akademik faaliyetler "Ön-der Apo'ya Özgürlük, Kürdistan'a Sta-tü" sloganı çatısında geliştirilmelidir.

lamı, tüm toplum olmaktadır. Bu sorum-luluk bilincinin ortaya çıkmasını bilmek kadar bilmeye denk anlam yaratmakla da gerçekleşecektir. Yine bununla bir-likte erkek egemenlikli sistemin her an ve her boyutuyla kadına karşı saldırı halinde olduğunu bilerek mücadele yü-rütmek gerekir. Bu da kadının kendini her türlü savunmasını yapabilir hale gelmesi demektir. Bu anlamıyla kız ço-cuklarının hem saldırılar konusunda uyarılması, eğitilmesi hem de kendini nasıl koruyacağı, fiziksel olarak nasıl kendini savunacağı konusunda eğitil-mesi gerekir.

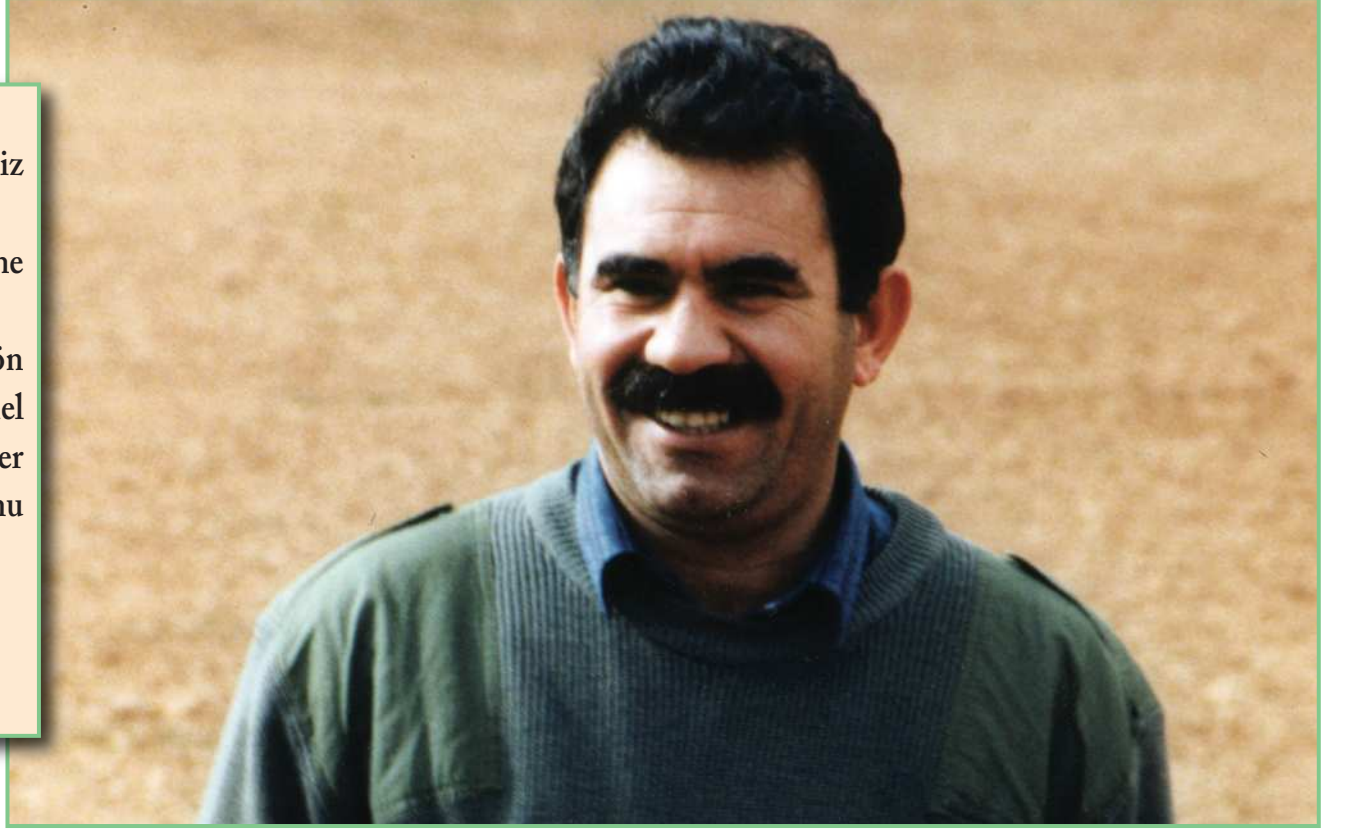
Aileler, kız çocuklarını bu konuda eğitmelidir. Hiçbir ana-baba kadındır-kızdır diye narinlik adına zayıf-güçsüz çocuk yetiştirmemelidir. Kampanya kap-samında soykırımcı sistemin kız ço-cuklarını hedefleyen saldırılarına karşı konulmalı, toplum bilinçlendirilmelidir. Bu anlamda AKP-MHP'nin yoğunca kul-landığı eğitim kurumları, aşk adı altında geliştirilen tecavüzler, okuma-dikiş-na-kiş-meslek kazandırma kursları, din ku-rumları sürekli sorgulanmalı, normal-leştirilmemelidir, ortaya çıkan olaylar gün-demleştirilmeli ve bu tür oluşumlar boşa çıkarılmalıdır. Bu tür girişimlerin özellikle Kürdistan'da soykırım amaçlı olduğu, ailelerin çocuklarını bu tarz devlet destekli girişimlere teslim etmemesi gerektiği konuları gündemleşmelidir.

Bu anlamda ebeveynlere büyük gö-revler düşmektedir. Öncelikle ebeveyn-lerle kız çocukları arasında nasıl bir ilişki olmalı konusunda da toplumsal kriterler olmalı, çocuklar eğitilmeli, ebe-veynler eğitilmelidir. Yine kadınlar için Önder Apo'nun özgürlüğü için eylem-etkinlik yapmak önemli bir görevdir. Çünkü kadın özgürlüğü ve bilincinin yaratılması Önder Apo sayesinde ol-muştur ve Bakurê Kurdistan'daki ka-dınlar, kadın örgütleri de bunu sıkça dillendirmektedir. Bundan dolayı da Önder Apo için yapılacak eylem ve et-kinlikler kadınların kampanyasını bü-yütecek ve zafere yakınlaştıracaktır. Toplamda kadın olmak, özgür olmak, irade olmak, kendini korumak konula-rında yapılacak çalışmalar 'Em Xwe Diparezin' kampanyasının çok öz-lü ifade ettiği tüm eylemleri büyüterek özgürlüğü sağlamaya yönelik adım atıl-masını sağlayacaktır.

Gerillanın, kadınların, gençlerin ve birleşik devrimci-demokrat güçlerin ön-cülük ettiği "Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" Hamlemiz çok kapsamlı ve çok boyutlu bir özgürlük hamlesidir. Kürt soykırımına son vermek kadar Önder Apo'nun pa-radigmasını tüm Kürdistan'a, Ortado-ğu'ya ve dünya demokratik insanlığına kazandıracak olan bir insanlık hamle-sidir. Partimizin hamlesel düzeyde yü-rüttüğü mücadelesini zirveleştirmek gücü, iddiası ve kararlılığını ortaya koyduğu kadar sahiplenilen ve katılan herkes şahsında özgürlüğün kazana-cağını da ortaya koymaktadır. Herkes nerde olursa olsun, hangi çalışmada, konumda, hangi meslek grubunda, hangi yaşam koşulunda olursa olsun mutlaka düşmana darbe vurma an-la-mında yapacağı bir şey vardır. Tüm eylem grupları eylemlerini hamle ru-huyla yaparak arttırmalı ve her eylemi faşizmi yıkmak ve tüm şehitlerin intika-mını alma ruhuyla yapmalıdır. Bu hamle İmralı Sistemini yıkmak, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlama, Önder Apo paradigmasıyla yaşama imkanını ve şansını tüm insanlığa sunma temelinde tarihsel bir fırsat, görev ve sorumluluktur. Bu anlamıyla bu görevin başarıyla ta-mamlanacağı ve zaferi getireceğine inancımız tamdır.

Réber Apo'nun 4 Aralık 1995 tarihli değerlendirmesidir

Halk olarak kendimizi yönetme düzeyimiz çok düşüktür. Ama parti bu durumu boşa çıkarmak için yönetmeye talip oldu. Fakat ne yazık ki bunun gereklerini yeterince yerine getiremedi. Bu durum bireysel anlayışı ön planda tutmadan kaynaklanıyor. İşte en temel zaaf budur. Dağ koşullarına baktığımda, her şeye tahammül etme gücünüzün olduğunu ama bu bireysel ve keyfi tutumunuzdan asla vazgeçmek istemediğinizi görüyorum. En büyük hastalığınız budur.

Özgürlük, yönetme olayıdır ve özgürlük kendini yönetmeyle başlar

Genel anlamda halen en temel sorunumuz yönetim sorunudur. Özgürlük olayı yönetme olayıdır ve özgürlük kendini yönetmeyle başlar. Özyönetim gücü, bir gelişmenin göstergesi olduğu gibi, esaslıdır da. Kendini yönetemeyen bir topluluk, kullanılmaya ve sömürülmeye en müsait topluluktur. Güçlü yönetim mekanizmalarını kurmuş olan uluslar, partiler ve kişiler ise her yönüyle kendilerini yönetmeye ve bu anlamda geliştirmeye adaydırlar. Güçlü yönetim mekanizmasını kuran özgürlük hareketleri de kendi denetimlerini çok güçlü bir şekilde oluşturup iktidar olmayı erkene alırlar.

Biz halk, parti ve ordu olarak yoğun bir biçimde yönetim sorunu yaşıyoruz. Özellikle komuta sorunu halen ciddi bir sorun olarak önümüzde durmaktadır. Ordulaşmada yaşadığımız en ciddi sorun komuta sorunudur. Komuta adeta tanınmaz bir hale getirilmiştir. Bu gidişin önünü almazsak daha büyük olumsuzluklarla karşılaşabiliriz. Aslında bu sorun bugünkü haliyle büyük açmazlara yol açmıştır. Bu durum bile bizi ordu olmaktan çıkarmaya yeterlidir. Parti yönetimi ise daha da geridir. Parti yönetimi gereklerinin oldukça dışında bir durum sergilemektedir. Bu çok kullandığımız sakat yönetim biçimi, bizi TC'nin yönetim anlayışından daha geri bir duruma düşürmüştür. Bu anlayış, tam bir memur anlayışıdır. Güney savaşında da görüldüğü gibi, yönetim düzeyi çok geri ve iş yapamaz durumdadır. Hatta feodal, aşiretçi ve TC ordu yönetiminden daha geridir. Halbuki biz cesaret ve fedakarlık konusunda en öndeyiz. Bunlar zafer için gerekli olan özelliklerdir. Buna bağlı olarak dayanılan direnme ve saldırı gücü de vardır. Ama bütün bunları başarıya götürecek yetkin bir yönetim düzeyi yoktur. Yönetim özelliklerinin yokluğu nedeniyle en kıymetli değerler heba ediliyor.

Bireysel ve keyfi tutumunuzdan asla vazgeçmek istemediğinizi görüyorum

Öyle sanıyorum ki, bu değerlendirmemizle yönetim konusu üzerinde oldukça durmamız gerekiyor. Bu sorunu hem teorik hem de pratik yönüyle ele alıp işleyeceğiz. Yönetim mekanizmasını bütün yönleriyle değerlendireceğiz. Ülkeden yeni gelen arkadaşların yönetimin nasıl olması gerektiğinin farkında bile olamadıkları görüyoruz. Yöneticiliğin sıradan gereklerini

bile yerine getirmiyor, sorumluluğunu taşıma gereğini bile duymuyorlar. Bir ağa kadar yöneticilik özelliklerini geliştiremediğinizi rahatlıkla belirtebilirim.

Bu neden böyle oluyor, bunun sonuçları neler olabilir? Bu sorun sadece partiye özgü değil, halk olarak da böyle bir sorunu yaşıyoruz. Bizim halk nasıl kendisini yönetemiyorsa ve yönetememenin bahanelerine sarılıyorsa, siz de aynen onlar gibi yapıyorsunuz. Kendini yönetemeyen bir halk gerçekliğimizin parti içindeki temsilcileriniz. Halk gerçekliğimiz budur. Bizde yönetim olayı biraz gelişince bu, sömürgecilerin veya egemenlerin diliyle sürdürülmeye çalışılıyor. Dolayısıyla bu sorunu doğru bir yönetim tarzıyla aşmamız gerekiyor. Neden bu kadar zorlandığınızı açığa çıkarmak gerekiyor. Bu konuda çok çarpıcı örnekler göstereceğiz. Şunu belirtebiliriz: Birkaç doğru kelime ve emir belki de birçokunu kurtarabilir ve büyük başarıları götürebilir. Mevcut olanakların sıradan bir çekidüzene kavuşturulması büyük gelişmelere neden olabilir. Şu anda yaşadığınız yönetim tarzı karmakarışık ve bağrında bir dizi olumsuzluk taşıyor. Sizin direnmekle oluşturduğunuz savaşım olanakları, yönetememeden dolayı tam bir çürümüşlüğü yaşıyor. Bu da çok kötü bir tarzda kaybetmenize neden teşkil ediyor. Bu her tarafta görünen bir durumdur. Bunu hem düşman hem de dostlar görüyor. Halkımız da bu durumu eleştiriyor. Halkımız adeta bu kötü yöneticiler elinde ah vah ediyor.

Tabii bu durum Önderlik gerçekliğimizle çelişiyor. Benim geliştirdiğim önderliksel anlayış olağanüstüdür. Bu yönetim anlayışı hem tarz hem de tempo bakımından sizinkinden tamamen farklıdır. Bu anlamda aramızda dağlar kadar fark var. Müthiş bir yönetim gücü olmasına rağmen, bunu doğru tarzda kullanamıyoruz. Kullanamadığınız gibi, tersyüz edip işlevsiz kılıyorsunuz. Böyle garip bir çelişki yaşıyoruz. Kendimizde doğru bir önderliksel gelişmeyi yaratıyoruz. Fakat bu güçlü çözüm sizde sıradan bir soruna bile neden cevap olamadı? Halkın da, dostlarımızın da en çok sorduğu soru budur. 'Kadrolarımız inanılmaz yanlışlıklar yapıyorlar' biçiminde uyandı bulunuyorlar. Açık ki, bunu PKK'nin büyüklüğüne yakıştıramıyorlar.

Bunun ötesinde en kötüsü de, oluşan bu boşluktan bazı oportünistlerin yararlanarak parti yönetimini ele geçirme çabalarıdır. Benim var-

lığım olmasa, pusuda bekleyen birçok oportünist tip rahatlıkla partinin büyük bir kısmını elde edebilir. Benim de bu konuda gözlemlerim ve epey tecrübelerim var. Size nasıl kaybettirildiğinin bile farkında değilsiniz. Bunu çokça dile getirdik. Ötkenizi başka yere harcayacağınıza, partinin çalışmalarını boşa çıkararak harcıyorsunuz. Bu, yönetim ve yöneticilik olayını bilmemekten kaynaklanıyor. Zaten halk olarak kendimizi yönetme düzeyimiz çok düşüktür. Ama parti bu durumu boşa çıkarmak için yönetmeye talip oldu. Fakat ne yazık ki bunun gereklerini yeterince yerine getiremedi. Bu durum bireysel anlayışı ön planda tutmadan kaynaklanıyor. İşte en temel zaaf budur. Dağ koşullarına baktığımda, her şeye tahammül etme gücünüzün olduğunu ama bu bireysel ve keyfi tutumunuzdan asla vazgeçmek istemediğinizi görüyorum. En büyük hastalığınız budur. Bunu böyle yapmakla en büyük sıkıntıyı ve acıyı peşinen kabul etmiş benziyorsunuz. Yönetimin kurumsallaşması, görev, yetki ve sorumluluk anlayışında derinleşmeyi yaşamamanız sizi mahvediyor. Bunun tek sorumlusu sizlersiniz. Çünkü; işe baştan yanlış başladınız. Bunun acısını çekiyorsunuz. Ya benim gibi olağanüstü bir çabayla bu işi götürürsünüz ya da bırakırsınız.

Kolektif çalışma tarzını tutturmamak sizi mahvedip tanınmaz hale getiriyor

Yönetimde kurumsallaşma gerekiyor. Siz ne doğru çalışan bir bireyin yönetimine güç getirebildiniz ne de kurumsallaşmaya fırsat verdiniz. Kurumsallaşma nedir? Bu en basit tabiriyle, komiteleşmeyi sağlam bir şekilde oluşturma düzeyidir. Tabii en iyi koordinasyonu yapan biri etrafına yeterince yardımcı da almalıdır. Bazıları beni taklit etmeye çalışıyorlar fakat bunun gerçeği hiçbir alakası yoktur. Benim çalışma düzenim sistematiktir, burada boşluk yoktur. Tempo ve tarz çok süratlidir. Bunun böyle olması gerekiyor. Benim konumum bunun böyle olmasını zorunlu kılıyor. Buna güç getirmek mümkün değildir. Kolektif çalışma tarzını tutturmamak sizi mahvedip tanınmaz hale getiriyor. Ben bunun önlemini almakta zorluk çekiyorum. Sizi nasıl kurumsallaştıracağımı düşünüp duruyorum.

Bu arada ciltler dolusu değerlendirme geliştirdik. Özellikle bu devrede ağırlıklı olarak

yönetim sorunu konusunda kapsamlı çözümler geliştirdik. Çözümlerimizin düzeyi düşünene bile katkı sağladı. Ama ne yazık ki kendi iç yapımızda bunu gerçekleştiremedik. Bu durum içler acısıdır. Bu gidişatın önünü almaya çalışıyoruz.

Dünyada gerçekleşen yönetimlerden fazla örnek vermek istemiyorum ama bir Amerikalılar ve Almanların yönetim olayını sağlıklı bir şekilde çözüme kavuşturarak gelişmeyi yakaladıklarını da görmezden gelemeyiz. Bunlar mükemmel bir yönetim mekanizması oluşturmışlar, hem teorik ve hem de pratik olarak mükemmel bir şekilde örgütlenmişler. Burada hemen şunu belirtmek istiyorum: Bunlar bizim kadar fedakâr ve cesaret sahibi değiller. Ancak yönetim konusunda mükemmel bir organizasyon geliştirmişler. Bu fedakârlık ve cesaret gücümüze bir de yönetebilme gücümüz eklenmiş olsaydı, karşımıza kesinlikle hiçbir güç çıkamazdı.

Benimsemediğimiz Güneyli güçlerin yönetimine bakın; çok hassas ve oldukça gelişmiştir. Yine oldukça küçük gördüğümüz YNK'nin yönetim gücüne bakın; bizden oldukça ilerdedir. Bu örgütler yılların tecrübesiyle ve hakim sınıf alışkanlıklarıyla yönetebilme olayını müthiş kavramışlar, bizi bile yönetmeye kalkışıyorlar. Unutmayalım ki, birçok çalışma birimimiz onların denetimi altındaydı. Hatta bu savaşta bile dolaylı müdahale etme durumumuz olmasaydı, kısa sürede onların etkisi altına girdiğinizi bile fark edemeyecektiniz. Örgüt gücümüz hiç de öyle yönetilecek veya onların çıkarlarına alet edilecek bir yapı değildir. Ama yönetim, bu gücü objektif olarak o duruma sokuyor. Yönetim kaybetse bile gücümüz bunu kabul etmemelidir.

Biz kendi tarzımızı çok açtık. Benim yönetim gücüm ve tarzım çok önemlidir ve bu güç bütün bir ulusu en üst düzeyde idare ediyor. Siz bunu bile irdeleniyorsunuz. Benim nasıl yönettiğimi neden görmüyorsunuz? Halbuki bir komutan bize bağlı olarak hareket etme iddiasında olmalıdır. Peki, yönetim tarzında neden bu kadar farklılıklar oluyor? Ben yoktan var ederek yaratıyorum. Bundan dolayı bana 'yönetemiyorsun' diyemezsiniz. Şimdiye kadar da olağanüstü bir şekilde yönettik. Ama siz küçük bir bölgede hiçbir şeyi değiştiremediğinizi itiraf ediyorsunuz. Suçu kendimde mi arayayım, yoksa sizde mi? Paranız, silahınız ve savaşçınız mı yoktu, yoksa alan mı dardı? Hayır, hepsi de vardı. Hatta benim sahip olduğum olanaklardan

daha fazla olanaklara sahiptir. İnsanları ve araç gereçleri değerlendirmeme, hatta yeme içme olanağını bile iyi değerlendirmeme durumunu yaşadınız. Bizim en önde gelen arkadaşlarımızın bile kullandığı hitabet dili kaçırıktır. Basit bir yönetim dilini dahi geliştiremediler. Defalarca uyarımıza rağmen bu alışkanlıktan vazgeçemediler. Heval, dilin kaçırıyor diyorum, bu olumsuzluk bana kadar yansıyor. Bu kaçırıktı özelliğın farkında bile değiller. Bu sorun üzerinde çok ciddi bir biçimde duracağız. Ama sadece durmakla yetinmeyip, eğitime de gereken ağırlığı vereceğiz.

Hemen herkesin kendine göre bir dili var

Çoğunuzun yöneticilik gücüne baktığımda inanılmaz derecede gerilikler görüyorum. Özellikle tempo ve hitabet dilinde çekicilik, yine düşüncede derinlik yoktur. Bütün bunlar askerlik için gerekli olan en temel özelliklerdir. Türk subaylarına bakın, jilet gibidirler. Hepsinin kullandığı kelimeler adeta seçilmiştir ve ölçülüdür. Bunları hesaplı kullanırlar, çünkü onlarda yönetim gücü esastır. Bunun dışında fazla bir içeriğe sahip değiller. Adamlar biçime de oldukça önem verirler. Biçimli oldukları kadar örgütlüdürler de. Toplumda çakı gibi denir ya, işte öyledirler. Ama bizde ise yapının yarısı ruh hastası gibidir. Bir de fiziki olarak hepsi çelimsiz ve biçimsizdir. Yine diline baktığımda, hemen herkesin kendine göre bir dili var. Ordulaşmanın en temel nedenlerinden birisi de budur. Ayrıca hukuk ve öngörü de yoktur. Birçoğu iki metre ötesini bile göremiyor. Görse bile buna göre pratik tedbirler geliştiremiyor.

Bunlar yönetimin esaslarıdır. Öngörüsü olmayana, tedbir almayana, tarzı yakalamayana ben ne yapayım? Bu noktada, 'Ben dayanmak istiyorum, ben cesurum' demenin bir anlamı yoktur. İşte kör cesaret dediğimiz budur. Bu çok önemli bir hastalıktır. Hiç kimse yanında bir yardımcı bulundurmamak istemiyor. Bulundursa canı sıkılıyor. Böyle bir yönetim neye yarar? Hiç kimse eğitilmezse, asıl olan yardımcı yetiştirilemezse ordu nasıl kurulabilir? Herhangi bir kayıpta oluşacak boşluk nasıl doldurulacak, kimler nasıl geliştirilecek? Bu soruları kendinize sorma gereğini bile duymadınız.

Bütün bunları neden yapmak istedim? Bu soruya cevap vermem bile mümkün değil. Çünkü; benim burada insan yetiştirme ölçülerim çok sınırlıdır ve bunlarla uğraşmam da çok zordur. Hatta bazıla-

rında şöyle bir anlayış var: 'Eğer yetiştirdiklerimiz yerimizi almaya kalkırsa bize yer kalmaz' diyorlar. Bu yönlü korkusu olanlar, kendilerine yedek oluşturma konusunda son derece isteksiz ve karsız davranır, dolayısıyla kendilerini tek kılmak isterler. 'Bu işler bensiz olmaz' diyenler, partinin büyümesini istemeyenlerdir. Bunlar saflarımızda çok sıkça yaşanmış durumlardır ve bu yönlü kurnazlıklar oldukça yaygındır. Çünkü, 'parti hep bana muhtaç kalsın' deme anlayışından hareket ettikleri için böyle bir sonuca varıyorlar. Şunu sormak gerekiyor: Sen hasta düştüğünde veya bir çatışmada yaralandığında yerine geçecek adam olmazsa kim zarar görür? Bu anlayışa göre partinin zarar görmesi pek önemli değildir. Çünkü esas olan şey, kendisinin bireysel çıkarlarıdır. Bu anlayış tamamen egemen ulus veya sınıf anlayışının bir ürünüdür ve çok tehlikeli bir anlayıştır.

Herkes partiye zarar gelmemesi için tedbir almak zorundadır. Çünkü parti, birey için değil, bir halk için vardır. Bu konuda Önderlik milyonlara mal olmuş durumdadır. Neden ben bu kadar kadro yetiştirmeye çalışıyorum? Açık ki, bunu kendimi uzun süreli yaşatmak için yapıyorum. Siz ise tam tersini yapıyorsunuz. Siz 'ben olmasam, benden sonrası tufan' anlayışına sahipsiniz. İnsan yetiştirmemenizin nedeni budur. Bu, kör feodal bir anlayıştır veya toplumumuzda varolan kör ailesel ve dar aşiretsel düşünceye sahip olmadan kaynaklanıyor. Siz 'Olacaksa benim olsun, olmayacaksa hiç kimsenin olmasın' gibi bir felsefenin temsilciliğini yapıyorsunuz. Bu gerçekliğin altında yatan neden budur. Bu çok gerici bir anlayıştır. Peki, imkanlar aynı değil midir? Çalışma sahalarınızda istediğiniz kadar yöneticiyi ve kadroyu yetiştirebilirsiniz. Ama siz bunu yapmadınız. Sınıf çizgisine oturan ve ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik yapan kadro yetiştirmediniz ve 'benim dışımda hiçbir gelişme olmasın' dediniz. Peki, bu ne anlama gelir? Bu, insanı sevmeme, halkı sevmeme, kendisi dışında kimseye yaşam hakkı tanımama ve kısaca ordulaşmayı esas almama düşüncesinden kaynaklanıyor. Bu tipler her şeyi kendi dar aile ve aşiret çıkarlarını esas alıp bireysel çıkarlarını ön planda tutmak için yaparlar. Eminim ki, yüzde doksanzı böyleler. Ama sorun kavranmıyor, fark edilmiyor.

Bu noktada PKK'li gibi değil, bir aile çocuğu gibi hareket ediyorsunuz. Bu yüzden yetenekleriniz de dumura uğratılmış oluyor. PKK'ileşmek, aile bağlarından, kabile, aşiret ve dar bölge çıkarlarından sıyrılmak demektir. PKK'li olma

niyetinin aşınması tehlikelidir. Dolayısıyla ne kadar PKK'li olduğunuz gerçeğini sorgulamanız gerekiyor. PKK'ileşmeyi esas alan birisi böyle bir şeyle kendisini sınırlayamaz, gelişmeleri kendisinde tıkatamaz. PKK'nin doğru bir ulusal çizgisi, doğru sınıfsal çizgisi ve doğru yöntem kullanma durumu vardır. Öyle anlaşılıyor ki, sınıf dışı etkiler PKK'yi on yıl uğraştırmış. Bunu ister farkında olarak, isterse bilinçsizce yapın, hiç önemli değildir. Eski sınıf özellikleri gelişmeyi durduruyor. Sizin de eski bireysel inatlarınızın ve dayatmalarınızın hepsi sınıfsal bir temele dayanır. Bu özellikler geri sınıf özellikleridir.

Partileşin ve kendinizi tutarlı kılın

Biz sürekli partileşmekten söz ediyoruz. PKK'nin 17. kuruluş yıldönümü geride kaldı. Parti 18. kuruluş yılına girerken, halen partileşelim diyoruz. Partileşme ciddidir. Henüz partileşmeyi yaşayanlar ve yaşatanlar ortaya çıkmış değil. Ben tam tersini görüyorum. Önderliğin büyük bir direnmesi ve temsil gücü olmasa, PKK geri toplumsal düzenin olmasına takılıp yem olur. Dışımızda yaşanan sınıfsal ve partisel bitmişlik düzeyi o zaman bizim içimizde de yaşam hakkı bulacak. Dışarıda bitip tükenmiş anlayışlar içimizde yaşam hakkına sahip olmaya çalışacak. Reel sosyalizm örneği bunun böyle olduğunu gösteriyor. Yetmiş yıl iktidarda kalan bir partinin içerisinde bu yönlü anlayışlar çıkmış ve partiyi bitirmiştir. Kastettiğimiz, eski klasik komünist partilerdir. Bizim partimiz ise en yeni bir partidir ama en geri toplumsal koşullar içerisinde şekillenerek devrimi başarma yoluna koyulmuştur. Dolayısıyla partimizin toplumsal zemini oldukça geri ve bozulmaya müsaittir.

Kendi çabalarımla oldukça güç getiren bir konumdayım. En iyi birliklerimizin durumuna baktığımda, neden güç getiremediklerini ve neden savaşamadıklarını görebiliyorum. Birliklerimizin birçoğu ya oportünist öğelere iyi bir zemin teşkil ediyorlar ya da küçük adımlar temelinde giderek önü alınamaz bir oportünistliğe yarıyorlar. İçimizde birçok sınıfa zemin teşkil edecek anlayışlar ve yaklaşımlar var. Bu büyük bir yetmezliktir. Hepinize soruyorum: Bu anlayışları neden savunuyorsunuz? Senin herhangi bir sınıfı temsil etme gücün olmazsa, nasıl hareket edebilirsin? Hepiniz bireyciliği dayatıyorsunuz. Kimsenin kimseyi takmadığı ve kıyasıya bir yarışın olduğu bir ortamda ancak kendisini düşünen insanlar çıkabilir. Bireycilik, kendini yitirme anlamına gelir. En yakınınızdaki birlikler bile canınıza okur. Hele biz-

deki yoksulluk ve açgözlülük hesaba katılırsa, bunun sonucunun nereye varacağını kestirmek bile zordur. Toplumumuzun nasıl atomlarına dek parçalandığını göz önünde bulundurursak, bu parçalanmışlığın parti ortamına yansımalarının çok kötü sonuçlar doğuracağı açıktır. Bir de değerler için tartışmak ve birbirine karşı düşmanca emeller beslemek oldukça kötü sonuçların ortaya çıkmasına neden olur. Partinin böyle olacağını düşünmek korkunç bir durumdur. Partileşmemek, sosyalizmde geri kalmak demektir. Bunu kim kabul edebilir? Siz kabul edebilirsiniz ama ben bunun böyle olmayacağını kanıtlayorum. Benim yönetim gücüm olmazsa, ne kadar dürüst olursanız olun, bütün çabalarınız boşa gider. Ah vah etmekle hiçbir şey kurtarılamaz. Hele bu kadar şehidimizden sonra böyle durumlara düşmek, hiç kabul edilemez.

Türk solunun içine düştüğü durumu görüyorsunuz. Neredeyse herkes kendi geçmişine küfür yağdırarak. 'Bizim yıllarımızı çaldılar' deyip bize de dil uzatanlar oldu. Bunların hiçbirisi kendi şehitlerine ve geçmişlerine sahip çıkmadılar. Bununla birlikte yaşamı da geliştiremediler. Bunların kullandığı dil düşman dilidir. Yenilmiş sola bakın ve kendinizi görün. Onların içinde bulunduğu durum bize yansarsa, içimizdeki dağılma daha da şiddetli olur. Bunu tekrar vurguluyorum. Neden Kürtler birbirlerini acımasızca vuruyorlar? Bir tavuk için bile birbirlerini vuruyorlar. Bu örgüt içine daha tehlikeli bir biçimde yansır. O açıdan diyoruz ki; partileşin ve kendinizi tutarlı kılın. Savaş gerçekliğimize doğru temelde cevap olmaya çalışın. Bu sizin için nefes alma ve yeme içmeden daha önce gelir. Bu da ancak güçlü bir yönetim mekanizmasını oluşturmakla olur.

Kendisini yönetemeyen bir partiyi de yönetemez

Kendisini yönetemeyen, bir partiyi de yönetemez. Parti esasta bir kurmay heyetidir. Partinin başka da bir tanımı yoktur. Ustalar şunu söylüyor: Parti, işçi ve emekçileri yöneten bir kurmay heyetidir. Sizin durumunuza baktığımda, kurmay heyeti olmayı bir yana bırakalım, kendinizi bile taşıyamıyorsunuz. Bu nedenle olağanüstü bir çabayla tedbir geliştirmemiz gerekiyor. Bu çabamız, partilileri kör kuyudan çıkarmaya benziyor. Bütün çabamızı bunu yapmaya yöneliktir. Bizim kadrolarımızın büyük bir bölümü kurtarıcı değil, kurtarmalık durumdadır. Uzun izlenimler sonucu şuna sonuca vardım: Ne kadar hasta varsa hepsi ortamımıza

geliyor adeta ve 'Bizi kurtarın' diyorlar. Halbuki parti, kurmayların ve kurtarıcıların birleştiği bir yerdir. Parti saflarına baktığımızda, büyük bir bölümünün kurtarılmak amacıyla geldiğini görebiliyorum. Bunlar yanıltır ve buna karşı tavrımız çok serttir. Bu kurtarmalık olanları neden getiriyorsunuz diye soruyoruz. Parti, hastaların yeri değil, bir hekimler topluluğudur. Bu kadar hastayı getirirseniz, bunları kim tedavi edecek? İçinizde doktorluk görevini görecektir kimse yok. Bir tek ben varım. Tek bir kişi bu görevin üstesinden nasıl gelebilir? Bu çok anlaşılabilir bir durumdur.

Ortamımıza çok hasta gelmiş; size baktığımda bunu görebiliyorum. Hiç kimsenin kendi hastalıklarını partiye taşıma hakkı yoktur. Sağlam insanlar her an bir hekim konumundadır. Bunlar toplumu ve dolayısıyla bireyi tedavi edebilecek güçtedirler. Hiçbir parti bu kadar hastalıklı yapıyı bağında taşımaz. Adeta 'al belayı, başına sar' misali geliyorsunuz. Madem ki iddiasınız, o zaman yanına al ve eğit, özel bir yeteneğin varsa onu göster. Burada gelenler sorumluluk hissini duymadan geliyorlar. Ama biz baştan beri buraya böyle gelinemeyeceğini söyledik. Biz, düşmanın 'adam olamazsınız' deyimini boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Halkımız oldukça köle bir halktır. Bunun sizde yansımaları daha da büyüktür. Kendinize baktığınızda bu gerçekliği iyi görmeniz gerekiyor. Ben, 'insan doğuştan yönetme özelliğine sahip değildir' görüşüne katılmıyorum. Hayır, insan isterse ve kendisine yüklenirse birçok şeyi başarabilir, başaramayacağını da başarabilir. Nitekim Önderlik gerçekliğimizde bu çok somuttur. Ben kendimi size açtım. En çaresiz bir ortamda bir sürü olanak yarattım. Neden beni anlamıyorsunuz? Neden benden güç almıyorsunuz? Dünya benim bu yönümü görüyor. Amerikalılardan tutalım Türk faşistlerine kadar hepsi benim için 'amansız bir uygulayıcı' diyorlar. Bu ispatlanmıştır. İspatlanmış şeyi tartışmaya gerek var mı? Hayır, gereklerini yerine getirmeye ihtiyacımız var.

'Başka sınıfın temsilciliğini yapıyorum' dersiniz, ben de, sizin derdiniz başkadır, derim. Biz bu anlayışlarla gelişiriz, kesinlikle uzlaşmayız. Bu tiplerin yanımızda yeri yoktur. Hastaların yanımızda ne işi var? Başka sınıf temsilcilerinin benim yanımda veya kurmay heyetinde ne işi var? Bunları kesinlikle önlemek zorundasınız. Bunu size sosyal ve cezai müeyyidelerle anlatmamalıyım. Siz gerçekten kurmayda yer almak için talepte bulunmuşsunuz ama bunun gerekleri de çok açıktır. Önderlik bunu biraz kanıtlamıştır. Ben başarısız olsaydım, başarısızlığımı

Ben yine tek kalıyorum ama sanıyorum benim tekligim halk arasında da onay görmüştür. Halk benim tekligimi müthiş istiyor. Hatta bunu daha da geliştirmemi ve mutlaklaştırmamı istiyorlar. Siz de zaten yardımcılarımıyla birlikte çalışmamı istiyorsunuz ama zayıf kalıyorlar. Tabii yine de ben her şeye rağmen kolektif çalışıyorum. Çocuklarla bile kolektif çalıştım. Benim böyle bir sorunum yoktur ama sizin kolektif çalışma sorunuz var. Hem kolektifleşme hem de tekleşme sorunlarınız yaşanıyor. Bunun için kolektivizmi ve inisiyatif geliştirmeyi kesinlikle halletmemiz gerekiyor.

ilan ederdim veya içinde bulunduğum koşullar bunu zorunlu kılar. Yani doğal olarak iflasımı getirirdi. Ama iflas etmemişim, etmem de. Adeta çok yüksek bir performansla gelişmeleri yönlendirmeye çalışıyorum. Bunu düşman da çok iyi görüyor ve itiraf ediyor.

PKK'nin kaybı, bir ulusun kaybı demektir

'Aslında biz de böyleydik' diyemezsiniz. Hayır! Çoğunuzun durumu ortada ve böyle olmadığınız belli oluyor. Çünkü; ben bu çelişkiyi çok açık görüyorum. Bu alanda ağırlıklı olarak aşiret yaklaşımı içine giriyorsunuz. Aşiret, aşasının yaptığını kabul eder. Bizim bu gerçeklikle alakamız yoktur. Gerek mevcut çok modern emperyalist ve sömürgeci güç olsun, gerekse işbirlikçi güç olsun, hepsinin üstünde bir yönetim potansiyelimiz var. Bizim aşiretçilikle veya dar komünist yönetim biçimleriyle alakamız yoktur. Biz onları çoktan aşmışız. Yetkin bir yönetime ulaşmayı esas alacaksınız. Buna ulaşmak için de ideolojik, siyasi ve örgütsel eğitimi yeterli düzeyde alacaksınız.

Ama bizde tecrübe yetmezliği olduğu gibi eğitimi almama konusunda da bir tutuculuk, hatta saplantılara girme var. Hemen hepinizde bu saplantılar var. Bunun partileşmekle alakası yoktur. Komutanlığın gerçek özelliklerini esas alarak yükselmek isteyen birinin doğru çizgiye gelmesi gerekir. Çünkü ordu komutanlığı, en gelişkin parti militanlarından oluşur. Partileşemeyenler veya güçlü bir teorik ve siyasi birikime sahip olamayanlar iyi bir komutan olamazlar. Bizdeki askeri komutanların siyaset ve teoriyle arası pek iyi değildir. Bu çok tuhaf bir durumdur. Komutayı geliştirenler, teorik ve siyasi bilgiye sahip olabilmeliler.

Bizim en zayıf olduğumuz ve kaybettiğimiz nokta burasıdır. Biz çoğunlukla komutayı köylülere yükledik. Bu özellikleri taşıyan birinin bütün çabalarına rağmen savaşı geliştiremeyeceği bir gerçektir. Geçmiş süreçlerde bu açığa çıkmıştır. Büyük çabalara rağmen orduyu neden geliştiremiyorlar? Çünkü; teorik ve siyasi kapasite yoktur. Köylülük, savaşı fazla geliştiremez. Köylünün isyanı kendiliğinden bir isyandır. Bunun ötesinde hiçbir şey geliştiremez. Ne kadar hırpaladığınızı görüyorsunuz. Köylülükte ısrar eden anlayışların bizi nereye götürdüğü ve düzenin basmakalıp ağızlı kullanıcıların bizi ordulaşmada ne kadar geri bıraktığı ortadadır. Pratik çabayı teorik birikimle birleştirmeyenlerin çelişisini yaşıyoruz. Şu anda PKK ordulaşmasında yaşanan durum budur ve bunlar bize kaybettiriyor. Bunlar zaferi kaybettirdiklerinin bilincinde bile değiller; bu gerçeklik onların umurlarında bile değil. Bu böyle olduğu halde kimse kendisini yormuyor. Kendi şahsınızda bir partiye kaybettiriyorsunuz. PKK'nin kaybı, bir ulusun kaybı demektir. Burada kimse sorumluluk bilinciyle hareket etmiyor. Zayıflık var, yetki ve sorumluluk konusunda tam bir muğlaklık var. Bütün bunlar sizin iyi bir kurmay olmadığınızı ortaya koyuyor.

Partiyi halkın kurmayı yapamıyoruz, özelde de ordu kurmaylığımız gelişmiyor. Tartışmalarımızda ortaya çıkan sonuç bu oluyor. Üst düzeyde bir belirsizliğin var olduğunu, yine her şeyin birbirine karışmış olduğunu söylüyorsunuz. Anlaşıldığı kadarıyla tam bir bireycilik var. Bireycilik etkili durumdur. Sistem olmadı mı, her şey bir mekanizmanın parçası gibi çalışmadı mı, işler yürümez. Tek başına kaldın mı işleri yürütemezsin. Tek başına kaldığın zaman ordu darbe yiyor. Bazı kayıpları tahlil ederseniz, hepsinin altında bu nedenin yattığını görürsünüz. Tek başına kalan biri doğru dürüst karar veremez. Tehlikeyi görememenin,

karar verememenin, olanağı görememenin ve dolayısıyla üzerine yürüyememenin neticesinde kayıplar yaşanmıştır. Daha doğrusu kazanmamız gerektiği yerde kaybetmişiz.

Tarih size çok basit geliyor. Şunu söylüyorsunuz: 'Olup bitenler beni fazla ilgilendirmez' veya 'güç getiremedim, 'Anakarargah' yapmalıydı, bölge karargahı yapmalıydı.' Bunlar doğru olabilir. Ama eğer karargah karargahlığının gereklerini yerine getiremiyor veya savaşta kurmay olmayı bilmiyorsa ne yapılır? İşte bunun için inisiyatiflerden bahsettik. Onu gösteremezseniz, içine düştüğünüz durum bu olur. Nitekim bu kadar yıldır savaşıyorsunuz. Bizimkilerin savaş içerisinde terfi geliştirip geliştirmediği de netliğe kavuşmamıştır. Hepsini gibidir ama kendini general gibi görür. Bir gün generaldir, ertesi gün erdir. TC de bunun farkına varmış, onlar da 'Böyle olmaz' diyorlar. Bu nedenle beni de eleştiriyor, 'Bu nasıl ordudur?' diyorlar. Bir gün komutan olan biri, ikinci gün er oluyor. Bunun sorumlusu ben değilim. Biz iyi bir ordu kademeleşmesi için çok şey yaptık. Bunları daha ileride sadece teorik boyutuyla değil, pratik boyutuyla da açmaya çalışacağım.

Bütün çalışmalara yenilik getirmek istiyoruz

Hemen hemen birçok alanda eğitim sorunları, savaş sorunları yaşıyoruz. Bunları pratik tecrübelerimizle gidermeye ve bu uygulamayı buradan başlatıp bütün alanlara yaymaya çalışacağız. Buradaki faaliyetlerimiz bütün partiye taşırılacağı için ve burayı kazanmanın bütün partiyi kazanma anlamına geleceğinden dolayı ısrarla üzerinde duracağız. Sanıyorum ilk yapmamız gereken işlerden birisi, yönetim açısından bazı düzenlemeler yapmaktır. Yönetim açısından bireysel koordine fazla etkili olamıyor. Bireysel koordinenin temsili fazla yapılmıyor. Bu koordine çok bireyci temelde kullanılıyor. Bunun faydadan çok zararlı olduğu ortaya çıkmıştır. Ancak bireysel koordinenin varlığını inkar etmemek gerekir. Buna güçlü kişilikler şahsında fırsat tanımakla birlikte, kolektif yönetime daha fazla ağırlık vermek gerektiği ortaya çıkıyor. Bireysel koordine yerine kurumlar dönemini geliştirmek daha başarılı olur. Bana göre bu yöntem daha fazla sonuç verici olacaktır. En tepede eyalet koordinatörü, onun altında bölge koordinatörü, daha da altında manga düzenlemesine kadar kendi kendimizi ucuza kapırmamalıyız. Kolektif ilkeyi, kurul ilkesini kurum da dahil esas almamız. Eğer bir kişiye inisiyatif verilecekse, o da doğal olarak başarısıyla, temposuyla ve tarzıyla kendini kabul ettirmelidir.

Başta neyi yapacağı belli olmayanı komutan olarak başımıza dikmemeliyiz. Bazı konularda kaybetmemizin nedeni budur. Kendini kanıtlayan yine de ön plana çıkabilir ama bu çıkış yönetimin rızasıyla olmalıdır. Böyle bir yol ve yöntem daha doğru olacaktır. Bu sadece burası için değil, her taraf için geçerlidir. Bu uygulamayı buradan hareketle her tarafa yaymaya çalışacağız. Düşüncemiz budur. Kurulların veya kurumların sözcüleri olabilir. Ama ille de tek bir kişi tarafından yönetilecekse, birisi çıkıp bu işin temsilini yapar. Ama biri diğerini boş çıkarmayacak, tam tersine destekleyecektir. Görev bölümü yaparak oluşan bir tekleşmeyi diğerlerini boş çıkarma biçiminde değil, tam tersine onların eksikliklerini tamamlamak biçiminde anlamalıyız. Bu uygulama doğru bir yönetim anlayışını ortaya çıkarır. Bu, doğru bir yönetim ilkesidir. Diğerleri tek olanı tamamlamak zorundadır. Aksi halde tekleşme bütününü zorluyorsa, yani kurulu veya komiteyi zorluyorsa, o tekleşmeyi ortadan kaldır-

mak veya sınırlandırmak gerekiyor. Bütün çalışmalara yenilik getirmek istiyoruz. Tartışıp bunun ilk deneyimini de burada yapacağız. Herhalde bu tarz, yönetim sorununa sınırlı da olsa bir çözüm getirecektir. Yeniler, eskiler ve çeşitli düzeyde görev alanların birçoğu değişik biçimlerde bu anlayış çerçevesinde yönetim olma denemesine tabi tutulabilir. Çalışmalarınız kurul biçiminde olacaktır.

Ben yine tek kalıyorum ama sanıyorum benim teklifim halk arasında da onay görmüştür. Halk benim teklifimi müthiş istiyor. Hatta bunu daha da geliştirmemi ve mutlaklaştırmamı istiyorlar. Siz de zaten yardımcılarla birlikte çalışmamı istiyorsunuz ama zayıf kalıyorlar. Tabii yine de ben her şeye rağmen kolektif çalışıyorum. Çocuklarla bile kolektif çalıştım. Benim böyle bir sorunum yoktur ama sizin kolektif çalışma sorununuz var. Hem kolektifleşme hem de tekleşme sorunlarınız yaşıyor. Bunun için kolektivizmi ve inisiyatif geliştirmeyi kesinlikle halletmemiz gerekiyor.

Bu çözüm ciddi bir çözüm olabilir. Burası aynı zamanda bir ordu birimi gibi ele alınabilmelidir. Burada sağlayacağımız gelişme, zincirleme olarak diğer alanlara da yayılabilir. Birbirine çok benzeyenlerle değil, farklı olanları da aynı kurul içinde bulundurmaya özen göstermeliyiz. Çünkü; birbirlerine çok benzeyenler, ağır çelişkileri fazla olmayanlar gelişmeye yol

likte çalışmayı bilseydik, birçok değeri koruyabilir ve kurtarabilirdik. Bu büyük bir gelişmeye yol açabilirdi. Ama ucuz anlayış bunun önüne geçerek gelişmeyi engelliyor. Bu baştan kaybediştir.

Ben burada yöntemimi size gösterdim. Ben bu örgüt işine çelişkilerle başladım. İlk ilişkilerim, köy toplumundaki bazı çelişkileri çözmek temeline geliştirdim. İlk ilişkilerim karşıt ailenin çocuğu ile başladı. Köydeki ilk örgütlenmem bu çelişkilerin çözümünü temeline başladı. Dikkat edin; bu, ilk örgütlenmemizin temelidir. Yine Ankara'daki çıkışı, düşmanın dayanağı ve güçlü temsilcisi olabilecek güçlerle ilişkiye geçerek gerçekleştirdim. O dönemdeki çıkışı bu ilişkiyi kullanarak sağladım. Karşıt olan iki çelişkiyi birleştirdim ve sağlıklı bir çıkış yapmayı başardım. Çelişkileri birleştirme sonucunda güçlü çıkan taraf ben oldum. Bu çelişkileri lehime işleye işleye sonuçta TC'yi erittik, yine oluşturduğu toplumu erittik, köydeki o gerici düşmanca ilişkileri erittik, halk arasındaki çelişkileri ve yine devletle olan çelişkileri doğru çözümledik. Benim bütün ilişki mantığım böyledir. Belki siz farkında değilsiniz ama bu büyük gelişmeyi biz bu temelde sağladık. Benim ilişkilere yaklaşımım bu temeldedir. Bütün bunları kapsamlı bir biçimde bir kez daha anlatacağım.

Sonuçta gelişmeniz gerekecek. İşe hakim, yönetebilecek bir kadroyu oluş-

netimleri de kabul etmez. Bunu bilmelisiniz. Yönetimin bir reddetme ve bastırma işi olmadığını, tersine bir verme ve benimsetme işi olduğunu kabul etmelisiniz. Yine özellikle zorla değil, gönüllü bir katılım işi olduğunu benimsetmelisiniz. Vereceğiniz bir şey yoksa, yönetimde kalmanızın da bir anlamı olmadığını kabul etmelisiniz. Daha çok verme ihtiyacı olanların yönetmeye işlerlik kazandıracaklarını bilmelisiniz. Bu benim için de öyledir. Bir şey veremeyeceğimi bilsem, bu kampa adımımı bile atmam. Ruhun de öyleyim. Bir gün olsun fazla bir şey veremeyeceğimi hissettim mi, buraya gelmem. Kendimi doldururum, verecek bir şeylerim olduğu zaman buraya gelirim. Bu hepiniz için geçerlidir.

Ayrıca alma durumunda olanların da ilgiyle almayı bilmeleri gerekir. 'Canım sıkılıyor, fazla bir şeye ihtiyacım yok' demek de doğru değildir. Bütün bu konularda müthiş yanlışlıklar içine düştünüz. Alma ve verme, yönetme ve yönetilme işinde inanılmaz hatalar yaptınız. Bunu bu küçük model temeline düzeltmek istiyoruz. Bunun için kesin ciddi olacaksınız. 'Bu basittir, zaten burada yönetim dediğin nedir ki' gibi hafifliklere düşmek olmamalıdır, çünkü, burada bir model geliştiriyoruz.

Gelişkin uluslardan örnek vermek istiyorum. Benim biraz deneyimlerim oldu. Kendimi çok mükemmel görmememe rağmen, benim bazı hatalarımı büyük hata olarak değerlendirdiler, beni çok geri buldular. Halbuki ne kadar hassas olduğumu ben bilirim. Bununla kıyaslayınca sizin durumunuz çok daha geridir. Onun için çok ciddiye alacaksınız ve yeni yönetim hamlemizi buradan başlatacağım. Buradaki başarımızın bütün partiyi başarıya götüreceğini göz önüne getirmeliyiz. Burada birinin başarısı, binlerin başarısıdır. Nitekim benim buradaki başarımla, bütün bir ulusun, hatta insanlığın başarısına dönüşüyor. Demek ki doğru yaklaşmalıyız, küçük görmemeliyiz. Aynı zamanda bu bir karakter sorunudur. Buna şiddetle ihtiyaç vardır. Gelişmeyi kendinden başlatmak, küçük çaplı başlatmak, sonucu büyük götürmek gerekir. İnaniyorum ki, -madem büyük bir emekle buraya geldiniz- böylesine hassas bir konuyu göz ardı etmezsiniz. Öyle kendinize sevdalanmaya, kendini umutsuz kılmaya gerek yoktur. Eğer bu koşulda yaşamı burada sürdürürsek, sonuç alıcı çalışmalarımız olacaktır. Oldukça verim alınır.

Yaşama tarzını geliştireceğiz. Bu, savaş tarzını da doğru ele almamıza götürecektir. Bu gereklidir ve böyle bir çalışmaya ihtiyacımız olduğuna inanmalıyız. Yıllardır biz gerçek PKK kadrolarını oluşturmak istedik. Ama şimdiye kadarki bütün devrelerimiz yüzeyselliğin kurbanı oldular. Bu nedenle ülkede feci kaybettiler. Ülkede şehit düşenlerin anısına layık olmanın bir gereği olarak, bu yanlışlıklarımızı bir an önce düzeltmeliyiz. Bunu bu devre şahsında başarmaya çalışacağız. Yüzeysel, hafif ve basit yaklaşımlarla kendimizi asla kandırmamalıyız.

Buradaki yaşam savaşmak kadar önemlidir. Belki de geldiğiniz sahalardaki yaşamı ararsınız ama buna hiç gerek yoktur. Çünkü; o sahalardaki gelişmelere yeterince cevap veremedik. Orada yaşanan eksiklikleri ortadan kaldırmak için burada bulunuyoruz. Birçok alandan gelenlerin fazla başarılı olmadığını bildiğimiz için burada toplanmışız. Ayrıca tecrübelerimizi aktarmak için buraya gelmişiz. Burada kendimizi partiye vermek için, orduya vermek için dolu dolu kılacağız.

Ben bu temelde buradaki çalışmaların yüksek bir değer ifade ettiğine inanıyorum ve başarma imkanlarımızın da fazlasıyla olduğuna eminim. Değerlendirme karındayız ve başaracağız.

Gücümüz ne kadar kolay yönetime gelmesede de, yanlış yönetimleri de kabul etmez. Bunu bilmelisiniz. Yönetimin bir reddetme ve bastırma işi olmadığını, tersine bir verme ve benimsetme işi olduğunu kabul etmelisiniz. Yine özellikle zorla değil, gönüllü bir katılım işi olduğunu benimsetmelisiniz. Vereceğiniz bir şey yoksa, yönetimde kalmanızın da bir anlamı olmadığını kabul etmelisiniz. Daha çok verme ihtiyacı olanların yönetmeye işlerlik kazandıracaklarını bilmelisiniz. Bu benim için de öyledir. Bir şey veremeyeceğimi bilsem, bu kampa adımımı bile atmam.

açmazlar. Gelişme, çelişkilerin çözümünde olur. Benzeyenleri bir arada bulundurursak, o zaman gelişme yaşanmaz. Benzerlikleri olanları bir arada bulundurmamalı ve çelişkili olanların birliğinden de çekinmemeliyiz. Bu konuda da büyük hatalar yapılıyor. Bir birim içerisinde ufak çelişkisi olanlar hemen tasfiye ediliyor. Bu yanlıştır. Halbuki çelişkisi olanla birlikte hareket edilirse, daha önemli gelişmeler yaratılabilir veya çelişkili yanlar üzerinde durulup başarıyla çözümlenirse başarı sağlanabilir. Aynı göz yalnız bir şeyi görür ama farklı göz değişik açılardan çok şey görür. Dolayısıyla ortaya çok zengin birikimler çıkar.

'Ben şu kişiyle çalışmam' demek doğru değildir

Bu konuda da sizde bir hastalık var. Herkes belli bir güç almak ve benim gibi olmak zorundadır. Bu böyle bile olsa, bunun zamanla olacağını göz ardı etmemek gerekiyor. Bu anlamda çelişkileri çöze çöze sonuca ulaşacağımızı görmemiz gerekiyor. Başlangıçta 'Huyu huyuma benzemeyen ve dediğim gibi yapmayanla çalışmam' demek, parçalamak demektir. Böyle parçalama eski toplumun tuzağına düşmek anlamına geliyor. Bu, kendi toplumsal çelişki düzeyimize çözüm gücü getirmeme anlamına gelir ki, bu da yenilgidir. Bu, yaygınca yaşadığınız bir durumdur. 'Ben şu kişiyle çalışmam' demek doğru değildir. Bazıları hoşlanmadıklarını dışlamayı bırakın, tuzak kurup tasfiye ettiler. Bu birçok yerde yaşandı ve oldukça vahim bir durumdu. Eğer bir-

turmayı sağlamasını bileceksiniz. Artık değişik bahaneler ve gerekçeler ileri sürülmemelidir. Eğer öyle olursa ya iflah olmaz çürümüşün tekisiniz ya da art niyetlisiniz. İkisi de kabul edilemez. Bu kadar direnen, bu kadar mücadele ettiğini sanan kişi herhalde çelişkilerin doğru çözümünü de gösterecek gücü kendisinde bulur.

Genelde PKK'de seviyeler birbirine yakındır. Bizim sorunumuz çok geri olanla çok ileri olanın yönetilmesi değil, birbirine yakın olanların birbirlerini yönetmesidir. Birbirlerine yakın olanların da yönetimi çok önemlidir, hassastır. Geri olanların yönetimi daha kolaydır. Grupların kendi içinde kendi kendilerini yönetmeleri çok önemlidir. Bu, saygı ve ciddiyet ister. Yine yakın seviyede olanları yönetmek çok önemlidir. Bastırmak, çok kötü şeyler ortaya çıkarabilir. Geri insanların yerine koyarak yönetmek hiç kabul edilmez. Zaten en çok bu hatayı yapıyorsunuz. Sana yakın olanı yönetemez ve ona bir şeyler veremezsen, o seni reddeder ve sen de karındakini bastırmaya yönelirsin. İkisi de hatalıdır. Ret de, bastırma da hatalıdır. Dolayısıyla bu yönetim hassastır, vermeyi bileceksiniz.

Zaten topluluğumuz güçlü olduğu için sizden olağanüstü bir çaba da istemez. Ama yine de hassasiyetleri vardır, gereklerinin yerine getirilmesini isterler. Hatta doğru yönetim konusunda ısrarlı olacaklardır. Çünkü; Önderliği günlük olarak izliyorlar. Onlar da gelişmişlerdir. Bize ters düşüldüğünde, güçlerimiz kesinlikle kabul etmez. Gücümüz ne kadar kolay yönetime gelmesede de, yanlış yö-

KDP gerçeği ulusal bir sorundur bu sorunla mücadele tüm Kürtlerin görevidir

Cihan Eren

Tarih sadece geçmiş değildir, insanı gerçekleştiren zaman ve mekandır. Geçmiş bugün yaşıyorsa, tarihin bir parçasıdır. Unutulmuş geçmiş tarih olmaz. Çünkü unutulmuş geçmiş, yaşanmamış demektir. Unutmak, geçmişte olup biten bir vakayı, yaratılmış maddi kültür değerini, yeri ve zamanını zihninde en gerilere atmak ya da silmektir. Ancak öyle anlar vardır ki istemese de insan, o yaratıcı geçmişin kendini dayatan hatırlanma isteğinden kurtulamaz.

Tarihsel ve toplumsal gelişmelerin kendi yasaları ve ruhu vardır. Önemli ve kritik tarihsel süreçler denilen ve yaşamın radikal değişiminin daha kolay olduğu dönemlerde, iradi müdahaleler toplumsal gerçekliğe daha fazla yön verme şansı elde ederler. Böyle dönemlerde iradeleri ile toplumsal gelişmelere yön vermeye çalışan kadrolar ve örgütler, fikirlerine içten inanır ve bu inançlarını doğru politik taktiklerle pratikleştirirlerse, toplumun yaratıcı özünden güç alır, sürdürücü rol oynamış karakteristik özelliklerini güncelleyerek devrimsel gelişmelere yol açabilirler. Onlara yeni değerler ekleyebilirler. Önemli olan o tarihsel anı tespit etmek ve ona müdahale edecek cesareti, kararlılığı ve fedakârlığı gösterebilmektir.

Her halk gibi Kürtlerin de kendilerine göre bir ruhu, karakteristik özellikleri vardır. Tarihsel veriler Kürtlerin kendine ait orijinal kültürel yapılarının ve ruhlarının daha köklü olduğunu göstermektedir. Bunun nedeni Kürt halkının tarihsel geçmişi, bu geçmişin yaratıldığı Kürdistan coğrafyası ve çevresinde yaşanan gelişmelerdir. Maddi ve manevi kültür zengini Kürtler, Pakistanlı yazar Tarık Ali'nin deyimiyle 'işlenmemiş elmas' gibidir. Her halkın toplumsal tarihinin ürünü olan kimlik ve inanç değerleri işlenmesi gereken elmas gibidir. Günümüz açısından önem teşkil eden şey, elmanın nasıl işlendiğini anlamak, nasıl işleneceğini bilmektir. İşleme işi, tarihe ve tarihsel gelişmelere doğrultu veren eylem olmaktadır. Elmas, işlenmesi zor, sert bir yapıya sahiptir. İşlendikten sonra değer kazanan başlıca madenlerdendir. Kültürel kimlik değerleri de böyledir; işlenir ve yaşamsal ihtiyaçları karşılayacak doğrultu kazandırılırsa değer ve anlam kazanırlar.

Tarih biliminin arkeoloji, etnoloji gibi bilimlere dayanması çok değerli veriler sunmasını beraberinde getirmiştir. Araştırmalar Kürdistan coğrafyasının merkezinde yer aldığı Mezopotamya'nın, insanlık tarihine öncülük ettiğini kanıtlamıştır. Kültür tarihi ve yapısı incelendikçe, Kürtlerin bu tarih içindeki yerleri de her gün biraz daha netleşmektedir. Kürtler bir yandan mücadele ederken bir yandan da bu tarihleriyle daha sağlam buluşuyor. Bu hem heyecan veriyor hem de irade ve mücadele etme ruhu kazandırıyor.

Tarih sadece geçmiş değildir, insanı gerçekleştiren zaman ve mekandır

Bilindiği gibi bizzat Kürtlerin kendisi de halen şu çarpıcı soruya yanıt aramaktadır; Halk olarak, İskender seferlerinden beri savaşıyoruz, direniyoruz;

ne tam kazanabiliyoruz ne de işgalcilere, sömürgecilere yenilip onlara benzeşebiliyoruz, peki neden? Bu bizim kaderimiz mi? Aslında öykü İskender seferlerinden çok öncesine kadar uzanıyor. Kürtlerin bunca saldırı ve işgale rağmen nasıl oluyor da halen halk olarak varlıklarını sürdürdükleri de Kürtlerin kafasında yanıt bekleyen bir diğer sorudur. İşte bu ve benzer tüm soruların yanıtı kadim geçmişte gizlidir. Ve Kürt Alevilerin deyimi ile kal-u beladan beri sorulan bir soru halini almıştır. Aslında Kürtler bu ve benzer sorularla kendi etnik özelliklerine göre Rêber Apo'nun 'Tarih günümüzde gizli ve biz tarihin başlangıcında gizliyiz' tespitinin anlatmak istediği gerçekliği anlamaya çalışıyor. Soru sormak iyidir. Doğru soru sormak ise hem iyi hem doğru hem de güzel bir eylemdir. Bu eylem özgürlük bilincini oluşturmaya başlama, yola kulma anlamına gelmektedir.

Tarih sadece geçmiş değildir, insanı gerçekleştiren zaman ve mekandır. Geçmiş bugün yaşıyorsa, tarihin bir parçasıdır. Unutulmuş geçmiş tarih olmaz. Çünkü unutulmuş geçmiş, yaşanmamış demektir. Unutmak, geçmişte olup biten bir vakayı, yaratılmış maddi kültür değerini, yeri ve zamanını zihninde en gerilere atmak ya da silmektir. Ancak öyle anlar vardır ki istemese de insan, o yaratıcı geçmişin kendini dayatan hatırlanma isteğinden kurtulamaz. Bu ilkin insanda anlamı bilinmeyen, ne olduğu tam anlaşılmayan bir duruma yol açar. İşte tarihle buluşmak, tarihi yenilemek ve günümüzü yeniden inşa etmek, o dayanılmaz dayatmaya zihnin kapılarını açmaya başlamakla olur. Kürtler için özgürlük mücadelesi, halk tarihimizin kendini dayatan 'Beni anımsa, yaşa ve özgürce güncelle' emrine verilmiş yanıt olmaktadır.

Kürt halkı, PKK mücadelesiyle birlikte bir bilinçlenme dönemini yaşamaya başlamıştır. Kürtler bilinçlenip kendilerini adeta yoktan yaratır gibi yaratmaya başladıklarından beri, olup bitenleri en zor zamanlarda daha derin ve çarpıcı hissetmeye başlamıştır. Örneğin; Uluslararası Komplö'da yediden yetmişe tüm Kürtlerin ayağa kalkması, komplo planlarını önemli oranda durdurması, DAİŞ saldırılarının yoğunlaştığı dönemde Kobanê etrafında birleşmesi, dört parça Kürdistan ve yurtdışından binlerce Kürt'ün savaşmak için yüzünü tehlikenin geldiği yöne çevirmesi tarihsel ruhun harekete geçmesidir. Kuşkusuz bu ruhun canlanmasında, doğru hedefe yönelmesinde, aktığı kanalın, örgütlü mücadelenin olması tetikleyici olmuştur. Tetiğin hareket ettirici olduğu doğrudur. Ancak 'şarjörde' harekete geçecek 'mermi' olmasa tetiğin boşa çekileceği de doğrudur. Kürtler olarak halen bu iki örnekte gösterdiğimiz gibi en kritik

anda harekete geçme noktasında olduğumuzu bilmek durumundayız. Unutmamak gerekir ki; bugün yaşanan her gelişme çok önemlidir. Çünkü bugün, yıllarca sürecektir gelişmelere biçim verecek ve yarınlar için tarihi olacak özelliklere sahip bir zaman dilimidir.

Yönetme hakkını kullanmamak asimilasyonu ve kültürel soykırımı kabul etmek demektir

Kürt halkı olarak tarihimizi daha iyi ve derin anlamak, bilince çıkarmak zorundayız. Neler yapmamız gerektiğini, nasıl bir mücadele vererek özgürlüğü kazanacağımızı çok daha derin kavramak mecburiyetindeyiz. Kürt halkı olarak geçmişten biriktirip getirdiğimiz sorunlarla boğuşuyoruz. Halk olarak diğer halklardan en belirgin farklılıklarımızdan biri de, yaşadığımız sorunların tarihle bağı, karakteri ve büyüklüğüdür. Tabii ki tüm halklar, emekçiler binlerce yıllık geçmişin bugüne taşıdığı sorunları yaşamaktadır. Çözüm için mücadele etmektedir. Fakat Kürtler, birçok halktan farklı olarak yığılmış sorunlarla boğuşmaktadır. Örneğin; vatan-yurt, diliyle kendini ifade etme, kimlik değerleriyle yaşama gibi birçok temel mesele halkların nerdeyse tümü açısından önemli oranda sorun olmaktan çıkmıştır. Kendi kendini yönetme hakkı, birçok halkın en azından düşüncesinde sorun olmaktan çıkmış, kendi ulus egemenlerinin yönetmesini yanlış da olsa doğal bir hak olarak kabul ederek bu sorunu düşüncede aşmıştır. Halklar açısından tüm yanlış ve eksikliklerine rağmen aşılmış bu tür sorunlar, Kürtler için halen talep edilen statü ve haklar noktasında durmaktadır. 21. yüzyılda bir halkın kendi anadilinde eğitim için, kendi kendini yönetme ve kimliğinin siyasi kabulünü istemesi için mücadele eden nokta da olması iyi bir durum değildir. Ancak zorumuza gitse de gerçeklik budur. Bundan kaçmak, bu gerçekliği görmezden gelerek kendini kandırmak, bu sorunların çözümü için gerekli mücadeleyi vermemek olmaz. Kendisini diğer halkların konumunda görmek, vatan, dil, kültür sorunlarını çözümsüz bırakmak, kendini yönetme hakkını kullanmamak ve bunlar olmasa da olur, demek varlığından vazgeçmek, toplum olarak kendini öldürmektir. Asimilasyonu ve kültürel soykırımı kabul etmek demektir. En doğal insani haklarımıza neden sahip olmadığımız ve kullanamadığımız meselesini anlamak, kendimizden kaynaklı sebeplerini daha fazla görmemiz gerekmektedir.

Tüm toplumsal sorunların biri içi diğeri dış olmak üzere temelde iki nedeni vardır. Toplumsal yapı esasta da iç dinamikleri ile hareket eder. Her türlü ihtiyacı iç dinamiklerini işleterek karşılar,

sorunlarını çözer, ilerleme kaydeder. Bir toplum iç dinamiklerini çalıştıramaz duruma girmiş ya da sokulmuş ise durağanlaşmış, çürüme sürecine girmiş, başka toplumlar içinde yok olma halini yaşıyor demektir. Dış etmenler de toplumların içini etkilemek ister. Buna karşı iç yapıda dışa açılan kapıyı tutan düşünce ve diğer kültürel barajlar süzgeç rolü oynar, savunma yapar. Bir toplum dışarıdan gelen etkileşimleri olumlu ve olumsuz olanlar ayrımına tabi tutmaz, her şeyi içine alırsa o halkın sağlam kurumları ve öz savunma dinamikleri kalmamış demektir. Kendine has özellikleri çok zayıflamış her türlü virüse açık hale gelmiş demektir. İkincisi; bugününü inşa edecek tarihsel ruhunun köreldiği anlamına gelecektir.

Kürt halkı olarak binlerce yıldır direndiğimiz ancak ne tam kazandığımızı ne de yenildiğimizi hep söyleriz. Ve bunun nedenlerini anlamaya çalışıyoruz. O zaman neden hep direnişçi konumunda olduğumuz ve buna rağmen istenildiği gibi kazanamadığımızı ve düşmanlarımızın da istedikleri gibi bizi yenediklerini tüm derinliği ile anlarsak bu sorunu çözebiliriz. Rêber Apo'nun da belirttiği gibi bu sorunun cevabı Kürt tarihinde gizlidir. İşte bu nedenle Kürtler olarak tarihimizle hesaplaşır gibi hesaplaşmalı, 'Tarih şimdidir' ilkesini unutmadan kendimizi sorgulamalıyız. Bu, son direniş hamlemiz olan PKK çizgisindeki mücadeleyle, günümüzü ve yarınlarımızı kazanmamızı sağlayacak yegâne yoldur.

Kürtler tarihin şafak vaktinde insanlığa en büyük hizmeti sunmuş bir halktır

Kürtler binlerce yıldır kültürel, siyasi, askeri olarak direniyor tespiti, Kürtlere ilgi duyan herkesin ortak görüşüdür. Halk direnişimiz binlerce yıllık geçmişe dayanıyor olsa da kazanımları, yenilgileri, tecrübeleri ve anılarıyla etkili olan ve bugünkü söylemlerimiz ve tutumlarımız üzerinde doğrudan etkide bulunan dönem, esasta son iki yüz yıllık geçmişimizdir. Kürtler bu süreci değerlendiren istedikleri sonuçları elde edememenin nedenini ortak bir tespitle, birlik olamamaya bağlamaktadır. Bu, halk olarak son iki yüz yıllık tarihimizden çıkardığımız en çarpıcı ve doğru sonuçtur. Ancak yaşadığımız dönemde doğmuş tarihi fırsatlardan yararlanmak için bu tespitin söylem olmaktan çıkması zorunluluk haline gelmiştir. Yoksa bu tespit iyi bir temenni olmanın ötesine geçemez.

'Birlik olmak zorundayız' denilirken tarihsel pratikten çıkarılmış bir dersten bahsedildiğine göre, bundan kendine ben Kürt'üm, diyen herkesin sorumlu olduğu, biri halk tarihi bakımından biri

de egemenler açısından olmak üzere iki anlamının olduğu ortaya çıkar. Bir diğer husus; Kürtler birlik derken, hem birlik içinde olmadıklarını hem de birlikleri önünde engel olanlar olduğunu ifade etmiş oluyorlar. İkincisi iç dinamiklerle büyük kazanma imkanının birlikten geçtiğini anlatmak istemektedir. Madem birlik ile kazanacağımıza inanıyoruz ve birlik de bizim bir iç meselemizdir, kimler neden ve niçin birlik olmaya gelmiyor? Kürtlerin büyük kazanmasını içerden kim, neden istemiyor? Bu soru Kürtler söz konusu olduğunda, tarihe uzanarak yanıtlanması gereken bir soruya dönüşüyor. Çünkü; Afrika, Asya, Avrupa ve Amerika kıtalarında devlet birlikleri yanında birçok sivil toplum kurumu, siyasi parti aracılığıyla farklı halkların kendi aralarında kurdukları birlikler varken, aynı tarih, kültür, dil ve inanca sahip birkaç on milyonluk Kürtlerin 21. yüzyılda birlik sorununu tartışıyor olmaları, Kürt birliğinin sağlanamamasının nedenini, tarihsel ve iç nedenlere dayandığını gösteriyor. Tarihsel olduğu kadar güncelliğini de ifade ediyor.

Kürtler tarihin şafak vaktinde insanlığa en büyük hizmeti sunmuş bir halktır. Önderliğin savunmalarında ve onlarca araştırmacı tarihinin eserlerinde belirttiği gibi proto-Kürtler insanlığın yerleşik yaşama geçişine öncülük etmiş bir toplumdur. Tarım ve köy devrimine öncülük ederek oynadıkları bu tarihsel rol, insanlığın beslendiği, var olması önündeki tüm engellerin aşıldığı gelişme çağı da oluyor. Sonuncusu Xerabreş (Göbeklitepe) kalıntılarından ortaya çıkmış arkeolojik veriler gibi daha birçok örende ortaya çıkarılmış veriler buna ışık tutuyor. Bu, Kürt halk ruhunun ne kadar gelişkin, üretici ve yaratıcı olduğunu gösteriyor. Kendisi için yaptığını başkaları ile paylaşma duygusunun güçlü olduğuna işaret ediyor. Eşitlikçi, paylaşımcı bir kültürü temsil ettiği anlamına geliyor. Topraklarına, köy şahsında yerleşkelerine bağlı olduklarını gösteriyor. Kısacası; Kürt insanın özelliklerine temel teşkil eden, öz kazandıran, biçimlendirip kültüre dönüştüren kadim bir geçmişe sahip olduğumuzu daha iyi biliyoruz.

Başından beri Kürt kültürü ile iktidar kültürü arasında çatışan, savaştan bir ilişki vardır

Tarihte öncülüğünü proto-Kürtlerin yaptığı inandığımız eşitlikçi, paylaşımcı, demokratik toplumsal yaşam yanında bir de Sümer uygarlığı ile kimlik kazanmaya başlamış egemen sınıfların yaşam ve kültürü vardır. Önderliğin savunmalarında, birçok tarihinin araştırmalarından 'bal gibi süzerek' çıkardığı Kürt tarihinden öğrendiklerimizi bilince çıkardıkça, kendimizi, dünyamızı daha iyi tanıyaya

başladık. Önderliğin tespitlerinden sadece Kürt halk tarihini öğrenmiyoruz. Kürtler içindeki egemenleri de daha iyi tanıyor. Genelde egemenleri ve iktidarları, özelde de Kürt soylu egemen ve iktidarların özünü, değişmez karakterini, kendini güncelleme yeteneğini, politikalarını ve taktiklerini yakından tanıyor ve anlamaya çalışıyoruz.

Sümer uygarlığından beri halklar ile egemenler arasında devam eden bir mücadele vardır. Egemenler, iktidar kültürüyle ayrı bir 'insanlık' durumuna yol açmıştır. Duygusu, aklı ayrı işleyen bir dünyadır bu. Yoksul bir emekçi olarak, ezilen bir halk ve cins olarak sahip olunan duygu ve akılla pek kolay anlaşılmaz bir gerçekliktir bu. 'Halkların yarattıklarının asıl sahibi benim, tanrısal olanım ben ve bu nedenle halkların emekleri üzerinde yaşamak doğal hak-

yoruz. Belirteceğimiz noktalar Kürt egemenlerini daha iyi tanımamıza yardımcı olacak, bugünün Kürdistan'ındaki toplumsal, siyasal ve kültürel vaziyeti anlaşılır kılacak konular olacaktır.

Egemenlerin varlıklarını sürdürmek için vazgeçemedikleri özelliklerinin başında doymak bilmez egolarını tatmin etmek, sınır tanımaz taht, saray ve saltanat sevdalarını gidermek gelir. Yani toplumun tümünü ele geçirme ve istedikleri gibi yönetme heveslerini tatmin etmek egolarının başında gelir. Bu amaçlarını gerçekleştirmeye yolunun da içinden çıktıkları halka hâkim olmaktan geçtiğini bildikleri için işe buradan başlarlar. Bu aşamayı tamamladıklarında sıra yakın çevrelere hâkim olma savaşlarına gelir. Burayı da zapt ederlerse daha uzak toplumlara, bölgelere saldırmaya girişirler.

ve yeniden yaşamın ikincisinin neden Kürdistan'da başlatıldığının tarihsel şifreleri üzerinde hiçbir önyargıya düşmeden düşünceli ve anlamalıyız ki, bugün olup bitenleri tam manasıyla kavrayabilelim.

İktidar yaratıcısı Sümer egemenlerinin iç meselelerini hal ettikten sonra saldırdıkları ilk kültür, Kürtlerin temsil ettiği kültür ve yaşadıkları coğrafyadır.

Tarihsel veriler halk olarak Kürtlerin mitolojik çağlara öncülük eden bir zihniyete, maddi kültür zenginliğine sahip olduğunu yeterince kanıtıyor. Dinler çağına da kendi düşünce kodlarıyla, kültür yapısıyla öncülük ediyor. İlk kitaplı din kabul edilen Zerdüştlüğü ahlak ve felsefe olarak toplumlara sunuyor. Sami din geleneğini topraklarında kültürüyle tetikleyerek belki de ona da öncülük ediyor. İslam zamanına alimleri, tasav-

ğerlerine yeterince sahip çıkma yeteneğini gösterememiş, böylece değerleri her zaman işgalci-talancı güçlerce alınıp kullanılmıştır. Başta Türk egemenleri olmak üzere komşu halklar içinden peydahlanan egemenlerin tümü, Kürt halkının emeklerinden beslenmiştir.

Kapitalist modernite çağında siyasal gelişmelerini karşılayacak kültürel yaratıcılık da gösterilemeyince 'Kürtler bir halk mı, değil mi' tartışmasına zemin yaratılmış oldu. Belirtmeye çalıştığımız gibi yerleşik yaşama ve mitoloji çağına öncülük etmiş, kutsal metinlerde adı geçecek kadar etkili olmuş bir kültürün, cennet bir ülkenin kapitalist modernite döneminde 'var mı, yok mu' tartışmasına alınması kabul edilemezdir. Tarihin başlangıç dönemlerinden son beş yüz yıla kadar da varlığını etkili hissettirmiş bir halkın ruhu böyle bir hakarete, yok saymaya evet diyemezdi. Son kırk beş yıllık gelişmeler o tarihsel özün ve ruhun, Rêber Apo şahsında PKK mücadelesine dönüşerek güncellendiğini yeterince kanıtlamıştır. Bunu ancak kutsal metinlerde zalimler, ahlaksızlar, münafıklar, mal ve mülk biriktiren hırsızlar olarak geçenlerin safında yer alanlar inkâr edebilir. Bunlar dışındaki Kürtler, görme imkanı olan vicdan sahibi her halktan milyonlarca insan, gerçekliğin böyle olduğuna rahatlıkla şahitlik etmektedir.

Kürt halkının tarihsel geçmişi bu kadar etkili, geliştirici ve sağlamsa, içinde bulunulan durumu nasıl izah edebiliriz? Bu da açıklık getirilmesi gereken bir diğer önemli husus oluyor. Kürtlerin bilimsel düşünce çağında, neden insanlık ailesinin çok gerisinde kaldığı konusu belli boyutlarda tartışılmıştır. Kürtlerin, olumlu ve olumsuz yanlarıyla güncel durumunu izah edebilmek için Kürt toplumundaki egemenleri de tanımamız gerekir. Çünkü; son beş bin yıldır hiçbir halk sadece demokratik toplum halinde yaşamıyor. Son beş bin yıldır da halklar kültür yaratmaya, geliştirmeye, emek vermeye devam ediyor. Ancak halkların tüm bu emeklerini siyaset, yönetim, örgütlenme denilen alanları ele geçirdikleri için egemenler kendi çıkarları için kullanıyor. Daha çok da onların kültürü hakim ve belirleyici oluyor.

Egemenler siyaset ve yönetimin iktidar gruplarını ele geçirmesiyle birlikte, halkların emeklerini hem tüketiyor hem de ihtiyaç duyulduğunda yeniden yaratılması için zemin sunuyor. İktidarlar siyaset ve yönetim yoluyla kültürel üretime ya destek oluyor ve bir süre katılıyor gibi yaparak teşvik ediyor ya da çıkarları için biçim vererek gelişmesine belli katkılar sağlıyor. Kürtlere baktığımızda bu iktidar kuralının işlemediğini görüyoruz; Kürtlerin kadim tarihte halk olarak sürekli yaratıcı olduklarını ancak siyaset sanatında ve yönetme işinde başarılı olmadıklarını için emeklerini bir araya getiremediğini, eldeki fazlasını doğru kullanamadığını, sürekli çalışmalarına rağmen bu özelliklerinin kendilerini yoksul bıraktığını, bu sürecin yüzlerce yıl boyunca devam etmesinden kaynaklı Kürtlerin kapitalist modernite çağına adeta takatten düşerek girmesine yol açmış olduğunu görüyoruz. Bu genel belirlemeleri biraz daha açmamalıyız ki, somut verilerle ele almaya çalışacağımız bundan sonraki güncel dair değerlendirmelerimiz daha iyi anlaşılabilir. Bugünkü gerçekliği ele alırken bu tarih ile bağı daha kolay kurulabilir.

İktidar yaratıcısı Sümer egemenlerinin iç meselelerini hal ettikten sonra saldırdıkları ilk kültürün Kürtlerin temsil ettiği kültür ve yaşadıkları coğrafya olduğunu belirttik. Tarihi verilerle yorumladığımızda bu saldırılara karşı, Kürtlerin destanlara ve mitolojilere konu olacak

kadar muazzam bir kültürel ve özsa-vunma direnişi gösterdiklerini de görüyoruz. Ünlü Agade'nin Laneti destanı, Kassitlerin varlığı, Newroz destanı bu direnişleri anlatmaktadır.

Proto-Kürt egemenlerin başlayan dış saldırılar karşısında iki çizgide hareket ettiklerini de, yine tarihten okuyoruz. Birincisi; etnisitesi ile birlikte direnenler, ikicisi; Gılgamesh destanında geçtiği gibi sömürgecilere yol gösteren ve Enkidu şahsında konuşturulan ihanetçilerdir. Bunlar, Kürt etnisitesinden kabileleri, yani kendi geldikleri toplumun Huvava ismiyle liderlerini kastederek, 'Bunu af etme, öldür, yoksa yeniden size karşı koyarlar' cümlesiyle özetleyebileceğimiz 'kraldan daha kralcı' duruşları ile hainlikte sınır tanımayanlar olarak kayıt altına alınmıştır. Kürt egemenleri bu geleneğini tek tanrılı dinler çağında da devam ettirmiş, bu da halkı büyük felaketlerle karşı karşıya getirmiştir.

Kürtlerde birlik olamama halktan değil egemenlerden kaynaklanan bir sorundur

İktidar kültüründe, egemenler içinden ya zorla ya da ikna ederek bir grubun diğer egemen gruplara baskın gelmesi, iktidarı ele geçirenin diğerlerine belli bir pay vererek yanına çekmesi âdet-tendir. Kürt egemenlerinde bu kural da her zaman işlememiştir. Her egemen önce ait olduğu etnisitesiyle ilişkilerini düzenleyerek güç olmuştur. Bu iktidar olmak isteyenlerin güçlenmeleri için tabiri caizse 'altın kural'dır. Halk içinde gerektiği kadar karşılık yaratıp varlığını kabul ettirenler, ikinci adımda kendi sınıfındaki diğerleri ile ilişkilerini düzenleyerek yerini daha da sağlamlaştırmıştır. Kürt egemenleri iktidarın adeta evrensel kuralı gibi her zaman ve me-kânda geçerli bu geleneği de işletmemiştir. Kürt egemenlerinin tek tanrılı dinler çağındaki duruşu bu sebeplerden ötürü daha fazla tahripkâr olmaya başlamıştır. 17. yüzyılda Ehmedê Xani'yi isyan ettiren gerçeklik bir yanılla da budur. Ve dikkat edilirse o da, temel sorunun birlik kuramamak olduğunu söylüyor. Kast ettiği birlik sorunu, egemenlerin yaşadıkları çağa göre olmayan politik tutumlarının neden olduğu sonuçlardır. Demek ki bugün de bize kaybettirecek en büyük tehlike birlik olmamaktır, derken yeni bir şeyden bahsetmiyoruz. Fakat bununla halk olarak Kürtlerin değil, Kürt egemenlerin durumunu, tutumunu, politikalarını kast ettiğimizi de Ehmedê Xani'den de biliyoruz. Birlik sorunu, Kürt egemenlerinin kendi aralarında ve Kürt halkıyla ilişkilerinin evrensel iktidar ilişkilerine göre kurulmamasından doğan bir sorundur. Başka bir ifade ile halkın değil egemenlerin sorundur. Halktan değil egemenlerden kaynaklanan bir sorundur. Kürt egemenleri daha önce bir araya getiremeyerek, bugün ise bir araya gelme imkanlarına karşı gelerek birlik olmayı engelliyor ve en büyük zararı Kürt halkına vermeye devam ediyorlar. Kürt egemenlerin iki çizgide oluşmuş geleneği içinde, süreçle öne çıkacak olan; varlığını halka karşı dış güçlere bağlayanlar olmuştur.

KDP adıyla düşünen akıl, konuşan dil Kürt egemenlerinin tarihsel geleneğinin günümüzdeki temsilidir

Bu genel belirlemeler ışığında günümüzü ele aldığımızda; KDP adı altında örgütlenmiş geleneğin, Kürt halkının emeklerini, işgalci güçlere pazarlayarak var olmaya çalışan Kürt egemenleri geleneğinin son temsilcisi

KDP adı altında örgütlenmiş Kürt egemen sınıfının bazı üyelerinin milyarlarca dolar sermayeyi kontrol ettikleri uluslararası basına da yansımıştır. KDP'nin Türk devleti ile ilişkilerinin temelinde bu paranın güvence altına alınması vardır. Kürt halkı bu paraya kurban edilmek istenmektedir. Oysa ki kapitalist sermaye sahipleri bile çağ atladıklarını, artık ülke sınırlarını tanımayacaklarını, petrol satıp para toplamak yerine bilgi teknolojilerini geliştirerek sermaye biriktireceklerini ilan etmiştir. Bilgi üzerinde büyük yarış verilmektedir. Dünyamız yeniden şekillenmektedir.

kımdır' zihniyetine sahip bu kesim, kandırmada, yalan söylemede, gerçeği ters yüz etmede, komplo kurarak insanları tuzağa çekip imha etmede, karışındakini küçük görmede, zora girdiğinde fitne ve fesat çıkarıp kan dökmede, çıkarlarına uyuyorsa soykırımın her biçimini yapmada ustalaşmıştır. Bu yöntemleri kullanmayı da kendine hak görmektedir. Bunlara politika, siyaset diyebilmektedir.

İktidar kültürü, Kürt ana ve atalarının öncülük ettiği eşitlikçi, paylaşımcı demokratik toplum yaşam değerlerine ve mekanlarına saldırarak var olmuştur. Bu nedenle başından beri Kürt kültürü ile iktidar kültürü arasında çatışan, savaşıyan bir ilişki olagelmıştır. Kürt kültürüne ve ülkesine dışarıdan saldırıların böylesine uzun bir geçmişi vardır. Saldırırganlar değişmiş ancak saldırı biçimi ve amacı değişmemiştir. İktidar unsurları güçlendikçe toplumu daha fazla etkilemiş, denetimine alarak biçim vermiştir. Ve süreç içinde hemen hemen her etnik grup içinde egemen sınıf olarak doğuşunu gerçekleştirmiştir. Böylece insanlık biri egemenler diğeri demokratik değerleri temsil eden kesim olmak üzere ikiye ayrılmıştır. Kendi başına incelenmesi gereken bu konu yazımızın dışında olduğu için ayrıntısına girmiy-

Kürdistan, tanrısal söze konu olacak kadar kutsal bir ülkedir

Sümer, ilk uygarlık merkezi olduğu için kendini içerde tahkim eder etmez yöneldiği ilk topluluk Kürtler, yurt ise kadim Kürdistan coğrafyası olmuştur. Mitoloji ve dinlerde okuduğumuz birçok öykü bu saldırganlığı ve karşısındaki direnişi anlatmaktadır. Habil-Kabil kavgası, cennet ve cehennem inancı, tufan ve Nuh peygamber anlatısı gibi daha birçok inançsal kıssa, Kürtler ve Kürdistan'la doğrudan ilişki içinde doğmuştur. Hz. İbrahim'e mihrmandarlık eden direniş kültürümüz, Tevrat'ta tarif edilen cennet, Kur'an'da Hz. Nuh'un yeniden yaşama başladığı mekân gibi daha birçok veri, kültürümüzün ve ülkemiz Kürdistan'ın, tanrısal söze konu olacak kadar kutsal olduğunu gösteriyor. Bu örnekler, Kürt toplumunun hangi değerler temelinde var olduğunu, hangi topraklar üzerinde yaşadığının kutsal metinlerdeki anlatısı oluyor.

Görüldüğü gibi Kürtlerle zalim egemenler arasındaki kavga, peygamber öykülerine konu olacak kadar eski, derin ve kutsal bir kavgadır. Kürtler olarak bir de bu nedenle bugünüümüzü daha derin anlamalı ve gerekli dersleri çıkarmalıyız. Peygambersel çıkışın ilki

vufçuları ile mezhep ve tarikatları geliştirerek katılıyor. En saf ve temiz duyguları ile inanarak dini geleneğin temsil ettiği ahlakiliğin ve adil yaşamın sürmesine katkı sunuyor. Kısacası Kürtlerin kültürel olarak tarihsel çağlar içinde anlatarak bitiremeyeceğimiz katkıları, egemenlere karşı çağ açan direnişleri olmuştur. Ve hepsi de tarihte sabittir.

Kapitalist çağa kadar da Kürtler halk ve kültürel kimlik olarak bulunduğu coğrafyanın en canlı ve yaratıcı halklarından biridir

Halk olarak Kürtlerin, karşısında direnç gösterirken başarılı olmadıkları, yok edici asimilasyon ve soykırım tehlikesini atlattırma çok zorlandıkları, varlıklarının tartışma konusu olmaya başladığı dönem, kapitalist modernite çağıdır. Kapitalist çağa kadar da Kürtler, halk ve kültürel kimlik olarak bulundukları coğrafyanın en canlı ve yaratıcı halklarından biridir. Temel eksiklikleri, verdikleri emeklerin sonuçlarını koruyacak, geliştirecek siyasal yapılar kuramamalarıdır. Siyasal kurumlarının olmaması, olanlarınsa yarardan çok zarar vermesi, özünde bir önderlik sorundur. Bu sorundan ötürü de sürekli çalışmış, didinmiş halk olmalarına rağmen de-

olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Dolayısıyla son dönemlerde Kürtlerde daha yoğun tartışılmakta olan KDP adı altındaki örgüt, siyaset, hanedan, aile, tarikat ve Kürtlüğün böylesine tarihsel bir geçmişi vardır. Halk olarak işe önce buradan bakalım ki, neyle uğraştığımızı bilelim. Bu ad altındaki olgunun hangi sapsmadan kaynaklandığını, ne tür sorunlar ve tehlikelere yol açtığını ve açacağını köklü anlayabilelim. Köklü anlayabilelim ki, köklü de çözebilelim.

Bir yanlış anlamaya mahal vermemek için son söylenmesi gerekeni başta söylemekte yarar var: KDP'nin, Türk devletinin Kürdistan'daki işgal ve ilhak saldırılarına destek vermesi, PKK'nin de buna karşı çıkması, KDP sorununu sadece PKK'nin sorunu yapmaz. Tüm Kürtlerin bunu bilmesinde yarar vardır. KDP adı altında bir yaşama dönüşmüş, örgüt ve siyaset olmuş Kürtlük, anlayabilirlerse bu yapı içindekiler için de artık büyük sorun ve tehlike teşkil etmeye başlamıştır. Her ne kadar bugün KDP adıyla bir parti söz konusuysa da bu adla düşünen akıl, konuşan dil anlatmaya çalıştığımız Kürt egemenlerinin tarihsel geleneğinin günümüzdeki temsiliidir. Son siyasi ve askeri gelişmeleri ve KDP politikalarını ele aldığımız yazımızın önemli bir bölümünü tarihsel geçmişe ayırmamızın nedeni de budur. Bu yorumlarımızla yanlış bir şey söylemiyoruz. Binlerce yıllık geçmişin güncelde yaşandığını, kendini KDP adı altında tekrar ettiğini belirterek suçlarını ağırlaştırmıyoruz. Sadece bir gerçekliğe parmak basıyor, ciddi bir tehlike ve soruna işaret etmeye çalışıyoruz. Ve tüm Kürtlere adilane bir yaklaşım olduğuna inandığımız bir öneride bulunmaya çalışıyoruz. PKK olarak nasıl ki kendimizi Kürt halk tarihinin olumlu olumsuz binlerce yıllık geçmişinin ürünü olarak ele alıyor, kişilik çözümlemelerimizde, platformlarımızda kendimizi bu tarihin bir parçası olarak yargılıyor, olumlulukları halkımızın hizmetine sunmaya çalışıyor ve bundan gocunma bir yana övünç duyuyorsak, egemenlerin temsilcisi KDP'nin aynı yöntemle kendini ele almasını istiyoruz. Kürtler

ve vicdandır? Hangi Kürtlük ve millilikler? 2017'de adına bağımsızlık referandumu denilen referandumu yapıp ülkemizin bir parçasının yarısını kaybettiren kimdir? Hangi akıldır ve şimdi nerededir? Neden hesabını vermek bir yana altın kaplamalı saraylarda görüntü verebiliyor? Kürt egemenlerin tarihsel hesaplaşmaları bu ve benzer sonuçlar üzerinden olmak zorundadır. Halkımız bunları her zaman gündeminde tutmalıdır. Onlar özeleştiriyi yapmıyorsa halk yargılamalıdır. Bu, içinden geçtiğimiz dönemde binlerce yıllık arzularımızın gerçekleşmesi için çok önemli bir tutum ve duruştur.

Halk olarak Kürtler, doğrusu yanlışla, fazlası eksiğiyle PKK adı altında kendini sınıyor, sınıyor. Hatalarının bedellerini de ödüyor. Peki, kendisine Kürt diyen ve egemenlik taslayanların

kaldırıldığından, ulus devlet yapılarının tümünden kaldırılmak biçiminde olmasa da ulus devlet sisteminin miadını doldurduğundan, köklü değişimlerden bahsederken KDP, bir iki Kürt şehrine tutunmuş, 'Burası benimdir, başka Kürtler buraya giremez' dışında başka bir şey dilendirmiyor. İnsanlığın, özellikle koronavirüsle birlikte daha fazla görmeye ve tartışmaya başladığı gibi dünyanın herhangi bir köşesindeki herhangi bir gelişme hepimizi doğrudan ya da dolaylı etkilemektedir. Çünkü dünyamız, sıkça benzetildiği gibi bir köy haline gelişmiştir. Çağ bu gerçekliklere göre şekilleniyorken KDP aklı ve temsil ettiği gelenek, değil dünyanın herhangi bir yerindeki bir gelişmeyi, içinde yaşadığı Kürt halkının derdini, sorunlarını ve hatta kendilerine sunacağı desteği bile görmüyor, görmek istemiyor. 'Ben altın kaplamalı

iktidar kültürünü belirleyen bir olgu olarak kabul edilince, bir kavmin, dinsel tanımından öte yeni ilkelerle tanımlanması geçerli olmaya başlamıştır. Bilimsel düşünceye dayandırılan bu tanımlama, toplumsal örgütlenmelerde de bir takım yeniliklere yol açmıştır. Nakşi şêxleri önderliğindeki mücadelede de bu değişimin görülmediğini, aşılışmış kavim tanım ve tarifinin sürdürüldüğünü, dinsel örgütlenme modelinin terk edilmediğini görüyoruz. Mücadele etmiş Kürt şêxlerine baktığımızda ulus, halk derken dayandıkları fikirlerinin dini düşünce sınırlarını pek aşamadıklarını görüyoruz. Ulusal ilişki biçiminde feodal bağları aşarak gelişen yurttaşlığı, aşiret bağını ve tarikat müritliğini aşan ve birereye görece daha fazla serbest hareket etme olanağı tanıyan bilinçlendirmeyi gündemlerine almadıklarını biliyoruz.

Burada tarikat olarak Nakşiliğin kendisini değil, bu tarikatı kullanarak güç olmaya çalışan Kürt egemen sınıflarını değerlendiriyoruz. Kürt Nakşiliğinin temsil ettiği yurtsever bir damarın olduğunu biliyoruz. Mevlâna Xalit'in dini yorumunun tutucu değil esnek olduğunu, çağın gelişmelerine uyum gösterebilecek özellikler barındırdığına inanıyoruz. Zaten böyle bir içeriğe sahip olmamış olsa bu tarikata dayanarak mücadele edilemezdi. Her zaman olduğu gibi Kürt egemen sınıfları halk kültürümüzü siyaset adı altında elinde tutarken yaptıklarının bir benzerini, Nakşi tarikatıyla siyasallaşırken de yaşamış, çok kötü sonuçlara yol açmıştır. Dikkat edilirse bugün de Kürt egemenleri içinde Nakşi kimlikleri ile siyaset yapanların neredeyse tümü sömürgeci soykırımcı Türk devletiyle birlikindedir.

Genel belirlemeler ışığında günümüzü ele aldığımızda; KDP adı altında örgütlenmiş geleneğin, Kürt halkının emeklerini, işgalci güçlere pazarlayarak var olmaya çalışan Kürt egemenleri geleneğinin son temsilcisi olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Dolayısıyla son dönemlerde Kürtlerde daha yoğun tartışılmakta olan KDP adı altındaki örgüt, siyaset, hanedan, aile, tarikat ve Kürtlüğün böylesine tarihsel bir geçmişi vardır. Halk olarak işe önce buradan bakalım ki, neyle uğraştığımızı bilelim.

varsa bir gelenekleri, Kürt halkına karşı itiraf edecekleri tek bir suçları, özeleştiriverecekleri tek bir eksiklikleri yok mudur? Madem KDP, 'Kürtler adına özerkliği ancak biz isteriz, bizim dışımızdakiler isterse biz engelleriz' sözüyle Kürdistan'ın tek egemen gücü olduğunu iddia etmiş bir partidir, birkaçını yukarıda belirttiğimiz suçlar, hatalar ve eksiklikleri için kendisiyle hesaplaşmayacak mı? Özeleştiriyi yapıp af dilemeyecek mi? Yoksa, 'Kürtler ayakkabının üstündeki tozdu' kafasıyla yaklaşmaya devam mı edecek? Çünkü içinden geçtiğimiz tarihi süreç KDP için kendisiyle hesaplaşmaz, alışla geldik yol ve yöntemlerini değiştirmez, Kürt halkıyla birlikte mücadele etmezse ya Kürtlere büyük kaybettirip kendisi de kaybedecek ya da Kürtler çok büyük bedeller ödeyerek de olsa kazanır, kendisi tüm-

saraylarımda yaşayayım, benden sonrası tufan' aklıyla siyaset yapıyor. Çok zorlanırsam da Kürtleri kurban ederim, diyor. Bu yaklaşımın yol açtığı tehlikelerden ötürü yaşadığımız dönem Kürtlerin özgürlüğüne büyük fırsatlar sunuyor düşüncesinde olan tüm Kürtlerin dikkatli ve tutum sahibi olmasını gerektiriyor. Güncel gelişmeleri daha derin okumalarını dayatıyor.

Kürt egemen sınıflarının tarihsel gelişmeleri geriden okumaları, zamanı geçmiş siyasi taleplerinin neden olduğu büyük zararlar, özellikle de ulus devlet sisteminin gelişmeye başladığı kapitalist modernite çağında yaşandı. 19. yüzyılda mirlerin öncülük ettiği ayaklanmalarla başlayan bu süreç, Nakşibendi şêxlerinin devreye girmesiyle sürmüştür. KDP şahsında adına Kürt mücadelesi denilen siyaset, bu gele-

Kürtlerin ve Kürdistan'ın özgürlüğünü temel amaç edinmiş ve bu uğurda can verecek kadar inançlı olduklarını göstermiş olsalar da, yanlış yol hedefe götürmez, sözündeki gibi arzulan sonuçlar elde edilmemiş, yenilgiden kurtulamamıştır. Bunu fırsat bilen düşman, halk üzerinde bir daha mücadele edemeyecek hale getiren soykırım politikaları uygulayarak, bir yenilgiden daha ağır sonuçlara yol açmıştır. Örgütlenmelerinde ve mücadelelerinde esas aldıkları modelin, bu modelin dayandığı ideolojinin zamanı geçmiş düşünceler olduğunu anlamak istememişlerdir. Bu yenilgilerin, Kürt egemenlerin özellikleriyle doğrudan bağını bir kez daha hatırlayalım. Mücadele edenlerin tümü zorlandıklarında, karşılarında savaşçıları güce teslim olup af dilemekten de geri durmamıştır. Bu bile tek başına

Yurtsever Nakşilerin kahir ekseriyeti, tarikatın yolunda, adaba göre inançlarını yaşamaya çalışan yoksullardır. İşte bu geleneğin olumlu ve olumsuzluklarıyla en iyi görüleceği son örnek Barzanî şêxlerinin yaptıkları ve KDP adı altındaki siyasallaşma gerçekliğidir.

19. yüzyılın ortalarında, Nehrî şêxlerinden halifelik alarak Barzan köyüne yerleşen ve Tacceddin ünvanıyla tanınacak olan bir şêxin etkisi ile başlayan tarikatın bu kolu, 20. yüzyılın ikinci yarısına kadar da Kürdistan'da etkili bir biçimde varlığını sürdürmüştür. Zebârî aşiretine mensup oldukları belirtilen bu aile yerleştiği Barzan köyünden ötürü, Barzanî şêx ailesi olarak tanınmaya başlanacaktır. 1960'ların başına kadar da asıl varlıkları, Nakşibendi tarikatı kimliği ile bilinmektedir. İkinci Selam döneminde, halkın sorunlarını çözdüğü için olumlu rol oynamıştır. Özellikle Birinci Dünya Savaşı döneminde yaşanan sosyal, ekonomik, siyasi sorunların dayanılması zor koşullarında geliştirilen kolektif yaşam tarzıyla yoksul halka yardımları dokunmuştur. Osmanlı despotizminin, talancılığının ve gaspçılığının bezdirdiği halkın gücünü birleştirmesine vesile olunmuş, Osmanlı ile ilişkileri güçlü olan bölge beylerinin halka dönük baskılarına karşı tutum alınmış, halk içinde dayanışma duygusunu geliştirerek destek sağlamıştır. Bu durum Osmanlılarla karşı karşıya gelmelerine yol açmış, Osmanlılarla yaşanan çelişkiler neticesinde verilen mücadele, Şêx Selam'ın idamına yol açmıştır. 1914 yılında büyük kardeşi Selam'ın yerine şêxlik postuna oturan Şêx Ehmed, kardeşinin yolunda gitmiştir. Tarikat müritlerinin artmasıyla Barzanî şêxi cemaati adını almış topluluk, 1969 yılında Şêx Ehmed'in ölümü ile tarikattan siyasi parti kimliğine dönüşerek varlığını sürdürmeye başlamıştır. Barzanî köyü şêxlerinin örgütledikleri tarikat kolunun dinsel kültür içindeki yeri, bir tarikatın yapabileceklerinin ne çok ilerisinde ne de gerisindedir. Doğduğu ve geliştiği koşullar içinde değerlendirilirse; yoksullara yardım, sosyal sorunları çözme gibi yanları tarikat geleneği içindeki olumlu taraflarıdır. Tarikat ilişkilerinin bozulması, siyasi ve askeri ilişki biçiminin giderek hâkim olmaya başlaması Mele Mustafa'nın siyasi askeri bir kişilik olarak öne çıkması ve tarikat işleyişine müdahale etmesiyle başlamıştır. Mele

Değişen dünya gerçekliği karşısında KDP'nin eski misyon ve görevlerine göre hareket etmesi, taraf seçmesi, politika belirlemesi kendisine de büyük zarar vermektedir. Bu çok somut olarak referandum döneminde ortaya çıkmıştır. Değişmemekte ısrar eden KDP, beklemediği zorluklarla karşı karşıya kalmıştır. Bu durumdan kurtulmak içinse Kürtleri kalkan yapmaya, gerekirse kurban etmeye çalışmaktadır. Asıl tehlike de budur.

olarak buna hakkımız olduğunun bilmesini istiyoruz. Her Kürt'ün KDP yönetiminden bunu istemesinin yurtseverlik görevi olduğunu da belirtmek istiyoruz. Madem Kürt egemenler, on yıllardır her şeyleri ile Kürtler için çalıştıklarını söylüyorlarsa onlar da tarihleri ile hesaplaşmalıdır. Çünkü; bunca yıl Kürtler için çalıştığını iddia eden bir insanın, siyasi örgütün hata yapmaması düşünülemez. Hata yapmamak Allah'a mahsustur. KDP yönetimi ilahlık iddiasında değilse bunu yapmak durumundadır. Örneğin; halkımızın adına Aşbetal dediği 1975'teki yenilginin sorumluları kimdir? Durup dururken yüz binden fazla pêşmergeyi birkaç günde silahsızlandıranlar kimlerdir ve neden bunu yapmışlardır? Bu kime ne kazandırdı? Halkımıza ne kaybettirdi? 2014'te Şengal'de on binden fazla pêşmerge gücünü çekip binlerce Êzidî'yi katliama maruz bırakan kimdir? Neden ve ne amaçla bunu yapmıştır? 21. yüzyılda Kürt kadınlarının dünyanın en lümpen ve alçakları tarafından köle pazarlarında satılmasına zemin sunan hangi akıl

den yok olacağı bir sürece girer.

Kürt egemenlerinin tarihsel geçmişi ancak Kürt egemenlerinde var diyebileceğimiz özelliklere yol açmıştır. Bu özelliklerinden en belirgin ve stratejik kayıplara yol açanı ise tarihsel gelişmeleri geriden okumaktır. KDP'nin Kürtler için giderek daha büyük sorun olması, tehlikeli siyasi mecralara girmesinin de asıl nedeni budur.

Kapitalist modernite çağında ulus devlet için mücadele eden Nakşi tarikatı kimlikli Kürt egemenlerinin son temsilcisi KDP olmaktadır

İnsanlık son iki yüz yıldır bilimsel düşünce yönteminin hakimiyetinde yaşıyor. Bilimsel düşünce; bugün düşünemeyen makinenin, makineleri çalıştırabilirdiği teknolojiler yaratmıştır. İnsan yapısından bilgi edinmek ve makineler aracılığı ile bu bilgileri kullanmak çok önemli bir diğer gelişme olmaya başlamıştır. Bu çağın kendisiyle getirdiği önemli ve bir o kadar köklü siyasi yenilikler de vardır. Tüm insanlık, sınırların

neğin değişmiş bir versiyonu olarak sürdürülmeye çalışılmaktadır.

Kürt beyleri, feodal devlet yapılarının, toplumu dine dayalı zihniyetle yönetmenin batı Avrupa da tümünden aşıldığı, Ortadoğu halklarında da tartışılıp aşılmasına çalışıldığı bir dönemde feodal iktidar kodları ile yeni yeni işe koyulma arayışındalar. Tüm toplumların hatta egemenlerin kendilerini kurtardığı, kurtarmaya çalıştığı bir sistem tam da yıkılıyorken istemek, bunun için mücadele etmek doğal olarak yenilgiyi baştan kabul etmek demektir. Silêmanîli Babanzadelerin, Soran beyliğinin, Botanlı Bedirxanîlerin siyasi mücadelelerinin özü böyle olmuştur. Bu çizginin peş peşe aldığı yenilgiler mücadele potansiyelini tüketince bu defa da Nakşi tarikatına mensup şêxlerin egemen sınıflar tarzında mücadelesi gündeme gelmiştir. Bu kesimin uluslaşma anlamında mirlerden bir adım daha ileri oldukları Şêx Ubeydullah kişiliğinde görülebilmektedir.

Ulus, ulus devletin temel harçlarından biri olarak tarih gündemine girip

Kürt egemenlerinin, Kürt halkının düşmanlarıyla aralarındaki ilişkinin ne olduğunu çok rahat göstermektedir. Kendilerine egemen diyenlerin, egemenlikten ne anladıklarını ifade etmektedir. Halkına karşı değil yabancı ve işgalci egemenlere karşı daha çok sorumlularmış gibi duran bu tutumları, yazımızın ilgili paragraflarında vurguladığımız Kürt egemenlerin halkın direnişine değil, dış güçlere daha çok güvendikleri ve onların yanında hareket ettikleri gerçeğinin günceldeki kanıtlarındandır.

Kürt egemenleri içinde Nakşi kimlikleri ile siyaset yapanların neredeyse tümü sömürgeci soykırımcı Türk devletiyle birlikindedir

Kapitalist modernite çağında ulus devlet için mücadele eden Nakşi tarikatı kimlikli Kürt egemenlerinin son temsilcisi KDP olmaktadır. Yanlış bir anlama yol açmaması için bir parantez açarak Nakşilik hakkındaki görüşlerimizi ve yaklaşımlarımızı belirtmek istiyoruz.

Kürdistan'da 20. yüzyılda başlayan ulus devlet sömürgeciliği, Kürtlerin yok edilmesi, kimliklerinin soykırımla ortadan kaldırılması üzerine kurulmuştur. Bu kapitalist iktidar kurallarına göre Kürt adıyla egemenlik iddiasında bulunabileceklerin çıkmasını tümüyle engellemiştir. Bu nedenle KDP defalarca yenilmiş olsa da egemenler adına mîrlik-şêxlik çizgisinde kalarak sahnede olmaya devam etmiştir. Bu durum işgalcilerin işini her zaman kolaylaştırmıştır. Çünkü bu duruş, çağdaş Kürt ulusal hareketlerin çıkışını engellemiştir.

Mustafa'nın müdahaleleri, tarikat etrafında oluşmuş dinsel birliği parçalamıştır. Xurşîdler olarak bilinen topluluk tarikat geleneğini sürdürmeye çalışmış, Mele Mustafa ile hareket edenlerse KDP kimliği ile siyasal kimliği esas almıştır. Dini geleneği temsil eden mürit topluluğun çoğu 1983 Enfal hareketinde Irak Baas rejimce katledilmiştir. Katledilen ve sayıları beş ile sekiz bin arasında olduğu belirtilen Barzanilerin çoğu, tarikat ilişkisi içinde kalmış yoksul Kürtlerdir. Kısacası 1975'ten sonraki gelişmeler neticesinde sessizleşmiş, rahatsızlıklarını ve tepkilerini dillendiremeyen bir grup tarikat müridi ile ve çoğu bir ailenin etrafında mürit kültürü ve inancını siyasal ilişkiye çevirmiş daha geniş kesim kalmıştır. KDP adı altında siyasal ve askeri kesimi temsil eden Barzaniler, Başûr'daki zenginlikleri ele geçirip para elde etmeye başlayınca, tarikat geleneğine katılmamış diğer aşiretlerden insanları memur ve pêşmerge adı altında kendine bağlayarak sayısını artırmıştır.

1960'lardan itibaren belirgin bir kimlik kazanmaya başlayan tarikat müritliğinden siyasal parti üyeliğine geçiş, dünyada sol ve sosyalist hareketlerin gelişmelere damga vurduğu, özgürlük ve demokrasinin temel değer olarak ele alındığı, sömürgelerde işçi-köylü emekçilerin önderlik ettiği sosyalist kimlikli ulusal kurtuluş hareketlerinin zaferden zafere koştuğu bir dönemde gerçekleşmiştir. İşte burada sıkça bahsettiğimiz Kürt egemenlerin tarihsel gelişmeleri geriden okuma özelliklerinin yeniden devreye girdiğini görüyoruz. Kürdistan'da dinselikten devşirilmiş ulusal çizginin başarılı olma şansının olmadığını 19. yüzyıldaki isyanlar zaten göstermişti. Ancak Kürt egemen sınıflarının tarihlerinden ders çıkarma gibi bir derterli hiç olmadığı için kendilerini sürekli tekrar eden yenilgiler kaçınılmaz olmuştur. KDP adıyla yaşanan da özünde bu gelenek olduğu için 1975'de yenilmekten kurtulamamıştır.

Kürdistan'da 20. yüzyılda başlayan ulus devlet sömürgeciliği, Kürtlerin yok edilmesi, kimliklerinin soykırımla ortadan

kaldırılması üzerine kurulmuştur. Bu kapitalist iktidar kurallarına göre Kürt adıyla egemenlik iddiasında bulunabileceklerin çıkmasını tümüyle engellemiştir. Bu nedenle KDP defalarca yenilmiş olsa da egemenler adına mîrlik-şêxlik çizgisinde kalarak sahnede olmaya devam etmiştir. Bu durum işgalcilerin işini her zaman kolaylaştırmıştır. Çünkü bu duruş, çağdaş Kürt ulusal hareketlerin çıkışını engellemiştir. Sömürgeciler KDP adı altındaki egemen sınıf siyasetine, ağırlıkta da 1975'ten itibaren bazen doğrudan bazen de dolaylı bu görevi vermiştir. İran devleti, Irak KDP'si eliyle başta İran KDP'sini olmak üzere birçok devrimci yurtsever Kürt örgütünü, Türk devleti Irak KDP'si eliyle Bakur KDP'sini tasfiye ettirmiştir. Tüm belgeli ve ispatlı olan bu pratiklere siyaset, askerlik ve Kürtlük denilmeye devam edilmektedir. Sömürgecilerin yanında Kürt yurtseverlerine karşı savışan Barzanîlerin KDP geleneği, 1980'lerde yönünü Başûr'daki yurtsever kişi ve örgütlere, 1990'lardan sonra da TC ile birlikte PKK'ye vermiştir. PKK'ye karşı TC'nin yanında durma, Kürt gençlerini verdiği istihbaratla Türk uçaklarına katlettiği biçiminde sürmektedir.

Kürt halkının PKK öncülüğündeki direnişinin 1990 yılından itibaren ortaya çıkardığı gelişmeler, tarikat şêxliği-feodal liderlik karışımı olup KDP çatısı altında temsil edilen Kürt egemen sınıfa sermaye toplayacak olanaklar vermiştir. Egemen sınıf, bunu yeni bir şans olarak değerlendirmeye koyulmuş, asıl tahripkâr sonuçlar da bu aşamadan sonra ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu dönemde yeniden devreye giren egemen Kürt sınıfları çizgisi, güç olmak için halkına karşı düşmanıyla ilişkilene geleneğini güncellemiş, başta Başûr Kürtleri olmak üzere tüm Kürdistan için altın tepsideki şansın kaçırılmasına yol açmıştır. Dolayısıyla 1960'lardan sonra tarikattan aldığı güçle derebeylik siyasal geleneğini kullanıp partiye dönüşen yapı, 1990'lardan itibaren tarikat-derebeylikten sermaye birikimine geçiş yapmaya başlamıştır. 2003'te Baas rejiminin yıkılmasıyla da ticaret burjuvazisi

diyebileceğimiz sürece geçilmiştir. Bu değişimle birlikte tarikat müritliği bağlılığından memur maaşlarıyla kitleleri kendine bağlama, inanç yerine çıkar ilişkileri ile örgütlenme dönemi gelişmeye başlamıştır. Aşiret aidiyeti yerine para ve maaşa bağlanmış ilişki biçimi ile Kürt ulus devlet kimliği yaratılmaya çalışılmaktadır. 'Ekmeğinizi muhtaç diğer müritlerle paylaşın, sofranızda her zaman bir misafirin yeri olsun' inancıyla başlayan Barzanî köyü tarikat geleneği, kim daha çok dolar biriktirecek, kim yurtdışında daha çok mülk edinecek, kim daha pahalı arabaya binecek vs yarışının kıyasıya sürdüğü sermayedarlar birliğine dönüşmüştür. KDP'lilik; cebinde aç olana vermek için kuru ekmek taşıyan inançlı bir şêxle başlayıp, Kaliforniya'da eli milyon dolarlık villa almayı harcamadan saymayan, İstanbul Cihangirde mağaza kapatmayı normal gören siyasal liderliğe dönüşün adıdır.

KDP'nin yürüttüğü siyasetin siyaset olmadığını anlatmak sadece PKK'nin görevi değildir

KDP adı altında örgütlenmiş Kürt egemen sınıfının bazı üyelerinin milyarlarca dolar sermayeyi kontrol ettikleri uluslararası basına da yansımıştır. KDP'nin Türk devleti ile ilişkilerinin temelinde bu paranın güvence altına alınması vardır. Kürt halkı bu paraya kurban edilmek istenmektedir. Oysa ki kapitalist sermaye sahipleri bile çağ atladıklarını, artık ülke sınırlarını tanımayacaklarını, petrol satıp para toplamak yerine bilgi teknolojilerini geliştirerek sermaye biriktireceklerini ilan etmiştir. Bilgi üzerinde büyük yarış verilmektedir. Dünyamız yeniden şekillenmektedir. Hiçbir gücün stratejik müttefikinin kalmadığı bir dönemdeyiz. Ancak gel gör ki KDP çatısı altında toplanmış Kürt egemen kesimi, sırf Türk bankalarında paraları var diye, Kürt varlığı benim ölümüdür, diyen bu sömürgeci soykırımcı devletle ilişkilerini kesmek bir yana politikaları ile ona destek verebilmektedir.

Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin KDP siyasetine eleştirisinin doğru ve derinlikli

anlaşılması gerekmektedir. Dikkat edilirse buraya kadar yaptığımız eleştirilerimizin çoğu, PKK çizgisini ölçü alarak yapılmış eleştiriler değildir. Buna gerek de yoktur. KDP bir Kürt partisi ise, Kürtler ve Kürdistan adlarını ağızdan düşürmemeyi iyi bir şey olarak kabul ediyorsa temsil ettiği çizginin dünyadaki son durumuna bakarak kendini değiştirmelidir. Dolayısıyla son eleştiriler ve yaşanan gerginliğin iki siyasal parti arasındaki politika farklılığının ötesinde, tarihsel nedenlere dayandığı bilinmek durumundadır. Kürtler adına siyaset yapanların, aydınların, sanatçıların ve gazetecilerin bu konuda da rollerini oynaması gerekir. KDP'nin Kürt halkının hilafına soykırımcı düşmanla işbirliği içindeki politikalarına siyaset diyerek kendini sunmasına imkan verilmemelidir. KDP'nin yürüttüğü siyasetin burjuva sınıf anlamında bile siyaset olmadığını anlatmak sadece PKK'nin görevi değildir. Kimse KDP'den devrimcilik yapmasını beklemiyor. Eleştiriler bunun için değildir. Eleştiriler ve çağrılar 'Kürtlerin çıkarlarını savun, savunamıyorsan da Türk sömürgeciliğinin Kürt soykırımına ortak ve destek olma!' yaklaşımı içermektedir. Artık ulusal bir sorun halini almış olan KDP politikalarını eleştirmek, karşı durmak, ortak olmamak Kürt yurtseverliğinin bir gereğidir. Bu konuda yaşanan eksiklik, Kürtlerin tarih bilinciyle bağlantılı bir eksiklikler.

Hangi egemen sınıfı ele alırsak alalım, hangi etnik kimliğe sahip iktidar güçlerine bakarsak bakalım değişmez iktidar kanunlarını işlettikleri görülecektir. Bu kanunlardan biri de; temsil ettiklerini iddia ettikleri halkın tümünü kendine bağlamak, tarihsel yurtları olan toprakları ele geçirmektir. Ne egemenliğini ne de ele geçirdikleri zenginlikleri ucuz ve kolayından yabancı bir egemenle paylaşmamaktır. Bu iktidar kanununa göre KDP iktidar anlayışını ve Kürt egemeni iddiasını değerlendirelim: **Birincisi;** Kürdistan'ın parçalarını birbirinden ayıran, parçaları birbirine yabancılaştıran ve Kürtlerin kafasına bunu yerleştirerek Kürt halkı arasındaki tarihi bağları yok edip güç dinamiklerini baltalayan KDP olmuştur. Özellikle de Başûr Kürtleri arasında diğer parçaları unutturan KDP'dir. Birkaç yıl öncesine kadar da KDP sadece Hewlêr, Silêmanî ve Dihok vilayetlerini kapsayan bölgeyi Kürdistan diye adlandırıyordu. Ülkenin yüzde doksan yedisini görmezden geliyordu. Ve halen KDP çizgisinde Kürtlük yaptığını iddia edenlerin önemli bir kesiminin kafasındaki Kürdistan, bu üç vilayetle sınırlı bölgenin ismi olarak karşılık buluyor. KDP, düşman tarafından ülke zenginliklerimizin talan edilmesine karşı çıkmak bir yana destek sunuyor. Hewlêr'in ne kadar Kürt şehri ne kadar Türk şehri olduğu artık tartışmalıdır. Tüm ticaret Türk şirketlerinin, sermaye Türk bankalarının eline geçmiştir. Bir Türk yetkili KDP ile başlattığı petrol alışverişinden sonra, 'Lozan'da kaybettiğimizi kazanıyoruz' diyebilmiştir.

Kürtler sömürgecilerin çizdiği sınırları tanınamalıdır

Soykırımcı Türk devletinin Kürtleri katletme politikasına PKK'nin gerekçe gösterilmesi ile de KDP gerçeğe ters düşüyor. Şayet Türk sömürgeciliği PKK olduğu için Kürtleri katlediyorsa, köylerini yakıp yıkıyor ve boşaltıyorsa sormazlar mı Enfal'de 182.000 şehidin verildiği Baas katliamının sebebi de siz misiniz, diye. Sömürgeci saldırıları görmezden gelip, halkını saldırıların sorumlusu göstermek, Kürtler kimlikleri ve ülkeleri için mücadele etmesin, demektir. Bugün PKK Başûr'dan çıksın,

diyenlerin dün bir çırpıda Musil ve Ker-kûk'ü terk edenler olduğunu bilmek gerekir. Bunlar için ülke, oturdukları sarayları, paralarının olduğu yerdir. Bu zihniyet ve politika sahiplerinin yarın nereleri terk edecekleri, yurtseverlerden nereleri boşaltmalarını isteyecekleri belli değildir. Türk sömürgecilerine Başûr'un her yerinde askeri ve istihbarat üsleri açarken, PKK'ye, Başûr'dan çık, diyenin siyasetinden önce Kürtlüğü ve insanlığı tartışmalıdır. Tartışılmalıdır. Kaldı ki sadece Türklerin değil en az on devletin Başûr da askeri vardır.

Kürtler sömürgecilerin çizdiği sınırları tanınamalıdır. Dünyanın bir köye döndüğü bir dönemde bir ülkenin kendi içinde sınırlar koyması, ülkesini iktidar gruplarının çıkarları uğruna bölgelere ayırması, hanedan devletleri döneminde kalmıştır. KDP'nin PKK'ye düşük söylemlerinde Kürt ulusunun çıkarlarını dikkate alan bir dil yerine hanedan devleti dili vardır. Tabii ki Kürdistan parçalarının mevcut statüleri, devletler arası hukukun neden olduğu bazı özgünlükler ve hassasiyetler vardır. Ancak KDP, bu hassasiyetleri, uluslararası hukuku soykırımcı Türk devletine karşı değil, PKK'ye karşı kullanmaktadır. Adeta yıkılmakta olan soykırımcı faşist Türk devlet ve iktidarının ölümünde kendi ölümünü görür gibi can simidi olmaya çalışmaktadır. Ölüm korkusu yaşayacağına, kendini değiştirip Demokratik Ulus çizgisine gel, halkının safında yer al, diyen çağrılara, köy kavgalarında, aşiret ilişkilerinde kullanılan sözlerle yanıt vermektedir. Neden olduğu kayıpları, yol açtığı sorunları PKK'ye yüklemeye çalışmaktadır. PKK başta Türk sömürgeciliği olmak üzere Kürt halkına saldıran düşmanların olduğu her parçada Kürt halkını savunma partisi ve gücüdür.

Sonuç olarak KDP'lilik bir zihniyettir. Bir yaşam biçimi, örgüt modeli ve politik bir tarzıdır. Tüm Kürtlerin en başta da Kürt aydın ve sanatçıların bunu ulusal bir sorun olarak görmesi gerekmektedir. Bu zihniyet ve yaşam biçiminin, örgüt ve politik tarzın yeterince eleştirilmemesi, karşısında tavır alınmaması, sayarak bitiremeyeceğimiz eksiklikleriyle, suçlarıyla Kürtlük adına sürmesine zemin olmaktadır. Herkesin milliyetçiliğini, egemenlerin çıkarları için halklarına yaptıklarını eleştirirken, kendi halkımız içinde özgünlükleri ile aynı çizgiyi sürdürenlere ses çıkarmamak ahlâki değildir. Yurtseverliğe de terstir. KDP'liliğin örgütlenip siyasal ve askeri çalışmalara dönüştürülmesindeki dış bağlantıları, ilişkileri değerlendirmek pek gerekli değildir. Çünkü sorun Kürt halkının varlığına kasteden Türk sömürgeciliğinin KDP'yi Kürtlere karşı kullanma noktasına kilitlenmiştir. KDP-TC ilişkileri Kürdistan'ın dörde bölünerek tek tek yok edilmesi strateji üzerine kurulmuştur. Değişen dünya gerçekliği karşısında KDP'nin eski misyon ve görevlerine göre hareket etmesi, taraf seçmesi, politika belirlemesi kendisine de büyük zarar vermektedir. Bu çok somut olarak referandum döneminde ortaya çıkmıştır. Değişmemekte ısrar eden KDP, beklemeyi zorluklarla karşı karşıya kalmıştır. Bu durumdan kurtulmak içinse Kürtleri kalkan yapmaya, gerekirse kurban etmeye çalışmaktadır. Asıl tehlike de budur. Sadece PKK'nin ya da PKK çizgisinde yurtseverlik yapanların değil tüm Kürtlerin bu gidişatı durdurma sorumluluğu vardır.

15 Ağustos Atılımı'nın anlam ve inanç gücü ifadesini Cenga Heftanîn direnişinde buluyor

YJA STAR Merkez Karargah Komutanlığı

Cenga Heftanîn direnişi, YJA STAR gücümüzün büyük bir anlam gücü ve inanç derinliğiyle yeniden yapılanma ilkeleri doğrultusunda geliştirilen Demokratik Modernite kadın gerillacılığıyla ve yaratıcı taktiklerle 15 Ağustos Atılım ruhuyla zafere yürümekte ısrar, karar ve inadının kanıtıdır. Esmer'de, Zelal'de, Doğa'da, Rüstem ve Goran'da kendini dışa vuran ve eylemselleşen bu fedai ruhtur.

İnsanlık tarihinde varoluş mücadelesi tüm zorluklara, acılara, katliamlara rağmen sürüp gelmiştir. Belki az, belki yetersiz ancak insan olmanın, insanca yaşamanın mücadelesi hep var olmuştur ve insanın insana, insanın doğaya, insanın yaşama hükmü devam ettikçe bu mücadele hep varolacaktır. Tarihin derinliklerine inip insanlığın ilk evrelerindeki gibi aşkı, özgürlüğü, adaleti, emeği, kadını ve erkeği yeniden kendi anlamında yaratma mücadelesi, her zaman saldırılara maruz kalmış, sindirilmek, yok edilmek istenmiştir. Özgürlük yolunda köleliğe, hakikat yolunda yalana başkaldırının bedeli de büyük olmuştur. Özgürlük, birçok mekan ve zamanda kendini bu bedellerle yeniden tanımlayarak anlamlandırmıştır. Ezilen her halkın, sınıfın ve cinsin tarihinde, bu yönlü eşsiz birçok örnek bulunmaktadır. Özgürlük tarihimiz de böyleli oldukça büyük ve muhteşem direniş mirasına sahiptir. Bu mirasın temel yapı taşlarından birini de 15 Ağustos özgürlük atılımı oluşturmaktadır.

Bir halkın, bir tarihin sorumluluğunu üstlenen militanlar, öncü olmanın gerekliliğiyle makus tarihi tersine çevirerek, var olan başaşağı gidişi durdurarak, dayatılan tüm soysuzluklara dur diyerek, ölümlerle sınanarak, yaşamı yeniden yarattılar. Tarihin, an'ın bilincinde özgürlük öğretisinin izinde ve zamanın ruhuna denk bir yaklaşım gösterdiler.

Kürt kadınının geçmiş isyanlarda da bir direniş geleneği vardır

15 Ağustos Atılımı'nı birçok boyutuyla ele alıp değerlendirmek mümkündür. Bu atılım özgürleşme ve zafer yolunda hayati derecede öğretici derslere sahiptir. Bu süreci doğru kavramak, doğru okumak, dönem militanlığını doğru ve yetkin yaşamsallaştırmak açısından da oldukça önemlidir. Genel olduğu kadar kadın açısından da öğretici bir gerçekliğe sahip olan 15 Ağustos Atılımı'nın bizlere nasıl görev ve sorumluluklar yüklediğini, efsanevi ve yiğit komuta-

nımız Egîd arkadaşın anısına bağlılık gereği tekrardan değerlendirmeli ve ele almalıyız.

Tarihi eylemler gerçekleştirildikleri zaman ve mekanda, toplumların en hayati, en can alıcı sorunlarına işaret ettikleri ya da bu sorunlara çözüm oldukları için tarihi nitelik taşırlar. Her eylem bir milad özelliğinde değildir, yeni bir aşamaya sıçramayı ifade etmez. Doğru zaman, doğru mekan ve toplumsal sonuç alıcılığın bütünlüğü tarihi eylemler, bu nitelikleriyle normal eylemlerden ayrışır ve bir ruh, bir çizgi olurlar. İşte 15 Ağustos Atılımı da bu özellikleriyle bir ruhtur, bir çizgidir.

Bu ruhu, çizgiyi esas almak hem genel hareketimize hem de kadın hareketimize her koşul altında direnmeyi esas alma ve bunu süreklileştirme karakterini kazandırmıştır. Direnmenin yaşam olduğu, yaşamın direnme ile anlam ve aydınlık kazandığı bir gerçekliktir söz konusu olan. Bu gerçeklik Kürt halkı gibi yok oluşun eşliğine getirilmiş bir halkın yeniden diriliş, kurtuluş ve kuruluş mücadelesini verebilmesi açısından çok büyük değer taşır. Özgürlüğe, direnişe büyük bağlılık, anlam katline, anlamsızlığa ise büyük düşmanlık söz konusudur. Bu öylesine derindir ki, sadece Kürt ulusal özellikleri açısından değil, bunu da içermek üzere kadın açısından da direniş değerlerini tetiklemiş, açığa çıkarmış, geliştirmiş ve zamanla da kitleselleştirmiştir. Elbette ki Kürt kadınının geçmiş isyanlarda da bir direniş geleneği vardır ancak bu direniş, isyan ideolojik ve örgütlü bir özgürlük mücadelesine dönüşmemiştir. 15 Ağustos direniş ve zafer ruhu, çizgisi, kadın mücadelesi açısından örgütlülüğü ve sürekliliği olacak bir gelişmeye yol açtı ve kadın mücadelesi bu yoldan aşama aşama kadın ordulaşmasına doğru ilerleme sağladı. Kadınlar olarak özgürlükle tanışmamız, buluşmamız, onunla yol alışımız kolay gerçekleşmediği gibi sınırsız emek, çaba ve mücadeleyle yaratıldı. Bu çaba ve mücadelenin en zirvede yaşandığı zaman da 15 Ağustos özgürlük atılımı oldu.

Her bir engelin aşılması, büyük dirayet, sabır, bilinç ve kararlılık gerektirir

Düşman tarafından tüm imkanların yok edildiği, insanı tamamen teslim almak, kendi amaçlarına ihanet ettirmek için en akıl almaz işkence yöntemlerinin uygulandığı bir durumda, canlarını gün be gün, an be an eritmek üzere eylem ve direniş haline getirmeleri ve bu ruhun zirveleşerek zafere yürüyüş atılımına dönüşmesi bu ruhun temel bir özelliğidir. Asla koşullar yoktu, olmaz, başarılamaz gibi yaklaşımlar içerisine girilmeden 14 Temmuz direniş ruhundan alınan güç ve inançla Egîd arkadaş komutasında bu eylem gerçekleştirildi. İşte bu özellik Kürdistan kadın gerillacılığında, kadın özsavunma ağlarını ilmek ilmek her alanda örmede çok büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü; Kürdistan savunma gücü olmak ve kadın gerillalar olarak bunu yapmak nereden bakılırsa bakılınsın büyük zorluklar ve engellerle dolu bir mücadelede olmak demektir. Kadınlar erkek egemenlikli sistem tarafından çepeçevre kuşatılmıştır. Bir yandan sistemin, diğer yandan geleneksel toplumun yasaları deyim yerindeyse kadını tam bir cendereye almıştır. Tüm bu kuşatılmışlıklara, egemenlikli sistemin zihniyet ve sistemsel tüm boyutlarına karşı mücadele verirken, birey olarak da, örgüt olarak da güçlü bir kadın duruşunun ortaya çıkması çok önemlidir. Çünkü egemen sistem, tamamen kadını pes ettirerek teslim almaya, kendi özüne ihanet ettirmeye dönük örgütlenmiştir. Bu nedenle kadın mücadelesi ve gerillacılığı binbir zorlukla, binbir engelle karşı karşıyadır. Bu engeller devletçi, savaştı, iktidarcı sistemden ve yine onun mikro iktidar biçimi olarak erkek ve kadın bireylerden kaynaklı çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkar. Her bir engelin aşılması, büyük dirayet, sabır, bilinç ve kararlılık gerektirir. Kadın Kurtuluş İdeolojisi ekseninde gelişen gerillacılığımız, büyüyüp gelişirken böyle bir ruh ve bilinçle büyümüştür.

Bugün Cenga Heftanîn'de YJA STAR öncülüğünde gelişen direniş ve zafer

eylemleri bu ruhun ne kadar muhteşem bir düzeye ve sürükleyiciliğe ulaştığının göstergesidir. Cenga Heftanîn direnişi, YJA STAR gücümüzün büyük bir anlam gücü ve inanç derinliğiyle yine yeniden yapılanma ilkeleri doğrultusunda geliştirilen Demokratik Modernite kadın gerillacılığıyla ve yaratıcı taktiklerle 15 Ağustos Atılım ruhuyla zafere yürümekte ısrar, karar ve inadının kanıtıdır. Esmer'de, Zelal'de, Doğa'da, Rüstem ve Goran'da kendini dışa vuran ve eylemselleşen bu fedai ruhtur.

Özgürlük nasıl ki bir bilinç işi ise, bir o kadar da ruh ve inanç işidir

Toplumsal yapının özgürlük temelinde yeniden inşasında kadının gerilla mücadelesi ve kadın sisteminin yaratılması çok önemlidir. Böyle bir mücadelede 'olmaz' demeden, imkanların yokluğundan ya da azlığından şikayet etmeden, hiçbir şeyle kendini gerektirmeden mücadele gücünü geliştirmek ve güçlendirmek, 15 Ağustos ruhunu yaşatmak demektir. 'Olmaz' dayatması, aynı zamanda partileşme, ideolojikleşme, gerillalaşmama ve özgürleşmeme anlamına da gelmektedir. Özgürlükle doğru ve yetkin bir buluşmayı sağlayan kadın, hiçbir engeli tanımaz. Bu açıdan özgürlük nasıl ki bir bilinç işi ise, bir o kadar da ruh ve inanç işidir. Bu bilinç ve inançla donanmış kadın, tüm ortam ve koşullarda özgürlük dokuyucusudur. Militan o dur ki; yeri geldiğinde koşullara da hükmedebilsin. Koşulların ve ortamın sürüklediği, belirlediği bir bireyden zaten doğru bir militanlık beklenemez. En sade biçimde olduğu kadar özgürlükle en derinden bir sözleşme ve bunun gereklilikleriyle hareket etme, an'ın da gerekli anlamı bulmasında, başarıya yol alınmasında en temel yandır. Gerilla mücadelesinde öncelikle beyinlerimize ve yüreklerimize nakşedilen iktidarcı düşünsel mekanizmaları yok etmemiz gerekir. Bu yok edilmediği taktirde hiçbir zaman, hiçbir koşulda özgür kadın yaratımımızı güçlü ger-

çekleştiremeyiz. Eğer özgürlük bir anlamda an'da var olmayı başarmaksa, bunun da süreklileşen özgürlük bilinci ile ilerleyip derinleşen bir mücadele isteğine dönüşmesi de kesindir. Elbette sadece Heftanîn'de değil bugün YJA STAR gerillalarımız zafer inancı ve özgürlük bilinciyle Dersim'den Botan'a, Zagros'tan Serhat'a, Amed'ten Hakûr-kê'ye kadar büyük bir direniş içerisindedir. Tabii ki bir davada yer almak ya da yıllarını vermek yetmiyor. Önemli olan dava insanı olmak yani militanlaşmaktır. Bu kendini özgürlüğe adanmakla mümkündür. Bu gerçekleştiği taktirde özgürlükle aramıza hiçbir gücün, engelin giremeyeceği kesindir. Bu açıdan bir kez daha özgürleşme yolunda iddia, kararlılık ve inanç düzeylerimizi ele alarak sorgulamak ve yeniden güçlü yapılandırmak önemlidir.

Önderlik gerçeğine doğru bağlılık şüphesiz onu doğru uygulamaktan geçer

15 Ağustos özgürlük ve zafer atılımında ve Egîd arkadaşın gerçeğinde değerlendirmemiz gereken temel boyutlardan bir diğeri de, Önder Apo'ya olan bağlılık ve bu tarihi atılımla direniş mirası üzerinden daha büyük atılımların sahibi olunacağına dair güven ve inançtır. Mücadelemizin daha yeni yeni filizlendiği bu süreçlerde, mücadelemize dönük dayatılan yönelimlere, geleceğin belirsizliğine rağmen Önderliğe olan büyük güven ve inanç böyleli bir eylemin kararında büyük rol oynamıştır. Önderlik gerçeğine doğru bağlılık, şüphesiz onu doğru uygulamaktan geçer. Anlamanın ve uygulamanın eylemcisi olan bu yoldaşlar, bunu her koşul ve ortamda en üst düzeyde temsil ettiler. Güzel ve doğru olanı sevmek, sahiplenmek ve büyütme ancak onu güçlü yaşamsallaştırmakla mümkündür. Yaşanılmayan, anlamı güçlü konulmayan hiçbir olgu, insanı büyük bir eyleme sevk etmez. Eğer bir yerde büyük bir eylem varsa, bilinmeli ki orada büyük bir anlam ve inanç gücü vardır. 15 Ağustos özgürlük atılımı bunun tarihi, Cenga Heftanîn di-

renişi ise bunun güncel ifadesi oldu. Bu anlam ve inanç gücüyle yaratılan tüm ilişkiler, özgürleşme yolunda başarılı olmaya yol açar. Önderlikle Egîd arkadaşın ilişkisinde bunu görmek mümkündür. Yoldaşlık bağlarında birbirine sevgi, güven, inanç ve emek önceliklidir. Yeni ilişki tarzının özü Egîd arkadaşın Önderlikle olan ilişkisinde çok net görülür. Egîd arkadaşın Önderlikle ilişkisi özgürce yaşamın eylemidir. Egîd arkadaşın çizgisi inanç, iddia, kararlık ve irade demektir. Bunu yaratmada gösterilen büyük mücadele demektir.

Kadının, Önderlikle ilişkisi tarihi olduğu kadar toplumsal ve güncel bir çok anlam sahiptir

Önderlikle kadın ilişkisi de birçok açıdan büyük anlamlara sahiptir. Bê-ritanlar, Zilanlar, Semalar ve ardılları Esmer, Zelal, Ararat, Zerya ve Doğalar gerçeğinde tarihte eşi görülmemiş bir özgür ilişki söz konusudur. Kadının da Önderlikle yoldaşlığı her şeyden önce büyük çaba, mücadele ve bağlılıklar sonucu gerçekleşmiştir. Bu kadar büyük gerçekleştirmelerin yanında kadın gerillalar olarak bir bütünen gerekli anlamı yaratmamız gerekmektedir. Önderlikle kadın arasındaki bağ, büyük duygular, sezgiler kadar düşüncelerle de örülmüştür. Kadının, Önderlikle ilişkisi tarihi olduğu kadar toplumsal ve güncel bir çok anlam ve öneme sahiptir. Özgürce yaratımı esas alan bu ilişkilene maskeli ve maskesiz tüm tanrıların en fazla yönelim içinde olduğu bir alandır. Bugün Önderliğimize karşı uygulanan tecrit politikalarıyla en fazla vurulmak istenen kadın olmaktadır. Bu açıdan Önderliğe bağlılığın kendi özgürlüğümüze ve örgütlülüğümüze bağlılık olduğu kesindir. Özgürlük yoldaşımız olan Önderliğimizi her koşul ve ortamda soluyabilmek ancak özgürlükle sürekli bir ilişki içinde olmamızla mümkündür. Özgürlükle derinden bir ilişki içinde olmamak, Önderlikle aramıza mesafe koymak demektir. Bu açıdan özgürlükle ne kadar ilgili ve ilişkili olduğumuz gerçeği

üzerinde derinlikli durmak gerekir. Bu güçlü yaratıldığı oranda Önderlikle yoldaş olmanın gereklerine bağlı kalınabilir, onun uygulayıcısı olabiliriz.

Bağlılıklarımız güçlü bir eyleme dönüştürüldüğü oranda bir değer ifade edebilir. O açıdan yaşamda ve savaşta ne kadar eylem gücüyüz, ideolojiden siyasete, siyasetten gerillacılığa ne kadar üreticiyiz, ne kadar yaratıcıyız sorgulamasını derinlikli yapabilmemiz önemli. Önderliğimiz ilişkilerinde hep yaratımı esas aldı. Bunu büyük bir aşk, tutku ve emekle de sağladı ve sağlıyor. Gerek kendi içimizde gerekse de Önderlikle olan ilişkilerimizde aşk, tutku, emek ve mücadele ne kadar baskın gelebiliyor? Emeğin öğreticiliği, aşkın güzelleştiriciliği ve mücadelecinin geliştiriciliği olmadan hangi özgür ilişkiden bahsedebiliriz? İlişkilerimizi ne kadar özgürlük ilkeleri temelinde yapılandırabiliriz? En fazla doğru yaklaştığımız taktirde daha fazla kazanım sağlayacağımız bir alan olan yaşam, ilişki ve savaş gerçeğine, her şeyden

önemlisi ne kadar ideolojik yaklaşıyoruz? İdeolojik yaklaşım sorgulamayı, sorgulama arayışı, arayış da yeniyi inşa gücünü geliştirir.

Birçok açıdan ele alınıp değerlendirilebileceğimiz bu alanda Önderlikle olan ilişkilerimizde yeniden düzeltmelere giderek daha güçlü anlamları yaratarak yenilenmeyi daha güçlü sağlayabiliriz. Tıpkı Egîd arkadaşın iddiası, Rüstem arkadaşın inancı, Esmer arkadaşın ilkesi, Doğa arkadaşın fedailiği ve Zelal arkadaşın özyle kadın özsavunma örgütlülüğümüz YJA STAR'ın birçok özgürlük abidesinde somutlaşan özgürlük mücadelesiyle, Önderlikle yoldaş olmanın kurallarına bağlı kalarak, tüm zaman ve mekanlarda onların uygulayıcıları olalım.

Kendini bilmek özgürlüğün en temel ilkesidir

Özgürlük mücadelesinde yer alan ve ilerleyen militanlar olarak çok güçlü bir belleğe sahip olmamız gerektiğinin

bilincindeyiz. Bellek bir anlamda kendini bilmektir. Kendini bilmek özgürlüğün en temel ilkesidir. Bu da güçlü bir tarih, toplum ve cins bilincini gerekli kılar. Görmek kadar hissetmek, hissetmek kadar yaşamak, temel mücadele ilkelerimiz olmaktadır. Bir kez daha belleksizliğin dayatıldığı bu süreçlerde kendi belleğimize sahip çıkmak, şüphesiz özgürlük değerlerini güçlü sahiplenme ve yaşamsallaştırma ile mümkündür. Özgürlükle en yalın ve derin bir buluşmayı yaşamak isteyen kadın bir kez kendi belleğine sahip çıkarak Kürdistan savunma gücü olduğu kadar kadınların özgürlüğünden de sorumlu olduğunu her alanda güçlü temsil edebilmelidir. 15 Ağustos ruhuyla, Egîd arkadaşın çizgisinde ilerlemenin gücünü her zamankinden daha fazla yaşamsallaştırmanın inancı ve kararlılığıyla süreç ve görevlerimize yükleniyoruz ve yükleneceğiz. Düşmanın hareketimizi kuşatma ve imha etme konsepti karşısında büyük bir irade, kararlılık, inanç ve mücadele

ile aşmanın eylemcisi olarak, tüm özgürlük değerlerimizi yaşamsal kıla-
cağız. Zafer inancı ve direnişin gör-
kemiyle tüm teslimiyetlere, ihanetlere
son vererek PKK'nin soylu özgürlük
gerillaları olma gerçeğine bağlı kal-
manın adımıyla ilerleyelim.

Partimizin tarihi bizim için öğretici derslerle doludur

YJA STAR gerillaları olarak 21. yüzyıl gerillacılığında daha da derinleştirdiğimiz, teknik hakimiyeti geliştirerek taktiğin hizmetine koyduğumuz bir dönemden geçiyoruz. 2020 yılı itibarıyla gelişen pratiklerimizi yeniden yeniden ele alıp değerlendiriyor, zaferi kesinleştirmenin yol ve yöntemleri üzerinde tartışıyoruz. Bu tartışmaları yürütürken parti tarihimizin ve şehitlerimizin yol aydınlatıcılığında bu sorgulamaları gerçekleştiriyoruz. Partimizin tarihi bizim için öğretici derslerle doludur. Nasıl bir gelenekten geldiğimizi bilmek ve bu geleneğin devamcısı olmak bizleri gururlandırdığı kadar onure ediyor. Özgürlük gerillası olmanın halkımız ve kadınlar için ne anlama geldiğinin ve bizlere büyük sorumluluklar yüklediğinin bilincindeyiz. Böylesi soylu bir mücadelede olmak ve değerler uğruna kavga vermek, soysuzluğun ve onursuzluğun dayatıldığı bir dünyada oldukça anlamlıdır. Bu anlamın farkında olarak sistem karşıtı hareketlerin feyz alacağı bir doktrin ve pratiğe sahibiz. Özelde de kadın gerillacılığını ve taktiklerini geliştirmede 21. yüzyıl gerillaları olduğumuzu unutmadan, süreklilişen bir eylem tarzıyla, 'gerillacılığın devri bitti' diyenlere de 37. yılına giren gerilla mücadelemizle bunun böyle olmadığını gösteriyoruz. Kadın gerilla örgütlülüğümüz, özsavunma ağlarını farklı biçimlerde, farklı alanlarda örgütleyecek ancak bu ağların gittikçe evrenselleşerek daha güçlü örgütlenmesinin zeminleri de oluşmuş durumdadır. An'ı doğru okuyarak zamanın ruhuna göre yerinde ve zamanında güçlü eylemler gerçekleştirme hedefimiz var. Gerilla demek eylem demektir. Eylemsiz gerilla duran su gibi çürür, dalından koparılan bir gül gibi solar. Eylemlerimizle özümüzü, sözümüzü pratikle bütünleştireceğiz. 37. yılına giren gerilla mücadelemizi zaferle taçlandırmak başta Önderliğimiz ve büyük komutanımız Egîd arkadaş olmak üzere tüm soy değerlerimize bağlılığımızın gereğidir.

Kadının da Önderlikle yoldaşlığı her şeyden önce büyük çaba, mücadele ve bağlılıklar sonucu gerçekleşmiştir. Bu kadar büyük gerçekleştirmelerin yanında kadın gerillalar olarak bir bütünen gerekli anlamı yaratmamız gerekmektedir. Önderlikle kadın arasındaki bağ, büyük duygular, sezgiler kadar düşüncelerle de örülmüştür. Kadının Önderlikle ilişkisi tarihi olduğu kadar toplumsal ve güncel bir çok anlam ve öneme sahiptir.

12 Eylül faşizmini yenilgiye uğratan PKK AKP-MHP faşizmini de yenilgiye uğratacaktır

Nedim Seven

12 Eylül ve AKP-MHP'nin temsil ettiği faşist, sömürgeci, kapitalist politika ve uygulamaların panzehiri, Önder Apo'nun Demokratik Ulus çizgisi ve Demokratik Modernite Paradigması'dır. Bu paradigma tüm mücadele alanlarında; sosyal, kültürel, sanatsal, siyasal, hukuksal, ekonomik ve ekolojik alanlarda devrimci-demokratik ve yurtsever bilinçle geliştirilirse, öz irade ve örgütlülükle öz savunmaya dayalı geliştirilirse özgür toplum açığa çıkarılabilir. Bu temelde atılacak ilk adım da Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgür çalışma koşullarının sağlanması olmaktadır.

1960'lar sonrası Türkiye'de gelişen demokratik, devrimci, sol muhalefetin 1971 darbesinde sisteme entegre edilmesi hedeflenmiş, 1980 darbesinde tüm-den tasfiye planlanmıştır. Onun için toplumu aydınlatan, öncülük eden radikal devrimci muhalefete çok sert yönelim sergilenmiş, bir taraftan örgütlü yapılar ve devrimci önderler imha edilmeye çalışılmışken, diğer taraftan MİT devlet patenti provokatör kişi ve yapılarla devrimcilerin birbirine vurdurulması hedeflenmiştir. binlerce insanın zindanlara atılması, zindanlarda teslimiyete zorlanması, fiziki ve nefsi her türlü insanlık dışı uygulamalara tabi tutulmaları, 12 Eylül faşist cunta yönetiminin uyguladığı zindan politikaları oluyor. Bu vahşetin en insanlık dışı örnekleri Diyarbakır Zindanı'nda sergilenmiştir. Tıpkı Vietnamlı devrimci ve yurtseverlere Saygon zindanlarında uygulanan vahşet burada Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimciye uygulanmıştır.

"Burada öyleleri var ki, kafalarını koparsanız düşüncelerinden ve inançlarından vazgeçemiyorsunuz"

Dışarda ve zindanlarda bu vahşet uygulamaları ile demokratik-devrimci muhalefetin neredeyse tümünden teslim alındığı 12 Eylül faşist uygulamalarına karşı en sonuç alıcı ve örgütlü tepki Diyarbakır Zindanı'nda tutulan PKK'li devrimci tutsaklardan gelmiştir. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın 21 Mart 1982 Newroz eylemi, Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Mahmut Zengin, Eşref Anyık yoldaşların 17-18 Mayıs 1982'deki, tarihe "Dörtlerin Gecesi" olarak geçen eylemi ve tarihe yön veren 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemi ile 12 Eylül faşist cuntasının halklara ve topluma karşı adeta bir karabasan gibi dayatılan faşist uygulamalarına büyük bir darbe vurularak ideolojik olarak yenilgiye uğratılmıştır. Nitekim darbenin şefi Kenan Evren Diyarbakır Zindanı'nı işaret ederek, "Burada öyleleri var ki, kafalarını koparsanız düşüncelerinden ve inançlarından vazgeçemiyorsunuz" itirafında bulunmuştur.

14 Temmuz eylemi ve ardından 15 Ağustos 1984'te gerilla savaşının başlatılması ile ırkçı, milliyetçi ve militarist darbenin politikaları hüsrana uğratarak, faşizmin toplum kırımının önü alınmıştır.

12 Eylül faşist darbesi ile hedeflenen en temel şeylerden biri de Türkçü-ırkçı bir kimlik ve kişiliğin toplumda oluşturulmasıdır. Kapitalist moderniteye bağlı, demokratik karşıtı, kültürel ve sosyal olarak yozlaşmış, şovenist tek tip insan ve sürü bir toplum yaratılması hedeflenmiştir. Adeta "Kızıl Elma Ülküsü"nde geçen tüm dünyayı Türk'ün yarattığı, dünyayı Türklerin yönetmesi gerektiğine dayalı ırkçılıkla motive edilen bir toplumun inşası başlatılmıştır. 12 Eylül faşist generalleri ülkenin her tarafına, arazinin en stratejik noktalarına ve zindanların en kuytu odalarına kadar, 'Ne mutlu Türküm diyene' 'Her Türk asker doğar', 'Bir Türk dünyaya bedeldir' gibi ırkçı sözleri kazıyarak, toplumsal tarihin beyinlerde ve yüreklerde çarpıtılmasını hedeflemişlerdir. Hatta bu zihniyete itiraz eden, tepki gösteren kim olursa olsun, hedefe konulmuş, linçlere tabi tutulmuştur. 'Türklüğün esasları'na

12

Eylül 1980 faşist darbesi NATO bünyesinde Gladyo'nun geliştirdiği faşist bir darbe olarak tarihe geçmiştir. Bu faşist darbeye 12 Eylül cuntasının iktidara getirilmesi, askeri rejimin yönetim erki olarak ülkeyi yönetmesi ve şu anda dahi Türkiye'nin yönetildiği 1982 anayasası, NATO Gladyo'su'nun ve onların görevlendirdiği askeri cunta yönetiminin eseri olmaktadır.

12 Eylül 1980'lere gelinmeden önceki süreci ana hatları ile Önder Apo'nun "Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü" adlı çözümlemelerinden alıntı yaparak anlamlandırmak önemli olmaktadır.

Önder Apo kısa ve somut olarak 1970'ler Türkiye'si için şu belirlemeleri yapmıştır: "1970'ler Türkiye'si yavaş yavaş dünya çapında yaşanan devrim ve karşı devrimin etkisi altına giren bir Türkiye idi. Nitekim 1968 gençlik devrimi ve 1980'deki ekonomik ve askeri karşı devrimler (24 Ocak ekonomik kararları ve 12 Eylül askeri operasyonları) sonucunda kendini kalın duvarlar örerek korumaya çalıştığı bu dünyaya dahil olmaktan kurtaramadı. Dünya çapında yaşanan kapitalist sistem bunalımı, Türkiye'de kendisini Beyaz Türk faşizminin bunalımı olarak yansıttı. Kapitalist modernitenin bunalımı Türk ulus devletinin bunalımı demektir.

12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri darbeleri, sivil faşist unsurların bastıramadığı devrimci hareketlerin ancak askeri darbe ile durdurulabildiğini gösterir. Sistemin bu en muhkem kalesi sürekli karşı devrimci sivil faşist hareketlerle takviye edilen askeri darbelerle korunabilmektedir.

1925'ten beri başta Kürt kimliği olmak üzere, faşist moderniteyi tehdit eden tüm kültürel varlıklara ve demokratik kıpırdanışlara karşı savaş halinde olan Beyaz Türk komplocu sistemi

açığa çıkıp teşhir oldukça, daha da çığnlaşıyordu.

12 Eylül darbesi NATO Gladyo'su tarafından planlandı

NATO Gladyo'su'nun en güçlü operasyonel güçlerine sahipti. Tüm siyasi yapıları avucunun içine almıştı. Sınırlı ölçüde kontrolden çıkış ya sivil odaklarla bastırılıyor ya da bu güçler yetmeyince tüm ordu harekete geçiriliyordu. Proto Siyonist bir sistem olarak rol irca ettiği için küresel hegemonik güçlerce destekleniyordu. Halkını bu denli kontrole alan başka bir örnek yoktur. Dolayısıyla Beyaz Türk faşizmi-modernitesinin bunalıma girmesi küresel sistemi yakından ilgilendiriyordu. 12 Eylül faşist darbesiyle bunalımdan çıkmak istendi. Ekonomik alanda dışa açılma ve küresel finans sistemi ile bütünleşme, ideolojik alanda laik milliyetçilikle birlikte Türk-İslam milliyetçiliğine yönelme ve laikçi ulus devleti, Türk-İslam ulus devleti ile takviye etme temel politikaları oldu.

12 Eylül darbesi NATO Gladyo'su'nun en kapsamlı eylemiydi. Tüm Ortadoğu halklarının devrimci-demokratik eylemlerini kalıcı bir biçimde bastırmakla görevliydi. Günümüze kadar bu rolünü sistemin tüm sivil faşist odakları ve yarı militer unsurları ile birlikte yürütmeye çalışmaktadır. İktidar ve muhalefetiyle tüm siyasal partiler aynı çarkın birer dişlisi olarak en önemli rolü oynamaktadır."

1970'lerden 12 Eylül darbesine kadar gelen siyasal atmosferin çok somut tahlil edildiği Önder Apo'nun yukarıda alıntılanmış belirlemeleri, günümüzde de yeni Türkiye cumhuriyeti için geçerliliğini korumaktadır.

1952'de Türkiye'nin NATO'ya alınması ile birlikte ABD, İngiltere ve İsrail stratejik siyasi ittifakının politik çizgisi, tüm dünyada olduğu gibi esasta Ortadoğu ve Türkiye'de de kapitalist modernitenin çıkarlarını korumak, geliştirmek olmuştur.

Kapitalist modernitenin 1970-80'lerde Türkiye'ye biçtiği rol de NATO'nun öngördüğü jandarmalık rolüdür.

Türk devletinin oluşum itibarı ile dayandığı zihniyet İttihat Teraki zihniyetidir. 1920'ler öncesi İttihat Teraki hareketinin ırkçı-milliyetçi politikası devletin yapısından zihniyetine, anayasasından politikalarına kadar belirleyici olmuş, İttihatçıların uyguladığı soykırım politikalarını cumhuriyet de devam ettirmiştir. Özü itibarıyla ırkçı-faşist ve militarist bir yapıya sahiptir.

1960, 1971 ve 1980 askeri darbeleri her türlü demokratik, devrimci çıkışın bastırılması ve devletin bu militarist karakteri ve faşizmin daha köklü ve kalıcı hale getirilmesi amacıyla yapılmıştır.

12 Eylül darbesiyle meşru, demokratik, devrimci muhalefetin tümünden tasfiyesi hedeflenmiştir

12 Eylül 1980 darbesi de özü itibarıyla faşist, ırkçı ve militarist özelliklere sahiptir. 12 Eylül faşist darbesi dönemin Türk kurmayları ve ordu generalleri olan Kenan Evren, Tahsin Şahinkaya ve 5 kişilik kuvvet komutanlarından oluşan, Milli Güvenlik Konseyi olarak adlandırılan askeri yönetim tarafından gerçekleştirile de, darbe koşullarında ABD yetkilileri, "Çocuklarımız iyi iş başardı" açıklaması ile NATO Gladyo'su tarafından planlandığını itiraf etmişlerdir. 12 Eylül faşist darbesinin ortaya çıkarıldığı kısa bilançolara dahi bakılırsa, nasıl bir soykırım, kültür-kırım, siyasi-kırım yaşandığı net anlaşılacaktır.

12 Eylül 1980 darbesi sonrası Kenan Evren'nin komutası ve yönetiminde Milli Güvenlik Konseyi oluşturuldu. Milli Güvenlik Konseyi de 1982 anayasasını oluşturdu. 1980-83 yılları arası üç yıllık bir süreçte Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da yaşanan toplumsal kırımın resmi belgelere dayanan sonuçları şöyledir:

Türk Meclisi lağvedildi, anayasa ortadan kaldırılıp 1982 ırkçı-faşist ana-

yasası manipülasyonla ve askeri zor yöntemleri ile sözde referanduma sunulurken kabul edildi. Tüm siyasi partiler kapatıldı, 14 bin kişi yurttaşlıktan atıldı, 230 bin insan yargılandı, 571 kişiye idam cezası verildi, bunların 50'sinin idamı infaz edildi. İdamların sembol devrimci ismi 17 yaşındaki Erdal Eren'in yaşı büyütülerek 19 Mart 1980'de idam cezası verildi, 13 Aralık 1980'de idamı Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirildi. Faşist Evren bu idam için, "Asmayalım da besleyelim mi?" sözünü kullanmıştır. 171 kişinin işkencede öldürüldüğü belgelendi. 937 film sakıncalı bulunup yayın yasağına maruz kaldı. Çeşitli mesleklerden 30 binin üzerinde insan sakıncalı görülerek işten atıldı.

Devletin resmi belgelerinde bu bilgiler kayda geçmiş olsa da 12 Eylül faşist darbesinin gerçek bilançosu çok daha ağırdır. Esas olarak yüzbinlerce insanın gözaltına alındığı, işkenceden geçirildiği, on binin üzerinde insanın sakat kaldığı, sadece yasal partiler değil, esasta tüm demokratik ve devrimci muhalefetin soykırım ve toplum kırım politikaları ile fiziki olarak yok edilmesinin hedeflendiği, özellikle de sol devrimci muhalefetin tümünden tasfiyesinin hedeflendiği bir faşist darbe özelliğine sahiptir.

NATO'nun ve kapitalist modernitenin çıkarlarının öngördüğü bu faşist 12 Eylül darbesi ile Türk ulus devleti ırkçı, milliyetçi, faşist ve Türk-İslam sentezi politikası ile takviye edilerek TC'nin, Ortadoğu'da kapitalizmin ileri karakolu ve jandarma rolünün pekiştirilmesi hedeflenmişti. 12 Eylül faşist cuntası 1968 devrimci gençlik ruhunun, ulusal kurtuluş ve sosyalist devrimlerin etkisini kırmak, önlemek, Türkiye ve Kürdistan'da demokratik, devrimci yapıların, örgütlerin ve mücadelelerin gelişmesinin önünü için geliştirilmiştir. Yasal muhalefet bastırılıp beklemeye alınmış, esasta meşru, demokratik, devrimci muhalefetin tümünden tasfiyesi hedeflenmiştir.

uymayanın tek hakkı ölüm olmuş, ölüme mahkum edilmiştir. 12 Eylül faşizmi bu anlamda Türklüğü yeniden kurgulayarak Türk-İslam sentezli yeni bir toplumsal yapı ve kişilik ortaya çıkarmayı hedeflendi.

Faşist cuntanın hazırladığı 1982 anayasası da bu amaçlara göre oluşturuldu. Bu anayasaya göre, kapatılan siyasi partilerin güya 'ülkenin huzur ve güvenliği' tahsis edildikten sonra yeniden kurulmasına izin veriliyordu. Esas olarak ise generaller partililik ve seçim oyunlarına başladı. Milliyetçi Demokrasi Partisi bunun somut örneği ve ilk başkanı da emekli general Bülent Ulusu idi. ANAP, Milliyetçi Çalışma Partisi, Doğru Yol Partisi, Refah Partisi vb güya yeni yeni parti adları olsa da özünde devlet partileri olarak nitelenebilecek partiler yeniden ısıtılıp sahaya sürülerek ve demokrasi oyunları oynanmaya başladı. Süleyman Demirel'in Adalet Partisi Doğru Yol Partisi adını aldı. Faşist şefi Alparslan Türkeş'in partisi MÇP oldu, kısa süre sonra da yeniden MHP oldu. CHP de devletçi özelliğini yitirmeden siyasete katıldı. Tek yenilik Turgut Özal'a kurdurulan ANAP oldu. Refah Partisi de MSP'nin yerini aldı. 1970'lerin siyasi figürleri Süleyman Demirel, Bülent Ecevit ve Necmettin Erbakan devletin milli çıkarları gereği rollerini oynamaya devam ettiler. İrili-ufaklı diğer partiler de birer süs eşyası olmaktan öteye, demokratik açıdan hiçbir şey ifade etmiyordu.

1983'ten günümüze kadar TC'de iktidara gelen partiler veya koalisyon hükümetlerinin politikaları kesinlikle 12 Eylül cunta anayasasını aşan bir durumda olmadı. İktidara kim gelirse gelsin ilk olarak eline MGK'nin 'Kırmızı Kitap'ı uzatıldı ve uyanlar iktidarda kaldı, uymayanlar alaşağı edilmekle tehdit edildi. ANAP ve Turgut Özal biraz bunun dışına çıkınca 17 Nisan 1993'te suikast/zehirlenme ile bunu yaşamı ile ödedi. Bülent Ecevit'in DSP'si biraz çizginin dışına çıkınca Ecevit hastalık ve yaş bahanesi ile saf dışı edildi. Rehaif-Yol hükümetinde Necmettin Erbakan da biraz farklı davranınca 28 Şubat darbesi ile alaşağı edildi. Kısacası 1982 Anayasası ve Kırmızı Kitap esaslarına uymayan kim olursa olsun tasfiye edildi.

TC'nin 1982 Anayasasının esasları ırkçılığa dayanıyor. Hatta 66. maddesinde şöyle der: "Türkiye Cumhuriyeti'ne vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür." Buna göre anayasa teklik esaslarına göre düzenlenmiştir. Onun için 'tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek devlet' denilmektedir.

AKP özünde Türkçü, Turancı ve Panislamcıdır

AKP de 2002'de iktidara geldiğinde Beyaz Türklük esaslarına Türk-İslamcılığı da takviye ederek, 12 Eylül faşist zihniyet ve ruhuna uygun hareket etmeye devam etti. AKP'nin 2002'de iktidara getirilme sürecini anlamak için esasta 1999'da cezaevinde kısa bir süre göstermelik tutulan Tayyip Erdoğan ile o mekanda yapılan görüşmelere bakmak önemlidir. Basına ve kitaplara yansıyan, ABD'nin yeni bir siyasal oluşum için Türkiye'de ve Ortadoğu'da mekik dokuduğu idi. Teklif öncelikle CIA ajanları veya ABD'liler tarafından BBP'nin suikaste kurban giden Lideri Muhsin Yazıcıoğlu'na götürüldü. Türk-İslam sentezli, Yeşil Kuşak projesine uygun, fakat Beyaz Türk bir kişilik ve partinin öngörüldüğü anlaşılıyor. Muhsin Yazıcıoğlu hala bilinmezliğini koruyan nedenler ile teklifi reddediyor. Bunun üzerine ABD'li yetkililer cezaevindeki Erdoğan ile görüşerek AKP'nin oluşumunun ilk adımını atıyorlar. Erdoğan'ın 'Minare' şiirini okuması da bununla

ilintili ve mağduriyeti-mazlumiyeti oynama amaçlıdır.

Bana göre Erdoğan bilinçli olarak zindanda tutuldu, mağduriyet imajı verildi ve Erbakan'a karşı Milli Görüş parçalanarak, kapitalist modernite politikalarına entegre edildi. Yeni oluşuma sözde ılımlı İslam imajı verildi. Yani Beyaz Türk'e Yeşil Türk kuşağı geçirildi ve siyaset alanına sürüldü. AKP aynı zamanda IBDA-C geleneğinden faydalandı. Bu biçimiyle Erbakan'ın partisini 'yenilik' adına böldüler. Erbakan'ın deyimi ile, "Emperyalizmin uşaklığına soyundular." AKP'nin özü esas olarak ırkçı-milliyetçiliğe dayanıyor. Dönem dönem sermayenin çıkarlarına uygun farklı söylemleri olsa da, esasta tekçilik siyasetini esas alıyor. İktidara getirdiği 2002 yılından 2004'e kadar muhaliflerle ve Kürtlerle uzlaşmayı seçmesi esasta kendi iktidarını perçinleme amaçlıdır. AKP özünde Türkçü, Turancı ve Panislamcıdır. Çok iyi incelenirse Yusuf Akçer'i'nin, "Üç Tarz-ı siyaset" esaslarına bağlı siyaset yürütüyor. O da Panturanizm, Pantürkizm ve Panislamizm olmaktadır.

Bugün AKP-MHP iktidarının Lozan Antlaşmasını yetersiz bulması, 2023 ve 2071 hedefleri bu zihniyeti açığa vurmaktadır. Bu zihniyete göre; özünde İslam kültürü de, Turan ülkesi de, tüm Osmanlı imparatorluğunun sınırları ve hatta tüm dünya da Türklük ve Türk halifeliği esaslarına göre şekillendirilmelidir. Onun için Osmanlı'daki komplot ve entrika yöntemleri ile tüm muhalifleri şiddet, baskı ve işkence ile bertaraf etmeyi hedefliyor. Ondanır ki tekçi zihniyetin ürünü olan Erdoğan, AKP'nin oluşumunda yer alan tüm arkadaşlarını şahsi iktidarı için bertaraf etti; sol, sağ,

danlara doldurulmasına, ülkenin her köşesinde ırkçı saldırıların yaygınlaşmasına, genç kadınlara, çocuklara yapılan militarist taciz ve tecavüzlere, ormanların yakılmasına, tarihi mekanların endüstriyel projeler uğruna yok edilmesine, talana, hırsızlığa yol açan AKP-MHP faşist politikalarıdır. AKP-MHP 12 Eylül faşizminin insanlık dışı tüm uygulamalarını yaşamın her alanında sürdürmekte, günlük olarak toplumsal yapıyı dumura uğratarak sahte, berduş, ayyaş ve sormusuz ama dinci ve ırkçı kişiliklerin yaratılmasına yol açıyor. Yasak ve asimilasyon politikaları ile farklılıkları yok ederek, var olan toplumsal değer ve zenginlikleri iliklerine kadar sömürüp yozlaştırarak üzerinden iktidarını sürdürmek istiyor.

12 Eylül faşist iktidarına karşı nasıl ki demokratik, devrimci mücadele ile karşı konulmuşsa, günümüzde bu zihniyetin politik temsilcileri olan Erdoğan ve Bahçeli faşist iktidarı da ancak güçlü bir devrimci, demokratik, anti-faşist mücadele ile yenilebilir.

12 Eylül faşist iktidarı ilk kapsamlı darbeyi zindanda almıştır

Şüphesiz 12 Eylül faşist cunta rejimine karşı toplumun tüm kesimlerinden tepki gelişmişse de, en örgütlü ve radikal mücadeleyi PKK önderlikli Kürdistan Özgürlük Hareketi vermiştir. PKK'nin mücadelesi 12 Eylül faşist darbe rejiminin başarıya ulaşmasını önlemiştir. Önder Apo'nun, öngörüsüyle faşist darbeyi önceden seğmesi, 1978 Maraş Katliamı'na ilişkin değerlendirmeleri, özellikle 1978'de Haki Karer Yoldaşın katledilmesinde rol alan ajan-işbirlikçi, devletçi

esaslarının anlamsız hale gelmesi, PKK hareketinin mücadelesiyle direkt bağlantılıdır. Güncelde de bu direniş Cenga Heftanin'de hergün ve her an yaşanmaktadır.

AKP-MHP faşizmi, 12 Eylül faşist zihniyetinin günümüz temsilcisidir. Milliyetçi, cinsiyetçi, dinci politikalarla iktidarını yürütme çabası içerisindedirler. Türk milliyetçiliğini Osmanlıcılık edaları ile canlı tutmaya çalışıyorlar. Özünde Türklük üzerinden geliştirdiği ırkçı formasyonla iç ve dış siyasetini şekillendiriyor. Her yerde Türklüğü üstün ırk olarak işliyorlar. Bu bir nevi Hitlervari bir siyaset çizgisidir. Hitler sonuçta hem kendisini hem de yandaşlarını intihara, yok oluşa götürmedi mi?

Bu ırkçı anlayışın başarı şansı yoktur. ırkçılığı günümüzde hiçkimse benimsemiyor. AKP-MHP'nin bu politikası çökmeye mahkumdur. Buna karşı durmak, ırkçılığı teşhir etmek kadar öz savunma bilincini ve örgütlülüğünü her alanda geliştirmek gerekir. Bu ırkçı politikalar toplumun kutuplaşmasına yol açmaktadır. AKP-MHP iktidarı özellikle Süleyman Soylu ekibinin başa getirilmesi ardından cinsiyetçi saldırıları yoğunlaştırdı. Muhalif kadın örgütlerine ve şahsiyetlere yönelik polis, asker saldırıları, yine Batman, Şirnex, Mûş ve daha bir çok yerdeki kız çocuklarına devlet görevlilerinin taciz ve tecavüzleri, yoğunlaşan ve cezasız bırakılan kadın cinayetleri örgütlü kadının uyanışını hazmetmeyen AKP-MHP'nin cinsiyetçi yüzünün yansımalarıdır. İdeolojik olarak kadına karşı uygulanan politika İhvançılık çizgisini ifade etmektedir. Yaşamın her alanında cinsiyetçi politikalarla erkeklik öne çıkarılıp, katliamcı, hükümrân

önem taşımaktadır.

Her türlü milliyetçilik, cinsiyetçilik ve dinciliğe karşı ideolojik, politik, kültürel ve felsefi alanlarda örgütlenme ve mücadele etme devrimci-yurtsever bir görevdir. Bu alanlarda gelişebilecek her türlü fanatizme karşı net ve açık tavır konulmalı, karşı durulmalıdır.

12 Eylül faşist rejiminin geliştirdiği kişilik ile AKP-MHP rejiminin geliştirdiği kişilikler arasında zihniyet olarak fark yoktur. Her iki rejim de ırkçıdır, faşisttir. Her iki rejim de Türk ırkçılığına ve Türk milliyetçiliğine dayanıyor. 12 Eylül faşist darbe rejimi toplumu içişi etmiştir, toplumun sosyo-kültürel yapısını bozmuştur. AKP-MHP rejimi de toplum kırım, soykırım, kültür kırım politikalarını yürütüyor. Şüphesiz 12 Eylül cunta rejimi NATO-Gladyo patentliydi. AKP-MHP rejiminin bundan farkı; hegemonist, işgalci ve yayılmacı politikalarda ısrar etmesindedir. Sömürgecilik her iki rejimin de kodlarında vardır. Türklük ve sünni İslam dışındaki tüm kimlikler ve kültürleri yok sayıyorlar.

12 Eylül faşist rejiminin yaratmak istediği kimlik Beyaz Türk faşizminin milliyetçi kimliğidir. 1982 darbe anayasasının özünü tamamen koruyup sahip olunan AKP-MHP faşizmi, bu Beyaz Türk kimliğine yeşil kuşak geçirerek, 12 Eylül'ün önün açtığı siyasi İslam çizgisini daha görünür kılmaktadır. ırkçı-milliyetçi ve dinciliği esas alan bir kimlik, kişilik ve toplum yaratmak istemektedir. Dolayısıyla AKP-MHP faşizmi 12 Eylül darbe rejiminin devamı niteliğindedir. Tekçilik vazgeçilmez ilkesidir. Onun için rejim otoriter, sömürgeci ve faşist politikaları her yol ve yöntemi kullanarak yürütüyor. Bu tekipleştirme politikasının ürünü olarak AKP-MHP faşizmi kendisi gibi

PKK 40 yıllık süreç içerisinde de Bakur, Başûr, Rojhilat, Rojava ve yurtdışında Kürtlerin yaşadığı tüm coğrafyada örgütlenerek, faşist ve ırkçı zihniyet ve politikaları boşa çıkarmıştır. Siyasi, askeri, toplumsal, kültürel, sanatsal ve yaşamın her alanında kapitalist moderniteye, ulus devlet sömürgeciliğine karşı geliştirdiği politika ve pratiklerle faşizmi yenilgiye uğratmıştır. Özellikle de MGK'nin 'Kırmızı Kitap' esaslarının anlamsız hale gelmesi, PKK hareketinin mücadelesiyle direkt bağlantılıdır. Güncelde de bu direniş Cenga Heftanin'de hergün ve her an yaşanmaktadır.

liberal, muhafazakar tüm muhalifleri paramiliter olarak oluşturduğu polis ve asker gücü ile yok ediyor. Taciz, tecavüz, işkence yöntemleri ile faşizmi her alanda körüklüyor. Çok bilinçli olarak derin devletin elemanları olan Hakan Fidan, Süleyman Soylu gibi tipler ile topluma karşı kültürel, sosyal ve siyasal soykırım politikalarını son yıllarda daha açık uygulamaktadır. Erdoğan ve AKP iktidarda kalabilmek için gözû karaca herşeyi yapar; paraya, ticarete ve sermayeye tapar. Örneği; kendi iktidarı için yıllarca Gülen Cemaati ile ortaklaştı. Hatta bu ortakları eliyle Kürtleri ve demokratik, devrimci muhalefeti yok etmek istedi. İşini bitirince de Fethullah Gülen'i düşman ilan etti. Militarist yapıyı kullanarak sözde "Vesayete son veriyoruz" adı altında Ergenekon ve Balyoz davalarını açtırdı. Ardından göstermelik yargılamalar sonrası Ergenekon ekibi ile 'Kırmızı Kitap' üzerine anlaştı. Onunla da yetinmeyerek sözde 'ülkenin bekası' öde ise Türk ırkçılığının esasları üzerine Devlet Bahçeli ile anlaşarak gerçek zihniyetini açığa vurdu. Meydanlarda da açık açık, "tek devlet, tek bayrak, tek vatan, tek dil" diyerek, 12 Eylül 1980 faşist darbesinin temsilciliğini ve sözcülüğünü günümüzde de yapıyor.

40. yılında 12 Eylül faşist cuntasının zihniyet ve pratiğinin günümüzdeki temsilcisi, AKP-MHP faşist iktidarı olmaktadır. AKP-MHP faşist iktidarı işgalcidir, işkencecidir, tecavüzcüdür. Toplumun yozlaşmasına yol açan uygulamaları ile ırkçı, ayırıcı, ötekileştirici dili ve zihniyeti ile Kenan Evren rejimine adeta taş çıkarcasına uygulamalar yapıyor. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yüzbinlerin zin-

yapıların tehlikelerini çok önceden görerek, tespit etmesi ve bunun üzerinden Ortadoğu'ya çıkışı Kürdistan Devriminin tasfiyeden kurtularak büyük gelişmeler yaratmasını sağlamıştır.

Bir taraftan Önderliğin bu çıkışı, diğer taraftan Önderliğin bu çıkışı, diğer taraftan 1980-1982 arası zindan direnişleri, 12 Eylül faşizminin başarıya ulaşmasını engellemiştir. 21 Mart 1982 Mazlum direnişçiliği, 17-18 Mayıs 1982 Dörtlerin direnişi, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişi tüm demokratlar, devrimciler başta olmak üzere muhaliflerin hepsinde yeni bir ruh ve yeni bir umut yaratmıştır. Denilebilir ki; 12 Eylül faşist iktidarı ilk kapsamlı darbeyi zindan cephesinden almıştır. Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek, Akif Yılmazların direnişi tüm topluma ışık olmuştur. Apocu direniş ruhu, 12 Eylül faşist rejiminin baskılarına boyun eğmeyerek, yeniden yaşama sevinci yaratmıştır.

12 Eylül faşizmi ikinci büyük darbeyi de 15 Ağustos 1984'te Şemzînan-Eruh devrimci atılımı ile yemiştir. Kahraman komutanlar Mahsum Korkmaz ve Abdullah Ekinci komutasında tarihte bir milat yaratılarak, ilk kurşun faşizme, işgalciliğe, sömürgeciliğe karşı cesaretle sıkılmış, darbecilerin hevesi kursaklarında bırakılmıştır. PKK 40 yıllık süreç içerisinde de Bakur, Başûr, Rojhilat, Rojava ve yurtdışında Kürtlerin yaşadığı tüm coğrafyada örgütlenerek, faşist ve ırkçı zihniyet ve politikaları boşa çıkarmıştır. Siyasi, askeri, toplumsal, kültürel, sanatsal ve yaşamın her alanında kapitalist moderniteye, ulus devlet sömürgeciliğine karşı geliştirdiği politika ve pratiklerle faşizmi yenilgiye uğratmıştır. Özellikle de MGK'nin 'Kırmızı Kitap'

bir ahlaksızlık topluma dayatılıyor. Bu zihniyet özelde de Kürt kadınına her alanda saldırılmasını çok planlı bir politika olarak geliştiriyor. Buna karşı mücadele daha fazla bilinç, daha fazla örgütlenme, daha fazla kadına yer verme ve öz savunmasını her alanda geliştirmekten geçiyor.

AKP-MHP faşizmi 12 Eylül darbe rejiminin devamı niteliğindedir

Erdoğan ve güruhunun İhvançı kesimlerle ilişkisi, DAİŞ ve radikal İslami gruplarla ilişkileri ideolojik olduğu gibi Ortadoğu halklarının dini duygularını da istismar amaçlıdır. AKP-MHP'nin iç politikalarında da dine yaklaşımı ticaret simsarları gibidir. Her seçim döneminde halkın bu duygularına hitap etmektedirler. Esas aldıkları iktidar İslamıdır. Ebubekir Bağdadi'nin hilafetine halef olan Erdoğan'dır. Erdoğan ve AKP'ye göre iktidar İslamı her şeyin üstündedir. Halife de Türk olmalı, mezhebi de Hanefi olmalı. Özünde İslam'ı ve dini duyguları kullanarak, halkı galeyana getirerek iktidarlarını sürdürmek istiyorlar. Ayasofya Müzesi'nin cami yapılmasında da bu zihniyet ve din istismarcılığı kendini göstermiştir. AKP-MHP'nin dine yaklaşımı tamamen iktidarda kalma durumları ile doğrudan bağlantılıdır.

Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu halklarının bu din simsarlarını görmesi, doğru tanınması ve karşısında mücadele edebilmesi için Ortadoğu İnançlar Topuluğu'nun özellikle bu konuya eğilmesi, Kültürel İslam ve Muhammedi dinin doğru anlatılması, halka ve kamuoyuna doğru ve sistemli aktarılması çok hayati

düşünmeyen herkese baskı, şiddet, sindirme, tecrit, işkence politikalarını uyguluyor. AKP-MHP faşizmine göre amacına ulaşmak için her yok mubahtır. Onun için kendisi dışındakilere taciz, tecavüz, zulüm, işkence, tecrit uygulamasını normal görüyor. Onun için mafyavari ve paramiliter grupları toplumun her alanında örgütlemekte, cezaevlerinden bu unsurları çıkarmakta ve dilediği gibi kullanmaktadır. AKP-MHP iktidarı özellikle de Kürtler ve sol muhalif kesimlere, kadınlara düşmandır. Kendisi gibi olmayan herkesi düşman görüyor ve soykırımdan geçirmek istiyor.

Tüm bu faşist, sömürgeci, kapitalist politika ve uygulamaların panzehiri, Önder Apo'nun Demokratik Ulus ve Demokratik Modernite Paradigması'dır. Bu paradigma tüm mücadele alanlarında; sosyal, kültürel, sanatsal, siyasal, hukuksal, ekonomik ve ekolojik alanlarda, devrimci-demokratik ve yurtsever bilinçle geliştirilirse, öz irade ve örgütlülükle öz savunmaya dayalı geliştirilirse özgür toplum açığa çıkarılabilir. Bu temelde atılacak ilk adım da Önder Apo'nun sağlık, güvenlik ve özgür çalışma koşullarının sağlanması olmaktadır.

Nasıl ki 12 Eylül faşist rejimini 14 Temmuz Büyük Direnişi durdurduysa, 41. yılında da PKK önderlikli mücadele AKP-MHP faşist rejimini durduracaktır.

KCK'nin başlattığı "Tecride, Faşizme, İşgale Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" Hamlesi tüm Kürdistan, Ortadoğu ve yurtdışında AKP-MHP faşizminin işgal, tecrit, işkence ve faşist politikalarını yenilgiye uğratacaktır.

Türkiye’de ulus-devlet bunalımı ve yaşadığı çözümsüzlük

Cemal Şerik

Bugün Türkiye’de Erdoğan ve Bahçeli iktidarı adeta Müslüman dünyasına adını Türk-İslam sentezi olarak koydukları ‘dinlerini’ benimseterek, egemenliklerini kabul ettirmek istemektedirler. Açıkten destekledikleri DAİŞ, Cephel El Nusra vb çetelerle, Müslüman Kardeşler ve Katar’la geliştirdiği ilişkilerle, Ermenistan sınırından Libya’ya kadar geniş bir coğrafyada devreye konulan yağma, talan, çapul politikasıyla komşu hakların toprakları işgal edilmeye, zenginlik ve enerji kaynakları talan edilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye’de ulus devletin yaşadığı bunalım, özü itibarıyla bir sonuçtur ve kökleri, Türklerin devletle olan ilişkisinin başlangıcına kadar uzanmaktadır. Böylesi bir gerçeklik ulus devlet bunalımını var olan bu ilişki içerisinde ele almayı gerektirmektedir.

Türklerin devletle olan ilişkisi

Her ne kadar tarih, geçmişi ve yaşanmışlıkları anlatıyor olsa da, Türklerin tarihine ilişkin olarak anlatılanların, yazılanların ne kadar yaşanmış ve doğru olduğu tartışma konusudur. Özellikle Türklerin tarihine dair bugüne kadar anlatılanlar resmi devlet görüşleri doğrultusunda, daha çok onun bir ısmarlaması olarak; sağcı, milliyetçi, ırkçı-faşist düşünce yapısına sahip olanlarca dile getirilmiş ve yazılmıştır. Çünkü bu kesimler, tarihi spekülasyona yer vermeyecek bir şekilde anlatmak, yazmak yerine kendilerine göre yazmayı, ol-

hakim bir düşünce biçimi olarak kabul ettirmeye, hafızalara kalıcı olarak yerleştirilmeye çalışılmıştır. Sadece bununla da kalmayarak, ‘Her şeyin Türk için ve Türk’e göre’ olduğu algısını hafızalara kazıyarak, herkesi kendi kölesi olarak gören ve varlığını bunun üzerinde kuran bir egemen düşüncenin sahibi olunmuştur. Tarih kurgusu ve anlatımı da buna göre yapılarak bir bilinç inşasında bulunulmuştur. Fakat kurulmaya çalışılan bu algı, kendileri dışında olanlar tarafından yapılan toplum ve tarih anlatımlarıyla/yazımlarıyla çeliştiği gibi, kendisine göre olmaktan da öte bir anlam ifade etmektedir. Tarihsel bulgu ve verilerle bağdaşmamaktadır.

Türk egemenler için Sasani toprakları bir okul rolünü oynadı

İnsan toplulukları içerisinde oluşan farklı kültürel kimlikler arasında özel isimlerle anılan kabile ve aşiretlerin, bunları takiben de halkların nasıl oluştuğu bilinmektedir. Türk adıyla anılan

Türklerin kendi kimlikleri ile anılmaya başlandığı coğrafya Orta Asya’dır. 7. yüzyıla kadar da ağırlık olarak bu coğrafya içerisinde göçebe bir yaşam sürdürmüşlerdir. Sürekli bir askeri örgütlenme içerisinde oldukları gibi, ekonomik yaşamlarını hayvancılık üzerine kurmuşlardır. Ayrıca savaşlardan elde ettikleri ganimet, kıtalar arası yollar üzerinde kurdıkları hakimiyete bağlı olarak aldıkları vergiler de ekonomik yaşamlarının diğer bir boyutunu oluşturmuştur. ‘Türk’, ‘Törük’, ‘Törk’ vb isimlerle anılan bazen ‘Kök Türkler’, bazen de ‘Gök Türkler’ olarak adlandırılan bu topluluk, kendi içerisinde kabile hiyerarşisine sahip olsa da, keskin sınıfsal ayrışma içerisinde girmediği gibi köleci bir devlet yapılanması haline de gelmemiştir. Kuşkusuz komşusu olan Çin, Sasani, öncesinde de Roma İmparatorluğu ve benzerlerinden devleti tanımışlardır. Ayrıca sahip oldukları hiyerarşik yapılanma da onlardan etkilenebilir. O nedenle oluşturdukları siyasal yapılanma devlete fazla uzak ol-

Ancak bugün bulundukları topraklara Orta Asya’da çıktıkları gibi gelip yerleşmemişlerdir. Batıya göç edenler buralara ulaşmadan önce Hazar Denizi kıyısından Kafkasya ve Sasani sınırları içerisine gitmişlerdir. Fars-Sasani toprakları, Türkler için Ortadoğu’ya giriş kapısı olmuştur.

Türklerin, Sasani topraklarına girdiği yıllar, Ortadoğu ve Sasaniler için de önemli dönüm noktalarından birini oluşturmaktaydı. Bu coğrafyada Arap egemenliği ve İslamiyet hakim din haline gelmeye başlamıştı. Sasaniler de bunun etkisi altına girmişlerdi. Fakat çok güçlü tarihsel ve kültürel bir mirasa sahiptiler. Persler de, o güne kadar zaman zaman dışardan gelen Makedonlar gibi güçlü orduların işgali altına girmiş olsalar da kesintisiz bir gelişim seyrini izlemişlerdir. O nedenle de Arap egemenliğini ve İslamiyet’i olduğu gibi kabul etmeleri mümkün değildi. Öyle de yaptılar. Araplar ve İslamiyet’le de kendi kimlikleri ile ilişkilendiler, öyle kabul ettiler.

Türkler için Sasani toprakları bir çok açıdan yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur. Bir nevi siyasetle, devletle, İslam’la derinliğine tanıştıkları bir okul olma rolünü oynamıştır. Kendilerinden güçlü ve köklü olan Sasani siyasetinden, kültüründen etkilenebilirler. Yaşadıkları bu etkilenebilirlik, merkezi Bağdat’ta olan Arap Abbasi devleti içerisinde zirve yaparak yeni bir boyut kazanmıştır.

Selçuklu devleti Sasani ve Abbasilerin izlerini taşıyor

Sürekli bir askeri örgütlenme içerisinde olan ve savaşçı yönü öne çıkan Türk beyleri ve onların etrafında toplanmış olan savaşçılar, önce Abbasiler içerisinde paralı askerler olarak konumlandırılırken, beyler de onların komutanları olarak askeri bürokrasi içerisinde yer aldılar. Giderek etkinliklerini artırdılar. Abbasiler adına bir çok ayaklanmanın (Babek, Hürrem-i gibi) bastırılmasında oynadıkları rol nedeniyle konumlarını daha da güçlendirdiler. Abbasiler içinde giderek askeri bürokrasi dışında siyasal yönetim görevlerinde de yer almaya başladılar. Böylece Sasanilerden öğrendiklerini daha da pekiştirerek, devlet yönetim mekanizmasının nasıl kurulduğu, işletildiği gibi konularda da yetkinleşmişlerdir.

Abbasiler içerisinde iç iktidar çelişkilerinin yoğunlaştığı, ayaklanmaların yaşandığı ve birçok beyliğin merkezi devlet karşısına kendi konumlarını güçlendirerek yerel otorite haline gelmeye başladıkları bir dönemde, Türkler de kendi idari sistemlerini ve beyliklerini ilan ettiler. Ancak bu ilan Abbasi halifesine bir başkaldırı olarak gerçekleşmedi. Aksine Abbasi halifesine bağlı kaldığı gibi, ona güç veren bir yaklaşım içerisinde oldular.

Ortadoğu’da bugünkü İran ve Irak sınırları içerisinde kalan bir coğrafyada yer alan Selçuklu devleti böyle bir zemine kuruldu. O zaman dilimi içerisinde Horasan, Irak, Suriye ve daha sonra da Anadolu ön adıyla anılan coğrafyada devletler (ya da devletçikler) olarak varlığını sürdürdü. Selçuklu devleti, Orta Asya’dan getirdikleri geleneksel toplum olarak askeri örgütlenme yönleriyle birlikte boy ve göçebe olma özelliklerini, siyasal devlet yapılanması olarak da büyük oranda Sasani ve Ab-

İttihat Terakki liderleri de benzeri politikaları devreye koyarak, Osmanlı’nın Birinci Dünya Savaşı’na katılmasını sağlamıştı. Ancak sonuç hiç de İttihat Terakki liderlerinin düşündüğü gibi olmadı. İmparatorluğun bunalımı çöküşle sonuçlandı. Hayaller suya düştü. İttihat Terakki’nin liderlerinin her biri bir yere savruldu. TC ulus devletin günümüzdeki liderleri de onların izlediği yoldan yürüyorlar. Bununla da tarihi yeniden yazarak, kaderlerini değiştireceklerini sandılar. Ama olmadı. Aksine bunalım daha da derinleşti, yok oluş süreci hızlandı ve ellerinde yapacakları bir şeyleri kalmadı.

mayanları varmış, olanları da yokmuş gibi göstermeyi kendi çıkarlarına görmüşlerdir. Bu yönüyle tamamiyle kompleksli bir yaklaşım içerisinde olmuşlardır. Toplumda böyle bir hafıza oluşturmak için de geçmişe ait olan tüm doğruları, kanıtları yok etmekten geri kalmamışlardır.

Soykırımcı TC devletin bugün yaptıklarına dair yazdıkları da bu gerçekliğin bir kanıtı olmaktadır. Öyle ki, yaşamakta olanların güncel, hafızalarda canlı ve alenen orta yerde durmasına, yaşayanlarının/tanıklarının varlığına rağmen böyle bir yalan tarih yazabilmekteler. Bugüne dair böyle bir yaklaşım içerisinde olanların, geçmişe dair olan anlatımlarının, tarih yazımlarının doğru olmayacağı, uydurma olmaktan, gerçeklerin ters-yüz edilmiş, tahribata uğratılmış hali olmaktan öte bir anlam ifade edemeyeceği açıktır.

Soykırımcı TC devleti ve onun sömürgeci-faşist özel-kirli savaş rejimi için toplum olmak değil, devlet olmak önemlidir. Onun içindir ki, ‘Türkler devletli olarak tarih sahnesine çıkmış ve hep öyle kalmaya devam edecek’ algısı

topluluklar da böyle bir gelişim seyrini yaşamışlardır. Farklı coğrafyalarda, zaman kesitlerinde, farklı biçimlerde ve adlandırmalarla da olsa bugüne kadar var olan topluluklar benzer süreçlerden 29geçmişlerdir. Ancak bu benzerlikler tüm insan topluluklarının aynı olaylarla karşılaşacakları, aynı siyasal/yapısal dönemleri yaşayacakları anlamına gelmemektedir. Tarihte ve günümüzde bunun örnekleri çokça bulunmaktadır. Türklerin toplumsal şekillenmesi ve tarihi için de benzeri bir belirlemede bulunmak mümkündür. Bu konuda öncelikli olarak Türkiye’deki sağcı, milliyetçi ve ırkçı çevrelerin belirttiklerinin aksine Türklerde toplumsallık devletleşmeden önce gelmektedir. Hatta Türkler, dünya üzerinde devletle en geç tanışan topluluklardan olma gibi bir özelliğe de sahiptir. Bu olumlu olarak görülme birliğinde, tersi bir sonuç yaratarak aşağılanma duygusuna kapılmayı, kompleksli bir yaklaşım içerisinde olmayı beraberinde getirmiştir. Her şeyin başına devlet olmayı koymaları ve devletsiz hiçbir şey olunamayacağı gibi bir düşünce öne çıkmıştır.

mayan ve aynı zamanda onun prototipi olan aşiret konfederasyonlarından fazla uzak olmayan bir özelliktedir. Toplumsal olarak da Türklerin oba, oymak, boy vb olarak adlandırdıkları (kimi zaman da ‘budun’-millet- adıyla andıkları) oluşumları, klan, kabile ve aşiret ilişkilerinin düzeyini fazla aşmamıştır. Dinsel olarak Şamandılar ve tanrı olarak Tegr’ye inanırlardı. İçlerinde İslamiyet’in, Budizm’in, Museviliğin, Ortodoks Hristiyanlığının vb etkisinde olan boylar da bulunmaktaydı. Orta Asya’da sürekli bir hareketlilik içerisindeydiler. Çin’den, Sasani sınırlarına ve Orta Asya steplerine varıncaya kadar geniş bir coğrafya içerisinde hareket etmekteydiler. Zaman zaman Çin ve Sasanilerle savaşlara girmekle birlikte, onlarla uzlaştıkları da olurdu. Farklı Türk boyları bir araya gelerek kabul ettikleri bir hükümdarın komutası altında savaşa katılırlardı. Bu boylar aralarında yaptıkları kurultaylarda bir araya gelerek ortak tabi olacakları kararlar alırlardı. 7. yüzyılda Çin baskısı, kuraklık ve artan nüfus nedeniyle doğu ve batı olmak üzere iki aksi yöne doğru göç etmek zorunda kalmışlardır.

basilerin izlerini taşıdı. Sasani ve Abbasilerden öğrendikleri devlet yönetim 'sanatını' kendi özgünlüklerini katarak uyguladılar. 'Divan', 'vezir-i azam', 'vezaret', 'eyalet', 'muhtesip' (belediye başkanı), 'devlet memurluğu', 'vergi sistemi', 'ordu düzeni' ve benzerlerinin oluşumunu Sasani ve Abbasilerden aldılar. Sadece devlet bürokrasisinden değil kültürel, ideolojik, mimari gibi alanlarda da onlardan etkilendiler. Sünni-İslam'ı benimsemelerine rağmen Sasanilerin Şialığından da etkilendiler.

Osmanlı, egemenliğine aldığı topraklardaki halkın malına, mülküne ve kadınlarına da el koyuyordu

Türklerin, Kürtlerle tanışmaları ve ilişkileri Abbasiler döneminde kurulmaya başlandı ve Bizans İmparatorluğuna karşı açık bir ittifaka dönüştü. Ön adları farklı olsa da kurulan Selçuklu devletleri uzun süreli (11-14. yüzyıl) varlıklarını koruyamadılar. Ya aralarında yaşanan savaşlar ya da iç iktidar sorunları nedeniyle zayıfladılar ve hangisi güçlü ise ona katıldılar. Kendilerinden daha güçlü olan devletler karşısında da yenilmekten, dağılmaktan kurtulamadılar. Abbasiler gibi, Selçukluların da Moğollar tarafından yıkılmış olması böyle bir gerçeklik içerisinde yer aldı.

Dağılan Selçuklu devletlerinden sonra kurulan Osmanlı devleti de, Sasani ve Abbasilerden alınan yapısal, yönetsel, siyasal temel özelliklerini korudu. Ancak daha sonra karşılaştıkları İlhanlılar ve Memlûklerden de etkilendiler. Osmanlı da, Selçuklular gibi Türk kimliğini değil boy ve aile soyunun adını kullandı. O dönemin farklı devletleri gibi hanedanlık olarak kaldı. 15. yüzyılda Konstantinopolis'in (İstanbul-1453) alınmasına, ardından da Mısır-Memlûklerin 16. yüzyılda (1516) yenilgiye uğratılıp Hilafetin İstanbul'a taşınmasına kadar da bu böyle devam etti. Bu süreçte birlikte Osmanlı, İstanbul'un alınmasıyla kendini, 'Bizans'ın mirasçısı', Hilafetin taşınmasıyla birlikte de 'İslam Dünyası'nın hakimi' olarak görmeye başladı. O nedenle de 15 ve 16. yüzyıl, Osmanlı siyasal tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı oldu.

Osmanlı için yeni bir dönemin başlangıcı olan bu yüzyıllar aynı zamanda imparatorluk süreci olarak tarihe geçti. Türklerin devlet ve din ile olan ilişkileri buna göre yeniden düzenlenmiş oldu. Fakat Osmanlı adını kullanmaya da devam ettiler ve Türk adını kullanılmadı. Osmanlı sultanları hep boy olarak 'Kayı' kimliğini öne çıkararak tarih kayıtlarına geçtiler. Türklük, uygarlık dışılık, köylülük, be idrak-aklı olmayan, olarak görüldü, küçümsendi. Daha çok da imparatorluk döneminde bu yaklaşım belirgin bir şekilde öne çıkarıldı.

Osmanlı'nın Anadolu yarım adasına göçleri Süleyman Şah döneminde (12-13. yüzyıl) başlamış olsa da, Ertuğrul Gazi döneminde belirli bölgelerde daha çok da Marmara Denizi kıyılarında (Söğüt, Bilecik gibi bölgelerde) yoğunlaştı. O zamanki diğer boylar gibi bey hangi boydansa o isimle anıldı. İnanç sistemi olarak her ne kadar İslamiyet'i kabul etmiş olsalar da Şamanizm'in etkisini korumaya devam ettiler. İslam inancı içerisinde yaşanan mezhepsel çelişkiyi Arap ve Acemlerde olduğu gibi şiddetli bir şekilde yaşamadılar. Devletleşip belirli topraklar üzerinde hakimiyet kurana ve yerleşik bir düzen oluşturan kadar da bu böyle devam etti.

Osmanlı'nın Anadolu yarım adası içerisinde ilk yurtlaştırdığı alan Bilecik-Söğüt ve çevresinde olan topraklardı. Oradan etkinlik alanlarını genişlettiler. Osmanlı'dan önce o topraklar

üzerinde hakim olan Bizans İmparatorluğu idi. O topraklarda yaşayanlar da, Hristiyan Ortodoks inancına mensup olan (Anadolu Grekleri) Rumlardı.

Osmanlı işgal ettiği toprakları genişlettikçe, buralarda yaşayan halkı sadece egemenliği altına almakla kalmadı. Mallarına, mülklerine el koydu, kadınlarını, kızlarını ganimet olarak aldı. Onlara inançlarını değiştirerek, İslam dinini kabul etmelerini dayattı. Bunu sağladığı oranda da devlet mülküne haline getirdiği topraklarını genişletti ve tebaalarını çoğalttı. Hristiyan inancından vazgeçerek İslam'ı kabul eden Anadolu Grekleri kendi kimliklerinden, kültürlerinden de uzaklaştılar. Göçebe Türk aileleri, aşiretleri giderek hakimiyet kurulan topraklar üzerinde yerleşmeye başladılar. Ancak yerleşik yaşama geçmeyen aşiretler de oldu ve bunlar 'Türkmen', 'Yörük' gibi adlarla anılarak göçebe yaşam ilişkisi biçimini ve kültürünü korumaya devam ettiler.

Böyle bir gelişim seyri izleyen Osmanlı devletinin oluşumunda Sasani, Abbasi devlet ilişkileri ve göçebe toplum özelliklerinin etkileri kendisini gösterirken, egemenlik altına almaya başladığı Bizans toprakları üzerinde kendisinden önce var olan devlet-yönetim ve yönetim ilişkilerinden de etkilendi. Halifeliğin İstanbul'a taşınmasına kadarki sürede, İslam içi yaşanan iç çatışmayı şiddetli bir şekilde yaşamıyor olmasını da kendisi için bir avantaja dönüştürdü.

İstanbul'un alınmasıyla Osmanlı önceki Osmanlı olmaktan çıkmıştır

Orta Asya'dan, Ortadoğu'ya yaşanan göç dalgaları içerisinde Türk boyları olarak adlandırılan toplumlar içerisinde iktidara yakın olan, hakim devletlerle işbirliği içerisinde giren egemen güçler İslam-Sünni inancını kabul ederken, bunlar dışında kalan, iktidar ve devletlerle bütünleşmeyenler de Alevi inancını kendilerine daha yakın bularak kabul etmeye başladılar. Anadolu yarım adasına doğru olan göçler içerisinde yer alan Türk-Türkmen olarak adlandırılan aşiretler içerisinde de İslam'ın bu iki farklı yorumunu kabul edenler oldu. Fakat bunlar arasında şiddete varan çatışmalar henüz yaşanmamıştı. Hacı Bektaş'ın, Ahi Evran'ın ve Şeyh Edibali'nin Osmanlı İmparatorluğu ve yönetim sisteminin oluşumunda yaşanan etkileri de bununla doğrudan ilişkiliydi. Marmara kıyılarından Ege'nin içlerine, Akdeniz kıyı şeridinden Trakya topraklarına kadar varan geniş bir coğrafyada Osmanlı egemenliğinin oluşumunda; 'Gazi'lerin, Bektaşî Ocağında yemin ederek destur alan Yeniçerilerin oynamış olduğu rolü başka türlü açıklamak mümkün değildir. Ancak bu Osmanlı'nın imparatorluk dönemine kadar devam edebilmiş ve yerini çatışmalara bırakmıştır. Böyle bir sonucun yaşanmasında da İstanbul'un alınması ve Halifeliğin İstanbul'a taşınmasının önemli hatta belirleyici bir rolü olmuştur.

Osmanlı sadece İstanbul'u bir kent olarak almamıştır. İstanbul'un siyasal ve kültürel olarak mirasını da devralmıştır. Sadece devralmakla da kalmayarak başkent olarak ilan etmiş ve 'payitahtı' İstanbul'a taşımıştır. Osmanlı İstanbul'u fethetmiştir ancak İstanbul ile de Bizans kültürü Osmanlı'yı fethetmiştir. Yüzlerce yıllık bir geçmiş olan, öncesinde de bir bütün olarak Greko-Romen mirasını yaşayan Bizans'ın başkentinin alınması özünde böyle bir anlam ifade etmiştir. Bunun bir sonucudur ki, İstanbul'un alınmasıyla Osmanlı, önceki Osmanlı olmaktan çıkmıştır. Bizans siyasal ilişkisi giderek etkisini göstermeye başlamıştır. Mısır-

Orta Asya'dan, Ortadoğu'ya yaşanan göç dalgaları içerisinde Türk boyları olarak adlandırılan toplumlar içerisinde iktidara yakın olan, hakim devletlerle işbirliği içerisinde giren egemen güçler İslam-Sünni inancını kabul ederken, bunlar dışında kalan, iktidar ve devletlerle bütünleşmeyenler de Alevi inancını kendilerine daha yakın bularak kabul etmeye başladılar. Anadolu yarım adasına doğru olan göçler içerisinde yer alan Türk-Türkmen olarak adlandırılan aşiretler içerisinde de İslam'ın bu iki farklı yorumunu kabul edenler oldu

Osmanlı sadece İstanbul'u bir kent olarak almamıştır. İstanbul'un siyasal ve kültürel olarak mirasını da devralmıştır. Sadece devralmakla da kalmayarak başkent olarak ilan etmiş ve 'payitahtı' İstanbul'a taşımıştır. Osmanlı İstanbul'u fethetmiştir ancak İstanbul ile de Bizans kültürü Osmanlı'yı fethetmiştir. Yüzlerce yıllık bir geçmişi olan, öncesinde de bir bütün olarak Greko-Romen mirasını yaşayan Bizans'ın başkentinin alınması özünde böyle bir anlam ifade etmiştir. Bunun bir sonucudur ki, İstanbul'un alınmasıyla Osmanlı, önceki Osmanlı olmaktan çıkmıştır. Bizans siyasal ilişkisi giderek etkisini göstermeye başlamıştır.

İmparatorluğun içerisine girdiği çöküş dönemi, aynı zamanda devlet içi ilişkilerin ve yönetim ilişkilerinin-düzeninin yeniden revize edilmesini beraberinde getirmiştir. Bu dönemle birlikte Osmanlı, Avrupa'da bir sistem olarak öne çıkan ve burjuva sınıfının siyasal olarak örgütlemeye başladığı kapitalizmin etkisi altına girmeye başlamıştır. Başta Fransa ve İngiltere olmak üzere Avrupa devletleri ile içerisine girdiği ticari, mali ve siyasal ilişkiler onu yarı-sömürge bir konuma düşürmüştür. Böyle bir süreç içerisinde girilmesinde İkinci Mahmut dönemi önemli bir rol oynamıştır.

Memlûklardan Halifeliğin alınarak İstanbul'a taşınması da adeta onun tamamlanmış olmuştur. Böylece Osmanlı sultanı hem padişah hem de halife olmuştur. Bu yönüyle Papa'dan daha çok kendini 'tanrıya yakın' bulmuş, devlet ve dini kendi şahsında buluşturmuştur.

Ortaçağ diye adlandırılan dönemde Hristiyanlık Roma'nın resmi dini haline gelirken, İmparatorları kutsayanlar da Papa'lar olmuştur. Hz. Muhammed'in ölümünden sonra da resmi İslam'ın temsili Muaviye'yle birlikte iktidarın eline geçmişti. Her iki inanç biçimi de farklı tarihlerde ve biçimlerde de olsa aynı kaderi paylaşmışlardı. Türklerin gerek din değiştirmesi gerekse de değiştirdiği dinin siyasetle olan ilişkisi ilk başlarda ne Roma ne de Arap Emevi ve Abbasilerdeki gibiydi. İslam'ı kabul ederek fiziki varlıklarını korumuşlardı. Ama eski inançlarını da her yönüyle terk etmemişlerdi. Kabul ettikleri İslam inancı içerisinde kendi inançlarını da bir biçimiyle yaşatmaktaydılar.

İslam'ı bu şekilde kabul etmiş olsalar da, yaptıkları din değişikliği, onu ne Hristiyanlığı resmi din olarak kabul eden Roma ne de Arap Emevi ve Abbasileri gibi bir imparatorluk haline getirmemişti. İstanbul'un fethi ve Halifeliğin İstanbul'a taşınmasıyla da o güne kadar bu ulaşamadığı imkanlara kavuşmuş oldu. Fakat bunun için de devletin dinle olan ilişkisinin yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Bunu da Bizans'tan imparatorluk mirasını alarak, Allah'ın yer üstündeki temsilcisi olan Halife'nin gücüyle birleştirerek başarma yolunu seçti. Böylece Osmanlı sultanı siyasal iktidarın ve dinin gücünü kendinde bir araya getiren yeryüzündeki 'tanrının gölgesi' haline geldi. Emevilerle, Abbasilerle, Bizans'la benzeşti. Sasanilerin yıkılmasından sonra yeniden toparlanan Fars egemen güçlerinin imparatorluk haline gelen Safevi devletine karşı Ortadoğu'da egemenlik savaşı vermeye başladı. Nasıl Safevi devleti İslam-Şia mezhebinin resmi din haline getirerek egemenliğine dinsel ve ideolojik bir çehre kazandırmışsa, Osmanlı da İslam-Sünni mezhebinin Hanefi yorumunu kendisine göre revize ederek resmi bir din haline getirip hem kendi sınırları içerisinde hem de Ortadoğu'da egemenlik kurmanın aracı olarak kullanır bir hale getirdi.

'Cihan imparatorluğu'ndan yarı-sömürge durumuna düşüş

Bu şekilde Osmanlı'nın imparatorluk süreci dinle olan ilişkilerinin yeniden biçimlendirildiği bir dönem olmuştur. Revize edilen Hanefelik tam bir iktidar dini haline getirilirken, o zamana kadar Osmanlı sultanı-yönetimi üzerinde etkili olan Alevi-Bektaşîliğe müdahale de bulunulmuştur. Yavuz Sultan Selim'in İran seferi öncesi Balım Sultan'ı Bektaşî Ocağı'na pir olarak ataması da, yapılan bu müdahalenin varıldığı boyutu göstermektedir. Bu denli açık Alevi ve Safevi düşmanlığına alet olunması Bektaşî Ocağı'nı Çelebîlik ve Babailik olarak ikiye böldüğü gibi Osmanlı içerisinde büyük Alevi-Türkmen katliamlarının ve göçlerinin yaşanmasına neden olmuştur. İmparatorluğun çöküş aşamasına kadar da bu böyle devam etmiştir.

İmparatorluğun içerisine girdiği çöküş dönemi, aynı zamanda devlet içi ilişkilerin ve yönetim ilişkilerinin-düzeninin yeniden revize edilmesini beraberinde getirmiştir. Bu dönemle birlikte Osmanlı, Avrupa'da bir sistem olarak öne çıkan ve burjuva sınıfının siyasal olarak örgütlemeye başladığı kapitalizmin etkisi altına girmeye başlamıştır. Başta Fransa ve İngiltere olmak üzere Avrupa devletleri ile içerisine girdiği ticari, mali ve

siyasal ilişkiler onu yarı-sömürge bir konuma düşürmüştür. Böyle bir süreç içerisinde girilmesinde İkinci Mahmut dönemi önemli bir rol oynamıştır.

İkinci Mahmut, Üçüncü Selim'le başlayan bu süreci sadece devam ettirmekle kalmamış, ona bir çehre de kazandırmıştır. Yeniçeri örgütlenmesi yerine Sekban-ı Cedid'i oluşturmuş, yaşanan iç sorunlara son vermek ve ilişkilerle yeniden bir biçim kazandırmak için Sened-i ittifak'ı imzalamıştır. Daha sonra da Sekban-ı Cedid yerine Asakir-i Mansure-i Muhammediyye'yi (Muhammedin zafer kazanmış ordularını) kurdu. Osmanlı'nın yönetim ilişkisine, temel devlet kurumlaşmasına dokunmadan adına 'İslahat', 'reform' denilen, Batı Avrupa'da oluşmaya başlayan yeni idari sisteme uyarlamak için harekete geçildi. Fars, Emevi, Abbasi divan geleneğinin bir devamı olan Divan-ı Hümayun'un etkisi sınırlandırılarak bir nevi hükümet sistemine geçilmeye çalışıldı. Buna göre de sadrazamlıktan başvekilliğe (başbakan) yetkilerin paylaşıldığı bakanlar sistemini kurmak için adımlar atıldı. Padişah'ın etrafında yer alan vezir-i azam ve kazaskeri ile birlikte imparatorluğun yönetilmesinde rol sahibi olan şeyhülislam, önceki konumun dışına alınarak sadece din işleriyle sorumlu kılındı. Danıştay, yargıtay ve benzerlerinin kurulmasıyla yargı sistemi değiştirilirken, giyim-kuşam olarak Avrupalılara benzeşmeye başlanmış, askerlik, tıp vb eğitimlerin görüldüğü okullar sistemine geçiş yapılmıştır. Mülkiyet ve vergi sisteminde değişiklik yapıldı. Böylece o zamana (15. yüzyıldan Tanzimat Fermanı'nın yayınlandığı 19. yüzyıl-3 Kasım 1839'a) kadar Osmanlı'nın imparatorluk dönemine damgasına vuran, köklerini Sasanilerden, Emevilerden, Abbasiler'den alan devlet-yönetim ilişkisinin terk edilmeye başlandığı bir döneme giriş yapıldı. İkinci Mahmut'tan sonraki dönemlerde de bu böyle devam etti. Vergi sistemi ve ceza kanununda değişikliklere gidildi, okul sistemi daha da genişletildi. Bunları takiben de Tanzimat Fermanının tamamlanmasıyla İslahat Fermanı (19 Şubat 1856) ilan edildi. Fransa, İngiltere gibi devletlerle yapılan anlaşmalar çerçevesinde Osmanlı egemenliği altında yaşayan Müslüman olmayan toplulukların mülk ve kişi hakları daha da genişletildi. Ayrıca Avrupa ülkelerine 'öğrenim görmek' üzere öğrenciler gönderilmeye başlandı.

Ancak İkinci Abdülhamid'in tahta çıkışından sonra Üçüncü Selim ile başlayan dönem kesintiye uğradı. Aslında İkinci Abdülhamid tahta oturduğunda, önceki padişahların izlediği yolda devam edeceği izlenimini vermiş, 'Birinci Meşrutiyet'in ilanı ve 'Kanuni Esasiye' (Anayasa) onun döneminde hazırlanarak kabul edilmişti. Ancak vermiş olduğu bu izlenim kendi önünde -sadrızam Mithat Paşa dahil- ayak bağı olarak gördüklerini tasfiye ederek tahttaki yerini sağlamlaştırmaya başlamasıyla birlikte hakkında aksi düşünce ve kanaatlerle bıraktı. Bir süre sonra da ilan ettiği meşruiyete son vererek meclisi kapattı. Böylece iktidarda hakimiyetini kurdu. Muhalefet olarak gördüklerini sıkı bir kontrol altında tutmak, iktidarına karşı herhangi bir karşı koyuşu, ayaklanmayı engellemek için istihbarat ve özel örgütler kurdu. İktidarına karşı oluşan muhalefeti Avrupa-batı kaynaklı olarak gördüğü için de İslam dinini ve elinde tuttuğu Halifelik makamını daha güçlü kullanma yolunu seçti. Panislamist politikaları öne çıkardı. İmparatorluk içerisinde yaşayan Müslüman olmayan topluluklarda gelişen ulusçu eğilimler karşısında katliamlar dahil şiddetli öne çıkaran politikalar geliştirildi.

İkinci Abdülhamid döneminde öne çıkan bu politikanın özünü oluşturan, Üçüncü Selim ile birlikte başlayan süreç olan bir karşıtlık değildi. Avrupa'da sanayi devrimiyle birlikte batılı kapitalist devletlerin Osmanlı'yı yarı-sömürge haline getirmesinin ortaya çıkardığı sonuçlar ve imparatorluk içerisinde yer alan 'gayri Müslüm', daha çok da Hristiyan toplulukların iç pazar üzerindeki etkileri ve onlarda yaşanan ulusçu bilinçlenmeden duyduğu korkuydu. Avrupa'nın kapitalist devletlerle içerisinde girilen yarı-sömürge ilişkisi içerisinde Osmanlı'nın bir imparatorluk gibi hareket etmesi ve sömürgeleri daha fazla kontrolü altında tutması mümkün değildi. Zaten Osmanlı'nın artık bunu sağlayacak gücü de kalmamıştı. Avrupa'nın kapitalist devletlerine borçlanmış ve borçlarının faizini bile ödemeyecek bir hale gelerek ağır yükümlülükler altına girmişti. 'Duyun-ı Umumiye' o süreçte kurulmuştu. Yahudilere, Osmanlı sınırları içerisinde toprak vaadinde bulunulmuştu. Bunların hepsi de İkinci Abdülhamid döneminde yaşandı. Meşrutiyete son verilerek, meclisin kapatılması ve istibdata yönelmesi de böyle bir süreçte yaşandı. Abdülhamid'in

İkinci Abdülhamid döneminde Rus milliyetçilerin geliştirdikleri Panislamizm'den esinlenerek geliştirilen Panislamizm'den farklı olarak İttihat Terakki'de ilk düşünsel oluşum sürecinde öne çıkan düşünce 'Osmanlılık' biçiminde kendisini dışa vurmaktaydı. Osmanlı'nın dağılmasının önüne geçmeyi hedefleyen 'Osmanlılık' düşünce görüşümüne sahip olunmasında, İttihat Terakki'nin oluşumunda öncü konumunda olanların Türk kökenli olmamasının (Abdullah Cevdet, İbrahim Temo, İshak Sükküti ve Çerkez Mehmet Reşit) önemli bir rolü oldu. Örgütlenme ve propaganda çalışmalarında ana tema olarak 'Osmanlı'nın Birliği' ve Abdülhamid'in bunu sağlayamadığı, yönetim zafiyeti içerisinde olduğu öne çıkarıldı. İstanbul'da Ermeni ve Müslümanlar arasında başlayan (30 Eylül 1895) ve günlerce süren çatışmanın yarattığı etkiler de bu doğrultuda kullanıldı. Daha sonra safalarına katılımların artmasıyla birlikte daha geniş bir örgütsel yapılanmaya dönüştü. Abdülhamid'in İkinci Meşrutiyeti ilan ederek Kanun-i Esasiye'yi yeniden devreye koyması ve Meclisi açmak zorunda kalmasında önemli bir rol oynadılar. 'Perde arkasında, asıl

İttihat Terakki bazı mitolojik metaforları güncelleyerek yarattıkları 'Turan ülküsü', 'Kızıl Elma' metaforu ve 'Ergenekon Destanı' ile Ural-Alтай dağları arasında kalan coğrafya 'Turan yurdu' ve orada yaşayan topluluklar da 'Turani kavimleri' olarak adlandırıldı. Turancılık da, Adriyatik'ten Çin Denizi'ne kadar ki coğrafyada yaşayan Turani kavimleri bu topraklarda bir devlet çatısı altında biraya getirme ülküsü olarak belirlendi. 'Kızıl Elma' metaforu ise bu ülkünün simgesi olarak anlam kazandı. 'Kızıl Elma' denildiğinde kast edilen, ulaşılmak istenen bu hedef ve amaç oldu.

Her ne kadar adı Osmanlı olarak anılmaya devam edilse de, devlet yapılanmasında ulusal devlet, düşünsel olarak milliyetçilik formu ve Türk kimliği esas alındı.

Bu şekilde Ortadoğu'ya gelişle birlikte daha yakından tanıştığı, içerisine girdiği, daha sonrada sahiplik ettiği devlet ilişkisi yeni bir ruh ve bedene kavuşturulmuş oldu. Buna göre de her milliyetçilikte olduğu gibi kendilerini diğer topluluklardan ayıran, ayrıcalıklı gören, üstün tutan söylemlere ve bunları güçlendiren anlatımlara ve temellendirecek kurgulara ihtiyaçları vardı. Bir başka deyişle; yaratacakları mitolojilerle tarihlerini yeniden yazacaklar ve hedefler belirleyeceklerdi. Öyle de yaptılar. Kuram geliştirildi, 'ütopya' oluşturuldu. Bunları yaparken kendilerinden önce olanlardan yararlandılar, çoğunlukla da onları kendilerine mal ederek, yaptıkları nüans farklılıklarına göre yeniden yorumladılar. 'Turan ülküsü' ve 'Kızıl Elma' metaforu ile 'Ergenekon Destanı' bunlar arasında yer aldı. Buna göre de Ural-Alтай dağları arasında kalan coğrafya 'Turan yurdu' ve orada yaşayan topluluklar da 'Turani kavimleri' olarak adlandırıldı. Turancılık da, Adriyatik'ten

arasında yer almıştır. Tek bir ülke toprakları ile sınırlı kalmayan bir coğrafyada tanrının, Türkleri tüm cihanı yönetmek için yarattığını savunan bir düşünce sistemini ve hedefini tanımlamaktadır. Doğrudan iktidar olduğunda da İttihat Terakki'nin ideolojik doğrultusunu belirleyen bu görüşler olmuştur. Enver Paşa'nın, Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında saf belirlerken, savaştan galip çıktığında kendilerine de Turan yolunun açılacağını ifade eden sözler sarf etmesi bunun göstergesidir. Ancak İttihat Terakki, 'Turancılığı' öne çıkarıp 'Kızıl Elma'ya doğru yürüdüğünü ifade etse de, Panislamizm ve Osmanlılık bir bütün olarak terk etmedi, edemedi. Bunları 'Turancılık' içerisinde gizli tuttu. Yeri geldiğinde de bunları kullanmaktan geri durmadı. Bu da İttihat Terakki'nin kendi içerisinde ideolojik olarak homojen olmamasından kaynağını alıyordu.

İttihat Terakki'nin ilk çekirdek grubunda Osmanlılık belirgin bir yön olarak öne çıkmasına rağmen, ulus devletçi, milliyetçi eğilimleri de bünyesine almıştı. İçerisinde 'Genç Osmanlı', ya da 'Jön Türk' gibi adlarla anılan kişiler arasında, örgütlenmede merkezîyetçilik ve ademi-merkezîyetçilik konularında farklı düşünenler vardı. Bu şekilde farklı klikleri içerisinde barındırmaktaydı.

Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya ile aynı saflarda yer alan İttihat Terakki'nin Osmanlısı mağlubiyeti yaşamayı değil, 'Turan'a ulaşmayı hedefliyordu. Ama sonuçta değil 'Turan'a ulaşmak, varlığını bile koruyamadı ve dağıldı. İttihat Terakki'nin lider kadrosu tasfiye oldu, geri kalanların çoğunluğu da Mustafa Kemal ve arkadaşlarının öncülük ettiği İttihat Terakki içerisinde yer alan bir başka klingen saflarına katıldı.

TC sivil-asker bürokrasisine dayalı otokratik bir rejim olarak inşa edildi

Mustafa Kemal ve onunla hareket eden İsmet İnönü, Kazım Karabekir, Rauf Orbay, Ali Fethi Okyar, Celal Bayar, Mehmet Şükrü Kaya, Recep Peker ve daha onlarca kadro İttihat Terakki ve onun özel istihbarat ve eylem örgütü olan Teşkilat-ı Mahsusa'da yer almışlardı. Ayrıca Ziya Gökalp, Mehmet Akif Ersoy gibi İttihat Terakki'nin ideolog ve propagandacıları da bu klik içerisinde arasında bulunmaktaydı.

Her ne kadar Mustafa Kemal ve arkadaşları, fırsatını bulduğunda İttihat Terakki ile bağlarının olmadığını söylese de, aslında İttihat Terakki içerisinde liderliği ele geçirmeye çalışan, diğer eğilimlerle mücadele halinde olan bir klikti. Enver-Cemal-Talat Paşa çizgisi yenilince liderliği ele geçirmişlerdi. Birinci Dünya Savaşı sonrasında Anadolu ve Kürdistan coğrafyasında örgütlenen Müdafaa-i Hukuk Cemiyetleri ve bu özelliğe sahip olan örgütlere katılımların ve kadroların çoğunluğu da İttihat Terakki içerisinde yer alan eğilimlerden oluştu. Yine 1920'de Ankara'da kurulan meclis böyle bir özellik taşıdı. 1923'de TC devletinin kuruluşunu ilan edenler de bunlar oldu.

TC bir ulus devlet olarak kuruldu. Üçüncü Selim ile başlayan devlet sisteminde ve yönetim ilişkilerinde yaşanmayan değişimi tamamlamayı esas alan bir program izledi. Ankara'da kurulan meclis, kabul edilen Anayasa, belirlenen idari sistem, tarihe 'Atatürk devrimleri' adıyla geçen bir çok değişiklik, aslında bahsi geçen süreçte karar altına alınıp da uygulamada karşılaşılan sorunlar nedeniyle ya yavaş ilerleyen ya da kesintiye uğramış olanların yeniden kararlaştırılarak uygula-

uygulamaya koyduğu politikanın özünü oluşturan da; oturduğu tahtta biraz daha uzun kalmaydı. Bunu tahttaki 33. yılına kadar sağlayabilirdi. Fakat kaçınılmaz sonunu engelleyemedi. İkinci Meşrutiyetin ilanı ve İttihat Terakki'nin iktidara gelmesi, onun iktidarına son noktayı koydu.

'Turan ülküsü' ve 'Kızıl Elma' yeni Türklüğün kimliği oldu

İttihat Terakki Fırkası'nın (Birlik ve İlerleme Partisi) Osmanlı'da iktidara gelmesi, Üçüncü Selim ile birlikte içerisine girilen yolun vardı bir sonuçtu. Çünkü İttihat Terakki Fırkasının kurulmasına öncülük edenler, Osmanlı'nın, Avrupa'nın kapitalist devletleriyle içerisine girdiği ilişki ve onların yarı-sömürgesi haline gelmesinin sonucunda oluşan zeminde ortaya çıkmışlardı. Çoğunluğu batılıların kuruluşunda belirleyici olduğu okullarda öğrenim görmüş, yine Avrupa'da gelişen ulusçu, milliyetçi düşüncelerden etkilenmişlerdi. Dile getirdikleri istem ve öne çıkardıkları sloganlar da, o zeminde edindikleri düşünce yapısına göre belirlenmişti.

İktidar' olma esprisini tarihe 'sopalı seçimler' olarak geçiren 1912 yılının Şubat ayında gerçekleşen seçimlerde doğrudan iktidara olana kadar da korudular. Yine aynı şekilde 1912 yılının Ekim ayında başlayan Balkan Savaşı sonuna kadar da 'Osmanlılık' düşüncesini öne çıkarmaya devam ettiler. Ancak Balkan Savaşı ardından ve Almanya ile sıkışan ilişkiler sonrasında bundan vazgeçerek 'Türkçülük' temasını öne çıkararak, Turancılığı savunan bir tutum içerisine girdiler.

İttihat Terakki'nin öne çıkardığı bu düşünce ve politika o zamana kadarki Türklerin, devletle olan ilişkisi içerisinde yeni bir dönemin başlaması anlamına geldi. Buna bağlı olarak da kullanılan söylem ve öne çıkarılan ana tema değiştirildi. Avrupa'da kapitalist modernitenin geliştirdiği ulus devlet modeli esas alındı ve bunun ideolojisi olarak da milliyetçilik benimsendi. Böylece Ortadoğu'ya oradan da Anadolu yarımadasına gelirken kullanılan söylemin dışına çıkılmış oldu. Kullanılan, boyun başında olan beylerin ve mensup oldukları ailelerin adı yerine, daha genel olan bir isim, köklerinin dayandığı kavmin adı öne çıkarıldı.

Böyle de olsa İttihat Terakki'de 'Turancılık' ve 'Kızıl Elma' Türk milliyetçiliğinin öne çıkan en temel kavramları arasında yer almıştır. Tek bir ülke toprakları ile sınırlı kalmayan bir coğrafyada tanrının, Türkleri tüm cihanı yönetmek için yarattığını savunan bir düşünce sistemini ve hedefini tanımlamaktadır. Doğrudan iktidar olduğunda da İttihat Terakki'nin ideolojik doğrultusunu belirleyen bu görüşler olmuştur. Enver Paşa'nın, Birinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında saf belirlerken, savaştan galip çıktığında kendilerine de Turan yolunun açılacağını ifade eden sözler sarf etmesi bunun göstergesidir.

Çin Denizi'ne kadar ki coğrafyada yaşayan Turani kavimleri bu topraklarda bir devlet çatısı altında biraya getirme ülküsü olarak belirlendi. 'Kızıl Elma' metaforu ise bu ülkünün simgesi olarak anlam kazandı. 'Kızıl Elma' denildiğinde kast edilen, ulaşılmak istenen bu hedef ve amaç oldu.

İttihat Terakki, 'Turancılık' ve 'Kızıl Elma' metaforunu kendisi oluşturmadı, ödünç aldı. Bu kavramları ondan önce kullananlar olmuştu. 'Turancılık' sözcüğü ilk defa 20. yüzyılın başlarında Rusya'da, Azeri ve Tatarlar içerisinde kullanılırken, 'Kızıl Elma' metaforunun ilk kullanımı, Oğuz boylarına kadar dayandırılmaktaydı. Yeniçeriler tarafından da yaygın bir şekilde padişaha bağlılık sözü olarak kullanıldığı belirtilmekte olup, hatta Bizanslılar tarafından simgeleştirilerek kullanıldığı bile söylenilmektedir. İttihat Terakki'nin teorisyenleri ve propagandacıları da (Ziya Gökalp'ın Türkçülüğün Esasları, Kızıl Elma vb kitaplarında olduğu gibi) bu kavramları alarak kendilerini en etkili ve doğrudan anlatma yolunu seçtiler.

Böyle de olsa İttihat Terakki'de 'Turancılık' ve 'Kızıl Elma' Türk milliyetçiliğinin öne çıkan en temel kavramları

maya konulması gibi bir anlam ifade etti. O nedenle TC'nin ilanı her ne kadar dağılan Osmanlı mirası üzerinde yapılmış olsa da, Osmanlı'da ulus devlet sürecine doğru başlayan yolculuğun ulaştığı bir sonuçu.

O nedenle de ilanı gerçekleşen TC devleti; Selçuklu, Osmanlı devletlerinde ve beyliklerde olduğu gibi kişi adıyla anılmadı. Üzerine kurulduğu coğrafyaya verdikleri adı aldı. Meclisin kararı ile saltanat ve hilafet kaldırıldı. Hazırlanan ve kabul edilen Anayasa ile yargı-yasama-yürütme arasında kuvvetler ayrımı kabul edildi. Bununla da kalmadı, Türk kimliğini esas aldı. Devlet sınırları içerisinde kalan Doğu Trakya, Anadolu yarım adası ve Kürdistan'ın büyük bir bölümü ulusal yayılma, 'Türkleştirme' alanları olarak kabul edilerek, Şark Islahat Planı vb adlar altında bunun pratikleştirilmesini sağlamak üzere stratejiler geliştirildi. Sivil-asker bürokrasisine dayalı otokratik bir rejim inşa edildi. Devlet fidiğinde ve onun imkanları üzerinden egemen burjuva bir sınıf oluşturulmak istenildi. Tüm bunlar yapılırken de içeride hiçbir şekilde farklı bir sesin, muhalefetin varlığına, gelişmesine müsaade edilmedi.

Ancak uygulamaya konan bu politika, yaşanan sorunlar ve çelişkileri çözmek bir yana daha da derinleştirdi. Devlet sınırları içerisinde kendileri dışında herkesle karşı karşıya kalan bir konuma gelindi.

Türkiye'deki ulus devletin yaşadığı bunalım ve çözümsüzlük ilk günden bu güne sürmektedir

Türk ulus devletinin kurulmasına öncülük eden Mustafa Kemal ve arkadaşları olmuştu. Ancak Mustafa Kemal ve arkadaşları bunu kendileri olarak başarmamıştı. Kendileri gibi İttihat Terakki'nin diğer grupları ve farklı iktidar odakları da onlarla birlikte hareket etmişlerdi. Yine ilanı gerçekleşen ulus devlet süreci cumhuriyetin ilanı ile başlamadığı gibi dayandığı ve kaynağını aldığı tarihsel bir süreç vardı. Bu sürecin Osmanlı padişahlarından Üçüncü Selim'e kadar kökleri uzanmaktaydı ve çok sancılı yaşanmıştı. Bilinen hanedanlık içi iktidar çelişkisi ve komplolara bir çok sorun eklendiği gibi, farklı siyasal, düşünsel eğilimler ve iktidar grupları oluşmuştu. Bunlar arasında çelişkiler olduğu gibi, bir başkasına karşı aralarında ittifak oluşturanlar da bulunmaktaydı. İçerisine girilen böylesi bir süreçte Osmanlı da, imparatorluk döneminin ihtişamını kaybetmeye başlamış, içerisine girdiği ağır borçların altında yapmış olduğu siyasi antlaşmalarla kabul ettiği yükümlülükler onu giderek yarı-sömürge konumuna getirmişti. Bunun toplumsal, düşünsel ve siyasal alanda etkileri de görünür bir hal almıştı. Kapitalist modernitenin ulus devlet bilinci ve milliyetçilik, Osmanlı sınırları içerisinde yaşayan halkları etkilemeye başladığı gibi Osmanlı'nın kendisinde yansımaları açığa çıkmıştı. Devletin 'islah' ve 'reform' çalışmaları bunların bir sonucu olarak yaşanmış, Avrupa'ya, Paris'e eğitim için gidenler orada yeni ve farklı düşünce ve siyasal eğilimlerle karşılaşmıştı. Bunların etkisi altına girenler de bu fikirler ve siyasal eğilimleri Osmanlıya, İstanbul'a taşımışlardı. Bunlar arasında da bir çelişki vardı. Her ne kadar İttihat Terakki'nin kuruluş ilanı öncesinde oluşumuna öncülük eden fikir babalarının (Abdullah Cevdet, İbrahim Tema, İshak Sükküti ve Çerkez Mehmet Reşit) düşüncelerinde 'Osmanlılık' görünen bir yüz olurken, farklı fikir ve siyasal eğilim içerisinde olanlar da İttihat Terakki içerisinde bir araya gelmişlerdi. Bunlar

arasında Dr. Nazım, Enver-Talat-Cemal paşalar, Mustafa Kemal, Prens Sebahattin ve diğerleri de vardı. Ermeni temsilciler de yer almaktaydı. Osmanlı, Pantürkist, Kemalist düşünceler ve farklı ulusal kimliklerin temsilcileri yan yana bulunmaktaydı. Fakat bu yan yana geliş, aralarındaki çelişki ve sorunların ortadan kalktığı anlamına gelmemektedir. Bunlar arasında çelişki ve klik farklılıkları zaman zaman gün yüzüne çıkarak, birbirlerini tasfiyeye yönelen yaklaşımların açığa çıkmasına bile neden oldu. Pantürkist Enver Paşa ve Mustafa Kemal arasında yine ademi merkeziyetçiliği savunan Prens Sebahattin ile merkeziyetçiliği savunanlar arasında yaşanan sorunlar bunlar arasında yer almaktaydı.

1923'te ulus devletin ilanından sonra bu farklı yaklaşım ve çelişkiler varlığını korudu. 1923 sonrası iktidar odaklı sorunlar, yapılan komplolar, işlenen cinayetler, yargılamalar, gerçekleşen tasfiyeler, idamlar, ağır hapis cezaları, sürgünler vb hep bunun bir sonucu olarak yaşanmıştı. Ancak tüm bunlara rağmen bir türlü sonlandırılmayan, zaman zaman açık iktidar kavgasına dönüşen sorunlar olarak kalmaya da devam ettiler. Cumhuriyetin ilanının ardından ilk çok partililik denemesinde, İkinci Dünya Savaşı sonrasında tekrar gündeme gelen ikinci çok partililik döneminde ve 1960 askeri darbesinde bu çok net bir şekilde kendini göstermiştir. İttihat Terakki içerisinde farklı klikleri oluşturan Mustafa Kemal'in ulus devleti, TC devletinin ilanının gerçekleştirildiği sınırlar içerisinde hakim kılmayı esas alan çizgisi ile Enver-Talat ve Cemal paşaların 'Turancı' çizgisi karşı karşıya gelmişlerdir. İttihat Terakki'nin fikir babalarında belirgin bir hal alan 'Osmanlılık', gerek Osmanlı'nın son yıllarında gerekse de İttihat Terakki ve sonrası yıllarda, daha çok da cumhuriyetin ilanından sonra Türk ve Müslüman olmayan topluluklara yönelik inkar, imha ve soykırım politikalarının uygulamaya konulmasıyla giderek görmez bir hal almıştır. Hilafetin son bulmasıyla tamamen iktidarın dışına atılan Panislamist çizgi de 'Turancı' çizgi ile ittifak arayışı içerisine girmiştir. Prens Sebahattin'in ademi-merkeziyetçiliğini savunanlar ise daha çok Kemalizm'in merkeziyetçiliği karşısında kendilerini sağ ve milliyetçi çizgide görür ve ifade eder bir hale gelmişlerdir.

Bugün de ulus devlet içerisinde bu iktidar kavgası yaşanmaya devam etmektedir. Ancak yaşanan bu iktidar kavgası, bu kavgayı başlatanların gerisine düştüğü gibi onların karikatürü bile sayılmayacak olanlar tarafından yürütülür hale gelmiştir. Bunun nedenini oluşturan da, Türkiye'deki ulus devletin yaşadığı bunalım ve çözümsüzlük olmaktadır.

Türkiye'de ulus devletin bunalımı ve çıkış arayışları

Osmanlı'nın son yüzyılı, bunalım-çözümsüzlük dönemi olmuş ve bunun bir sonucu olarak da dağılmaktan kurtulamamıştı. Ulus devlet ise onun mirasını devralanların kendilerini yaşatma arayışlarının doğrudan bir sonucuydu. Fakat devralınan bu miras, aynı zamanda onun bunalımını da devralmıştı. Osmanlı ile aynı öze bağlı olarak varlığını korumaya devam etmeye çalışmış olması da yaşadığı bu bunalımın daha da derinleşmesine neden olmuştur.

Türk toplulukları, beyleri önce Ortadoğu'ya, oradan da Kürdistan coğrafyasına, Anadolu yarım adasına doğru yönlerini çevirdiklerinde, bu topraklar üzerinde yaşayan yerleşik halkların onlardan gelişkin olan yaşam biçimi, toplumsallığı, kültürel birikimi ve zenginliği

Türk ulus devletinin kurulmasına öncülük eden Mustafa Kemal ve arkadaşları olmuştu. Ancak Mustafa Kemal ve arkadaşları bunu kendileri olarak başarmamıştı. İttihat Terakki'nin diğer grupları ve farklı iktidar odakları da onlarla birlikte hareket etmişlerdi. Yine ilanı gerçekleşen ulus devlet süreci cumhuriyetin ilanı ile başlamadığı gibi dayandığı ve kaynağını aldığı tarihsel bir süreç vardı. Bu sürecin Osmanlı padişahlarından Üçüncü Selim'e kadar kökleri uzanmaktaydı ve çok sancılı yaşanmıştı.

12 Eylül'den sonra da darbe mekaniği işlemeye devam etti. Turgut Özal ve ona yakın olan asker-sivil bürokrasi içerisinde öne çıkanların öldürülmesi, 28 Şubat post modern darbesi, 2001'de Ecevit hükümetinin erken seçime ve istifaya zorlanması, 15 Temmuz 2015 Hakan Fidan, Tayyip Erdoğan ve Hulusi Akar provokasyonu, İkinci Şark Islahat Planı olarak uygulamaya konulan 'Çöktürme Planı' sadece Bakurê Kurdistan'a değil tüm Kürdistan'a ve yurtdışında yaşayan Kürtlere karşı geliştirilen soykırım planı vb bunlar içerisinde yer almıştır. Bunların hepsi, ulus devletin ömrünü biraz daha uzatmak için atılan adımlar olarak tarihe geçmiştir.

Kültürler, kimlikler, inançlar mozaiki olan Anadolu yarım adasını ve Kürdistan topraklarını kırılaştıran, Türkleştirme alanı haline getirmiş, dışında olan hiçbir kültür, kimlik ve inanca yaşam hakkı tanımamıştır. Bu toprakların en kadim halkları olan Ermenilerin, Rumların, Asuri-Süryanilerin izlerine bu topraklarda rastlanılmaz bir hale getirilmiş, Çerkezlere sürgün yolları gösterilmiş, Lazlar asimilasyon politikaları ile yok oluşun eşiğine getirilmiş, Araplar baskı altına alınmış, Kürtlere karşı 21. yüzyıla da taşırılacak olan fiziki ve kültürel soykırım kısılcı altında imha saldırıları bu dönemde başlatılmıştır.

karşısında, kendileri olarak fazla varlık gösterme olanakları yoktu. Ya onlarla ittifak içerisine girecekler ya da güçlü devletlerin kölesi veya onların askeri haline gelecekler, sistemlerini ve inançlarını kabul edeceklerdi. Abbasiler içerisindeki konumları da bunun ötesine geçmemişti. Bunları yapmadan yerleşecekleri yurtluklar bulmaları da o kadar kolay değildi. Ayrıca karşılaşacakları başka zorluklarda vardı. Bunların aşılması için de önce o toprakların yerleşik halkları ile karşı karşıya gelmesi kaçınılmazdı. Askeri becerileri, akıncı ve talancı özelliklerinin varlığı da zora başvurarak karşılaşacakları sorunları kendi tarzlarında aşmalarına olanak sunmaktaydı. Nüfuslarının çoğalması ve arazi üzerinde hakimiyetlerinin artmasıyla birlikte bu yola başvurdular. Bu şekilde kendi varlıklarını, yerleşik halkların, toplulukların aleyhine bir şekilde sürdürecek bir yol izlediler. Onlarla savaşmayı, varlıklarını yağmalayarak talan etmeyi, topraklarından sürmeyi, hakimiyetleri altına alarak Müslümanlaştırma ve Türkleştirmeyi temel yöntem olarak kullandılar. Bunda da sınır tanımayarak başarılı oldular. Selçuklular ve Osmanlılar döneminde istedikleri sonucu elde ettikleri gibi kendilerini büyük devletler, imparatorluk haline getirdiler. Devletler ve imparatorluk dönemlerinde varlıklarını üretim ve kendi toplumsallığını oluşturarak değil; savaş, yağma-talan, haraç alma, kendi hesabına askerlik yaptırma, çalıştırma, üretilenlere el koyma vb üzerinden sürdürmeyi esas aldılar. Bunu sürekli kılmak için de, sonradan kabul ettikleri İslam inancını kullandılar. Anadolu yarımadasında yaşayan Greklere(Rumlara) karşı böyle bir politika izlediler. Aynı politikayı Trakya'da da devreye koydular. Böylece oralarda yaşayan insanları hem Müslümanlaştırdılar hem de kendine tabi kılarak, topraklarına el koydular. Bir kaç nesil sonra da kendilerine benzeştirdiler. Halifeliliği İstanbul'a taşıyarak İslam'ı etkili bir şekilde kullandılar. Sadece kullanmakla da kalmayarak, kabul ettikleri Sünni İslam'ın Hanefi mezhebinin kendine göre yorumlayarak, tahribata uğrattılar, revize ettiler. İmparatorluğun çözülme sürecini engellemek için de İslam'ı daha fazla kullanmak istediler. Bunun bir sonucu olarak da Panislamizmin bayraktarlığını yapar bir hale geldiler. İttihat Terakki'nin doğrudan iktidar olduğu dönemde de İslam inancını, Turancılığın hizmetine sundular.

Ulus devlet ilanından sonra da bundan vazgeçilmemiştir. TC devletinin kuruluş ilkeleri arasına aldığı laikliğe rağmen kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığıyla bunu yapmıştır. Aynı şekilde üretime dayalı değil, yağma ve talana dayalı bir ekonomik düzen oluşturmaktan geri kalmadığı gibi sömürgecilik siyasetinde ısrar etmiş, egemenliği altında tuttuğu ülkeleri ve halkları yok etmeyi, kendi varlık nedeni haline getirmiştir. Bunun bir sonucu olarak da kültürler, kimlikler, inançlar mozaiki olan Anadolu yarım adasını ve Kürdistan topraklarını kırılaştıran, Türkleştirme alanı haline getirmiş, dışında olan hiçbir kültür, kimlik ve inanca yaşam hakkı tanımamıştır. Bu toprakların en kadim halkları olan Ermenilerin, Rumların, Asuri-Süryanilerin izlerine bu topraklarda rastlanılmaz bir hale getirilmiş, Çerkezlere sürgün yolları gösterilmiş, Lazlar asimilasyon politikaları ile yok oluşun eşiğine getirilmiş, Araplar baskı altına alınmış, Kürtlere karşı 21. yüzyıla da taşırılacak olan fiziki ve kültürel soykırım kısılcı altında imha saldırıları bu dönemde başlatılmıştır. Darbe mekaniğini sürekli kılarak 1960'dan başlayarak 10 yılda bir darbe gerçekleştirdiler. Son yıllarda da her

10 yılda bir yaptıkları darbeleri daha farklı yöntemler kullanarak 10 yılın altına düşen sürelerde gerçekleştirir hale geldiler.

Darbelerle ulus devletin ömrü uzatılmaya çalışılmaktadır

Yapılan bu darbelerle ulus devletin ömrünü uzatmak için sistemi restore etme çabaları içerisine girdiler. 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi ile yapmak istedikleri de bundan başka bir şey değildir. 12 Eylül'den sonra da darbe mekaniği işlemeye devam etti. Turgut Özal ve ona yakın olan asker-sivil bürokrasi içerisinde öne çıkanların öldürülmesi, 28 Şubat post modern darbesi, 2001'de Ecevit hükümetinin erken seçime ve istifaya zorlanması, 15 Temmuz 2015 Hakan Fidan, Tayyip Erdoğan ve Hulusi Akar provokasyonu, İkinci Şark Islahat Planı olarak uygulamaya konulan adı 'Çöktürme' olarak anılan, sadece Bakurê Kurdistan'a değil tüm Kürdistan'a ve yurtdışında yaşayan Kürtlere karşı geliştirilen soykırım planı vb bunlar içerisinde yer almıştır. Bunların hepsi, ulus devletin ömrünü biraz daha uzatmak için atılan adımlar olarak tarihe geçmiştir.

Ulus devletin bunalımının derinleştiği günümüzde de aynı politikada ısrar edilmektedir. Hatta önceki dönemlerden kendilerine göre çıkardıkları sonuçlardan da hareketle toplum kırıma varan özel-kirli savaş stratejisine dayalı soykırım saldırıları devreye konulmuştur. Türk-İslam sentezi adı altında İslam yorumlanarak, tahribata uğrattılar ve özünden sapıtılarak, kendilerine göre bir İslam oluşturmak istenmektedirler.

Bugün Türkiye'de Erdoğan ve Bahçeli'nin yapmak istediği ve Müslüman halklara dayattığı da bundan başka bir şey değildir. Adeta Müslüman dünyasına adını Türk-İslam sentezi olarak koydukları 'dinlerini' benimseterek, egemenliklerini kabul ettirmek istemektedirler. Açıktan destekledikleri DAİŞ, Cephel El Nusra vb çetelerle, Müslüman Kardeşler ve Katar'la geliştirdiği ilişkilerle, Ermenistan sınırından Libya'ya kadar geniş bir coğrafyada devreye konulan yağma, talan, çapul politikasıyla komşu hakların toprakları işgal edilmeye, zenginlik ve enerji kaynakları talan edilmeye çalışılmaktadır. Bunu sağlamak için de toplum militarize edilerek üretim dışı ve savaşla beslenen saldırgan, faşist bir nesil oluşturma hedefiyle hareket edilmektedir.

İttihat Terakki liderleri de benzeri politikaları devreye koyarak, Osmanlı'nın Birinci Dünya Savaşı'na katılmasını sağlamıştı. Ancak sonuç hiçte İttihat Terakki liderlerinin düşündüğü gibi olmadı. İmparatorluğun bunalımı çöküşle sonuçlandı. Hayaller suya düştü. İttihat Terakki'nin liderlerinin her biri bir yere savruldu. TC ulus devletin günümüzdeki liderleri de onların izlediği yoldan yürüyorlar. Bununla da tarihi yeniden yazarak, kaderlerini değiştireceklerini sandılar. Ama olmadı. Aksine bunalım daha da derinleşti, yok oluş süreci hızlandı ve ellerinde yapacakları bir şeyleri kalmadı. Şimdi, çözümsüzlük batağında debelenirken karşılaşacakları sonu bekleyerek, İttihat Terakki liderlerinin yaşadıklarından daha zor bir sonun eşiğindedirler. Fakat bu sonu daha erken getirecek olan Kürt halkının başta Türkiye'deki demokratik, özgürlükçü kesimlerle, Arap halkı ve bölge halklarıyla Önder Apo'nun Demokratik Ulus ve Demokratik Ortadoğu Devrimi perspektifi temelinde geliştireceği güçlü ittifaklar ve ortak mücadelesi olacaktır.

Leyla Agirî Yoldaş Sakine Cansızlardan başlayan mücadele tarihimizin seçkin öncü temsilcilerindendir

Besê Erzincan

Kürt halkı ve kadınları olarak çetin bir varoluş savaşımı içindeyiz. Var olma bilinçle, bunun örgütlü mücadelesi, direnişle gelişiyor. Direnmek, öz savunmayı geliştirmek temel varoluş kaynaklarımıza dönüşmüş durumdadır. Özgür yaşamı inşa edebilmek ise temel varoluş kaynaklarımızı yarattıkça onunla birlikte geliştirilmek durumundadır. Dolayısıyla son dönem mücadelemiz oldukça zorlu olmakla birlikte, karakterinde özgür yaşamın yaratılışını da içeren bir yapısallıkla gelişmektedir. Görevlerimiz kapsamlıdır. Bundan dolayı özgürlüğü sağlamanın bedellerini, timsallerini iyi tanımalı, bilince çıkarmalı, özümsemeli, tarihe mal etmeliyiz. Şehitlerimizin ardından büyük bir bağlılık ve kararlılıkla yürümeliyiz. Bu özgürlük timsallerimizin her biri halkımızın, kadınların tarihsel hafızasında çok iyi yer etmelidir. Bu direniş ve özgürlük mirası nesilden nesile güçlü aktarılmalıdır.

Leyla Agirî (Filiz Aslan) arkadaşımız özgürleşme tarihimizde mücadelesiyle iz bırakan arkadaşlarımızdan biri oldu. Haziran 2020 tarihinde faşist TC devletin bir hava saldırısında şehit düşüne dek amansız, sürekli 27 yıllık bir mücadelenin sahibiydi. Leyla arkadaş PKK'nin kuruluşu ile başlayan Sakine Cansızlardan süzülüp gelen Kürt kadınlarının direniş ve özgürlük geleneğinin güçlü bir temsili olarak tarihimizde yerini aldı.

1973 yılında Van da doğan Leyla Agirî arkadaş 1993 yılında PKK saflarına katıldı. 1995 yılında Önderlik sahasına giderek Önderlik eğitimi gördü. Dört parça Kürdistan da askeri-ideolojik ve toplumsal alan çalışmalarını yürüttü. Şehit düştüğünde Kürt kadın hareketinin aktif, etkin bir öncü kadrosu ve yönetimi olarak KJK Yürütme Konseyi düzeyinde görev yapmaktaydı.

Bu temelde Leyla Yoldaş şahsında başta Heftanîn şehitlerimiz olmak üzere tüm Kürdistan şehitlerimizi büyük sevgi, saygı ve minnetle anıyoruz. Şehitlerimizin anılarına yeterli ve tam karşılık verebilmemiz, bizlerin 'Nasıl yaşamalı?' sorusuna vereceğimiz doğru cevaplar temelinde kişiliğimizde ve devrimimizde somutlaştırmayı başarmamızla mümkün olabilecektir. Sözümüzü bu temel de yeniliyor, bu anlamda devrimde yürüme iddia ve kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.

Leyla Agirî, Yoldaş 90'lı yılların yükselen Kürt Özgürlük Mücadelesiyle uyanışa geçen bir toplumsal gerçeklik içinde büyüdü. Leyla arkadaşın özgürlük mücadelesine katılımını da bu çerçeveden anlamak büyük anlam ifade eder. İç içe geçen gelişmelerin çözülmesi, insanca bir yaşamın geliştirilmesi; ancak aktif mücadele temelinde bir katılımla radikal özgürlük tercihinin geliştirilmesi ile mümkün olabilir.

Halk olarak; kimliksizlik, ana dilin yasaklanması, asimilasyon politikaları, sürekli devlet şiddeti altında yaşamak, işsizlik, yoksulluk, göçler ile sürekli yüz yüze olmak.

Sınıf olarak en yoksul, işsiz, temel insani yaşam gereksinimlerinden yoksun, hep en ağır ve zorlu bir yaşam içinde, adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir yaşamı sürdürme mecburiyetinde kalmak.

Kadın birliğini, kolektivizmini yaratmak, egemen erkeklığe karşı kadınların ortak birliğini sağlamak Leyla arkadaşın en fazla önem verdiği temel mücadele biçimiydi. Egemen erkeklığe, kadını hakimiyet altına almaya çalışan egemenlikli yaklaşımlara karşı son derece öfkeliydi. Kadınların düşünsel olarak gelişimine, irade kazanmasına, örgütlü olmasına ilkesel yaklaşılmaktaydı. İnsana yaklaşımda kaba, klasik bir kabul-ret anlayışı ile değil, karşısındakini anlamaya çalışan bir yaklaşımı esas alırdı. Kavgacıydı. Gericiliğe karşı amansız bir mücadelesi vardı.

Kadınlar olarak; erkeğe sürekli bağımlı, bir mülk, cinsel bir meta olarak ele alınmak, kadın kimliğinin hiçleştirilmesi, yaşamın tüm alanlarında en dipte yer almak, kişisiz yaşamın bir kader olarak belletildiği bir duruşa sürekli zorlanmak, kendine ait olamamak, hep başkaları için yaşamak, kendini hiç tanıyamamak, enerji ve potansiyelini sürekli egemenler için tüketmek, bırakalım özgürlüğü, yaşamı en onursuz, aşağılık biçimde yaşamak zorunda olmak. Peki böyle bir yaşam içinde nasıl yaşanabilir?

Yeni bir yaşamı yaratmanın arayışları içinde 1993 yılında PKK'ye katıldı

Bir kadın ve toplum için var olmak ne demektir? Var olmanın bilinci, yöntemleri, üslubu, tarzı nasıl olmalıdır? Özgürlük mücadelesinden kazandığımız kıymetli devrimci tecrübelerimizden, şehitlerimizin yaşamlarından biliyoruz ki, varoluş mücadelesi öncelikle bize dayatılan verili yaşam kalıplarının, ilişkilerin sorgulanması ile başlıyor. Kadınların, halkımızın içinde bulunduğu yaşam biçimi, sömürgeciliğin bizlere reva gördüğü uygulamalar sorgulanmadan, bu konuda bir netleşme olmadan mücadeleye katılmak mümkün olmuyor.

Leyla arkadaş da bu temelde aile ve çevresi içinde ulusal, sınıfsal, cins olarak gelişmelerini her Kürt insanı ve kadını olarak yaşadı. Haksızlıkları, adaletsizlikleri gördü. Ancak onda bir fark vardı. O birçok arkadaşımız gibi bunları doğal görmedi, kabul etmedi, karşı çıktı. Yeni bir yaşamı yaratmanın arayışları içinde 1993 yılında PKK'ye katıldı.

1993 yılı aynı zamanda Kürt kadınlarının tarihinde kadın ordulaşmasının ilan edildiği yıl olmaktadır. Kadın ordulaşmasının ilanı; kadının özgün örgütlenmesi temelinde kendisini tanıması, iradesini, rengini, öz gücünü or-

taya çıkarması, kendi kararlarını kendisi vermesi anlamında çok yönlü atılmış tarihi bir adımdır. Diğer dünya devrimlerinde kadınların böylesi bir içerik ve nitelik ile örgütlendiklerini görmüyoruz. Bu yönüyle heval Leyla'nın kadın ordulaşmasının resmi ilanının gerçekleştiği yılda katılımını yapması, onun özgürlük yürüyüşüne de damgasını vurmuştur.

Leyla Agirî Yoldaşımız Önderlik sahasındaki eğitimlerden, Önderliğimizin çözümleme ve perspektiflerinden özgün örgütlenmesinin, kadın kadrolaşmasının tarihi gerekliliğini anlamış ve kendi mücadele yaşamında sürekli olarak bunu esas almış, uygulama çabası ve yaklaşımı içinde olmuştur.

Dolayısıyla kadın özgürlük tarihimizin gelişiminde tarihsel bir eşik olan kadın ordulaşmasının ilanı ve sonrasında kadın hareketinin gelişiminde yaşadığımız dönemler aynı zaman da Leyla Agirî arkadaşın mücadelesini de anlatmaktadır. Leyla yoldaşın yaşamı, Kürt kadınlarının aynı zaman da ordulaşması, partileşmesi ve kendini bir sistem haline getirmesinin evrelerini de anlatmaktadır. Kadın tarihimiz zorluklarıyla, eksik ve güçlü yanları, yarattıkları ile ortadadır. Eksiklerimiz çoktur. Ancak yaratılanları da görmezden gelmek inkarcılık olur.

Kadın özgürlük savaşımımız, en çok da ruhsal dünyalarımızda büyük bir altüst oluşu yaşamamızı beraberinde getirdi. Bu eski dünyaların yıkılmasıydı. Her kadın militan gibi Leyla arkadaş da kendi iç dünyasında büyük bir iç savaşımı şiddetli bir şekilde vermişti. Zaten gelişmesi, büyümesi, gücünün ortaya çıkması bu çelişiklere dayanması ve çözmesi ile mümkün olabilirdi.

Aynı zaman da bulunduğu mücadele saharlarında egemen erkeklilik ve köle kadın hakikatleri ile de amansız bir çatışmayı da yaşamıştır. Tüm bu yaşananlar aynı zamanda kadınların, halkımızın küllerinden kendini yeniden yaratma pratikleridir. Ateş çemberlerinden

geçerek güçlenmeyi yakalamaktır. Yeni yaşamın ilke ve ölçülerini kendi kişiliğinde ve çevresinde geliştirmektedir.

Leyla Arkadaşın gericiliğe karşı amansız bir mücadelesi vardı

Bu bağlamda Leyla Agirî yoldaşın en belirgin yönü kadın özgürlük düşüncelerine, mücadelesine olan samimi yaklaşımı ve inancıydı. 27 yıllık mücadele hayatının böylesine başarılı, coşkulu geçmesinin ardında yatan temel olgu kadın özgürlük ideolojisine, onun örgütlülüğüne duyduğu büyük inançtı. Kadın örgütlülüğünün, öncülüğünün mutlak anlamda yeni yaşamı yaratacağına, halkımızın özgürlüğünün de buradan geçtiğine gönülden inanmaktaydı.

Kadın birliğini, kolektivizmini yaratmak egemen erkeklığe karşı kadınların ortak birliğini sağlamak Leyla arkadaşın en fazla önem verdiği temel mücadele biçimiydi. Egemen erkeklığe, kadını hakimiyet altına almaya çalışan egemenlikli yaklaşımlara karşı son derece öfkeliydi. Kadınların düşünsel olarak gelişimine, irade kazanmasına, örgütlü olmasına ilkesel yaklaşılmaktaydı. İnsana yaklaşımda kaba, klasik bir kabul-ret anlayışı ile değil, karşısındakini anlamaya çalışan bir yaklaşımı esas alırdı. Kavgacıydı. Gericiliğe karşı amansız bir mücadelesi vardı. Yaşamda yöntemli, kazanımcı olabilmeyi büyük mücadele pratikleri içinde günbegün öğrenmeyi başarmıştı. Emekçiydi. Günlük yaşamda özgürlük zamanlarını büyük bir emekle nakış nakış örmeyi, yaratmayı Önderliğimizden öğrenmişti. Kürdistan gibi bir ülkede hiç kimsenin beklemediği, tarihte eşi benzeri olmayan, hiç kimsenin değil denemek, düşünmeye bile cesaret edemediği kadını geliştirme yöntemleri baş vuran Önderliğimize cevap olmak isteyen bir kadın militandı. Leyla Agirî Arkadaşın da en fazla bağlı olduğu, en fazla an-

lamak ve temsil etmek istediği olgu da Önderlik gerçeğimiz olmuştur. Yeni yaşamı yaratmak, temsil etmek onun için son derece heyecan verici, coşku kazandırıcı olmuştur. Bütün mücadele pratiklerinde bunun yüksek çabasını görmek mümkündür. "Devrimler insanın kendini en fazla yaratacağı eylemlerdir" ilkesine inanarak yürümeyi başarmıştır. Sürekli araştıran, okuyan, tartışan, yaşamı zengin kılan tüm sanatsal çalışmalara ilgi duyan bir duruşu, ruh inceliği içinde olmuştur.

Halka yaklaşımda mütevazilik, içtenlik ve eğitimcilik Leyla Arkadaşın temel vasıflarındandı

Kadınları eğiterek, özgürleştirerek güçlü yoldaşlıklar oluşturarak buradaki toplumsallıkla yaşamın geliştiriciliğine inanmıştır. Kadınların birbirini muhatap alması, kadınların ortak kararlaşmalarına, kadın birlikteliklerinden, tartışmalarından oluşan perspektiflere büyük değer vermiş, uygulanması için tüm çabasını ortaya koymuştur. Kadınla birlikte çalışma, kadın sevgisini geliştirme, kadınlara güç verme konusunda her geçen gün bir ilerleme yaklaşımını sergilemiştir. Leyla Yoldaş, kadın örgütlülüğü, birliğini çok stratejik bir olgu olarak ele almış, günlük yaşamına nakşetmiştir.

Halkımıza yaklaşımdaki içtenlik, mütevazilik, eğitimcilik bu konuda öncülük Leyla Arkadaşın en temel vasıflarından birisi olmuştur. Örgütlü kadınların doğru öncülüğü nasıl geliştirebileceğini tüm topluma, halkımıza pratiğiyle göstermiştir. Yaşamda ki duruşu ve katılımıyla Kürt Kadın Hareketinin seçkin, öncü temsili olmayı başarmıştır.

Böylelikle Kendi şahsında Ortadoğu ve Dünya kadın hareketleri açısından da çok önemli bir özgürlük düzeyini ortaya çıkardığını belirtmek gerekir. Tüm bu yönleri ile her açıdan örnek alınacak öncü militan özelliklere sahip bir kadın arkadaşımız olarak özgürlük tarihimizde yerini almıştır.

Bu temelde Kürt halkı ve kadınları olarak bu kutsal şehitlerimiz karşısında görevlerimiz son derece ağır olmaktadır. Layık olmalıyız. Şehitlerine sahip çıkamayan bir halk, bir hareket asla zafere ulaşamaz. Şehitlerimiz bizim en büyük manevi değerlerimiz, yol göstericilerimizdir.

Dolayısıyla hepimiz şehitlerimizin yol göstericiliğinde kendimizi daha fazla güçlendirmeli ve mücadelemizi yükseltmeliyiz. Mücadelemizin çeşitli alanlarında yapabileceklerimizin tümünü büyük bir kararlılık, coşku ve inat ile yapmalıyız.

Kürdistan devrimini, kadın devrimini mutlaka gerçekleştirmeliyiz. Halkımız, hepimiz yaratılan tüm mücadele değerlerine güçlü sahip çıkmalı ve yaşamının esas parçası haline getirebilmelidir. Hepimizin Leylaları şahsımızda yaşatma sözümüz ve görevimiz vardır. Tüm şehitlerimizin özlüklerini pratiğe geçirmek için hep birlikte iddialı bir şekilde çalışmalıyız. Faşizmi geriletip, yıkmalıyız. Leylalar ancak böyle yaşatılabilir. Şehitlere böyle layık olunabilir. Özgürlük zamanları bu temel de yaratılabilir. Bunu kesinlikle başaracağız.

Giyana hevala Ceylan Bawer di nava hemû xwezayê de digere

Destpêk rûpela 36

Çawa ku reng û deng şêl û şemala çirokan tîn guhertin, her wuha lehengên çûrokan jî êdî xiyalî nîne. Her dayik û bav dema zarokê xwe nû hembêz dikin, di guhê wan de sê caran navên lehengan tîn dubarekirin. Her zakorên Dêrsimî hinekî wekî Besê, Zarîfe, Bêrîtan, Zilan, Elîşêr, Şiyar û Munzur'an çavên xwe li cîhanê vedikin û zarok bi giyana wan navan mezin dibin. Ji bo vê keçika Dêrsimî jî, jiyana bi vî rengî û bi van çirokên ku li kêleka wê jiyabûn û ji bo paşeroja wê tîn nivîsandinê re dest pêdike.

Ew giyana ku çavkaniya vê ronahiye her daîm hêz û enerjîyê dide bedena xwe, wekî tacekê li ser serê Ceylan'ê dîtaye. Ceylan weke navê xwe zarokeke xweşik, rengîn û bi tevger e. Xweza di bedewiya vê kêlekê de bihara xwe dijî û wekî li neynikê binêre û zindîbûyîna xwe temaşê bike, kilî bi Kêlî û gav bi gav bi Ceylan'ê re digere,

Piştî salan gelekî bêriya çirokên dayik û bavê xwe kiribû. Gelekî bêriya wan destên dayikê ku porê wê yên dirêj şeh dike, serê wê datîne ser çongên xwe û stêrkan ji porê wê berhev dikir, kiribû. Herî zêde jî bêriya stran û listokên xwe yên zarokatiyê kiribû. Li kêleka çemê Munzurê bê dem rûnişkandin, raperîna pêlan temaşê kirin û belê we bêriya ji derd û elemên wê re hevparbûyîna xwîşîna çem kiribû. Hevala Ceylan dinava çirok û rastiya jiyana xwe de gelek cûyîn û hatinên bê navber dijî. Ew axa ku di bin her gavên wê de dinale, ew dengên ku ji nava dilê xwezayê qutdibin û ji bo paşerojê rêyekê nîşanî wê didin, ew keç û xortên ku bi dehan caran ew hembêz kirî, çav û hinarokên wê maçî kirî, her wiha ew kulîkên ku wekî bombeyan di mejiyê dijmin de dîtayîyan ne xewn û ne jî çirok bûn.

Di xaçerêkên temenê mirov de gelek gengeşî, fetlonek û rawestgeh hene, ji bo hevala Ceylan ezmûna jiyana bi dibistanê berdewam dike.

hesibandin û xelatkirin. Kesayet tê asteke wisa ku ji xwebûn û civakê zêdetir di hembêza xwe de diparêze û mezin dike. Ew kengî bixwaze, an jî kengî mirov ji xetê derkeve, wê pêdane û tune bike. Di navenda dijmin de li hember dijmin şerikirin kesayeteke bi gelemperî xemilî dixwaze.

Ceylan di dema dibistana amadeyî de di nava Tevgera Ciwanan de cihê xwe digire

Mirovên biçûk hemsengên xwe, mirovên mezin jî her daîm li xwe digarin. Bingeha xewn û xeyalên hevala Ceylan xurt û asoyên hestên wê mezin in. Herwuha ew giyana ku bedana wê di nava tevgerê zindî de ye, lê belê her gavên ku di nava jiyana û dibistana pergale de davêt, her lêgerîna ku di nava tariyê de dîtayîsî, ji bo paşeroja hevala Ceylan tîn ne dikir. Berovajî her roja ku di nava wê viyanê de dibihorî pirs û nakokiyên wê he

pirsgirêkên derdikevin, ji bêçaretîyê zêdetir di warê rêk û rêbazan de dewlemend bûyîn, bi zarokan re zarok, ji ciwanan re ciwan bi dayikan re dayikbûyîn û zimanê wan fêhmkirindive. Her daîm bi coş û moreleke mezin lêgerîna xwe berdewam kirin, çend taybetmendiyên şoreşgeriya Apogerîyê dixwaze. hevala Ceylan di warê fêhmkirinê de gava xwe ya destpêkê di vê demê de davêje. Biryarên herî xurt, grîng digire û hetanî dawiyê li van biryarên xwe xwedî derdikeve. Wekî her mirovên ciwan hevala Ceylan jî di ciwantiya xwe de di nava gelek reng û şêklên jiyana re derbas dibe. Li milekî rastiya jiyana pergale û li milê din jî jayana kevnepîyê heye. Mirov di nava wan herduyan de çawa dîl tê girtin, hest û raman çawa tune dibin, pîvanên azadiyê çawa di hundirê asoyeke teng de bêhilm dimîne, hiş mirovan çawa tê tevîzandin û hemû dem çawa di hundirê jiyana rojane de tîn qefaltin divê bê zanîn...

û sînor danîne. Jin kî ye? Çi ye û pêwîste çawa be? Bersiva van pirsan her daîm zîlam daye û peywira jinê tenê di jiyana de rêya hatiye destnîşankirin hiştine. Hevala Ceylan van nexweşîyan dibîne û dizane. Her wiha kesayeta xwe ji wisa şîrove dike û li çareseriyê digere. Mixabin ku nexweşiyên bingeh û dîrokî tenê bi dîtin û bi anîne ser ziman çareser nabin. An wekî qedereke wê ew jiyana were pejirandin, an jî bi şêklekî gelemperî ew jiyana wê were berdand û li hember wê şerekî mezin, her wiha şerekî di warê fikr, hişmendî, û, di hestên de were pêşxistin, rêyeke din tîne. Rêberê Gelê Kurd ji bo vê şerê yekemîn û bingeh dibêje: "Kesayeta xwe li ser maseya emeliyatê dirêj bikin û hemû nexweşiyên xwe mukir werin. Netirsîn û şerm nekin! Ger hûn van nexweşîyan nekujin, wê ew nexweşî we bikuje!" Di nava pergale de ji xwe giran şîarbûn û şer meşandin di heman demê de tê wateya ew marê di hembêza mirov de razayî şîyarkirinê. Di demeke wisa de hevala Ceylan tê girtin û nêzî çar salan li zindanên cuda dimîne, wekî dijminê ber çavan, ya veşartî jî daîmî hebûna xwe nîşan dide. Heman mijar ji bo zindanê jî derbasdar e. Yek ji wan bedena mirove dîl digire û ya duyemîn jî hemû cihan û gerdûna mirov. Ji bo zindana veşartî dem û sînor nîne û hebûna wê sehkîrîn fikr, hişmendî û hestên azad dixwaze. Di rastiya de mirov zindana xwe bi destê xwe ava dike. Ew diwarên ku li ser her çar milên mirov bilind dibin, ew tîlên ku di her mêzêkirinê da bedena mirov parçe dike, tê dîtin, lê belê ya di hundirê mirov de veşartî bi şêklekî hêsan nayê dîtin. Hevala Ceylan li ser dijmin û zindana veşartî angosî ya ku mirovan bi destê xwe avakirî gelekî dixebite û namayên cuda parve dike, bingeha nîqaşên wê ew in. mirovên ku xewn û xeyalên wê mezin bin, mirovên ku hest, raman û giyana xwe radestî neyarê xwe nekiribin. Mirovên ku beriya bikevin zindanê cihana xwe ya hundirîn azad kiribin, wê çawa di nava van diwarên de werin bişewitin an jî tune kirin. Mirovên ku ji bo paşerojê hêviyên xwe mezin dike û ji bo amanceke dijî, wê çawa germahiya roja xwe ya pîroz sehneke? Ji bo mirov tiştê herî girîng ewe ku di nava her mercî de dikaribe dengê giyana xwe sehbike û rêya ku nîşanî wê dide bibîne. Giyan ronahiye! Giyan hêza fikr, hest û ramanên watedar, her wiha xweşikiya jiyana, evîn û enerjîya bedena mirove.

Ceylan bi gavên evindarekê li jiyana mêze dike

Rêbertî dibêje "Zindan ne cihê were bîrkirin, evînê şaş jiyîn û hewes kirinê ye. Berovajî wê, zindan cihê hevberdana bedawî, pakbûn, ji cinê bendên koletiyê dûrketine. Wekî çalekê ferzkirina zindanê encama bêçaretî, razberî û takakesitiyê ye. Şoreşgertî li cihakî nayê hepskirin. Di fikr de bi lêhbûrbûn û kûrbûyîneke elsefî, bîrdozî û civaknasî dikare pîrsgirêkan ji holê rake." Hevala Ceylan ji bo bingeha paşeroja xwe xurt bike, li ser hişmendîya dîrokî û rastiya jinê gelekî dixebite. Ew pîrsa ku ez duh çî bûm, îro çî me û di kîjan rewşê de me û her wiha ji bo sibê rêka min ber bi ku ve diçe? Ji

Dema li derve bû, dilê wê ji bo çiyana lê dida û her wiha wekî jineke şoreşger û gerilla di xewn û xeyalên xwe de li lûtkeyan herî bilind derketina roja nû temaşê dikir, lê belê ew hest û hişmendî wekî vê demê dewlemend û wate dar nebibûn. Nameya xwe ya herî dawiyê li derve dinivîse û di vê nameya dirêj de hemû zarokatiya xwe, dibistan, xebatên di nava ciwanan de û selên li zindanê derbasbûyî herî dawiyê di hundirê çend peyvan de komî ser hev dike û wisa qir dide "Hey dildara biburî ji bo hemû dersên ku te dayî min, gelekî spas û hey dildara paşerojê; ji bo hemû peywîrên te, ez amade me!..."

Hevala Ceylan rastiya xwe û zayende xwe di nava parêznameyên serokatiyê de dibîne

Rêbertî dibêje: "Asta azadiya civakê û nîrxên wê girêdayî asta azadiya nîrxên jinê ye!" Hevala Ceylan rastiya xwe û zayende xwe di nava parêznameyên serokatiyê de dibîne. Ew pîrsên ku di serê wê de kombûne, ew nakokiyên ku hundirê wê dîfetişin û nahêlin ku pêşîya xwe bibîne, yek bi yek ji holê radibin. Wekî jineke ciwan her ku serê xwe radike û li hawirdora xwe mêze dike, di nava du jiyana de kesayetiya weke hîçek hatiye tevîzandin û ew jina hatiye perçiqandin dibîne. Di kesayeta wê de ji bo zayenda wê zindaneke servekirî hatiye çêkirin û jiyana wê, hemû nîrxên wê dîl hatine girtin. Ew her çar diwarên zindanê di heman demê de li ser dîka dîrokê tunebûna jinê jî îfade dike. Wekî çûka baskîkestî dema xwe li diwarê çepê dide, rastiya zîlam û di kesayetiya zîlam de rastiya pergala serdest derdikeve pêşîya wê. Diwarê rastê ol, diwarê piştê wê jiyana paşverû û sinc berz dibe. Diwarê çaran û ya herî girîng ew e ku nikare xwe ji meşa ker, kulek û lal xelas bike, Hişmendîya wê ya cewherî tişteke din e. Bi destê zîlam di dîrokê de ew her çar diwar ji bo jinê weke pîvan

wekî dayîkekê wê diparêze. Dema dike ne hemû hestên wê dikevin nava tevgerê, dilê wê wekî çûkekê di hundirê wê de bask lêdide û ew xwîna ku rehda digere lez dide tevgera xwe. Ew kenên zarokatiyê ku di hinarokên wê de kulîkan vedide, hetanî hilma xwe ya dawiyê wê hebûna xwe biparêze. Liser çiya û xaçerêkên zozanan Ceylan zarokeke kovî ye û li lûtkeyên herî bilind her sibe derketina rojê temaşê dike. Evîna hevala Ceylan a ji bo xwezayê hîna di temenê biçûk de destpêdike û her ku di temenê wê de hejmara demsalan zêde dibe ew evîn jî xurt û watedar dibe. Her çiqas reng û dengên hemû demsalan cuda be jî, her wiha hemû demsal parçeyek helqeyên jiyana bin jî, dilê hevala Ceylan ji bo biharê cuda lê dide û hestên wê herî zêde yek bi yek di vê demsalê de bûn û bi wê kelecane tevgeriya.

Dibistanên dagirkeriyê navenda jenosîda sipî ye

Sal ji bo hevala Ceylana li ser çiya û zozanên Dêrsimî wisa derbas dibin. Mezin dibe, lê mezin nabe, nedikarî wete bida wê dema borî û hestên xwe yên di zarokatiyê de jiyabû, bi mezibûnê re êdî wan têra paşeroja wê nedikirin.

Wekî ku bi xwe tîne ziman: "Ew cihana ku di xewn û xeyalên xwe de mezin kirî, di careke de tê guhertin. Cihana piştî perdeyê ew qas rengîn nebû. Liser dîka şanoyê her çiqas ken, henek û aramî wûya bike jî, êş û drama herî mezin li piştê perdeyê dihat jiyîn." Di hembêza neyarên xwe de dibistana seratafî, navîn û amedayî yê dixwîne. Nav, deng û ew rengên ku bingeha zarokatiya wê avakirî yek bi yek tîn guhertin. Ji bo zarokê kurdan dibistana pergale bûye navendeke bişavtîn û tînekirinê. Ew ax bi xwîna bav û kalan, bi hezaran keç û xortên leheng hatiye avdan. Neyar gelek qirkirinên sor pêkanîbû, lê belê dîsa jî betonên li ser serê xwe qelişandibûn û di nava xwe-liya xwe de careke din şîn dibûn. Dibistanên dagirkeriyê navenda jenosîda sipî ye. Li cihên wisa ne tenê fizîkiya mirov, her wiha hest, raman û giyana mirov ji dîl tê girtin. Neyar bi rêk û rebazên gelek cuda û nerm hebûna xwe nîşan dide. Jiyana ku datîne pêşberî mirov hêsan û aram e, di rastiya de ew aramî tê wateya ku di warê gelemperî de mirov dîl hatiye girtin. Dîrok û paşeroja zarok çiqas were tunekirin, ziman çand û kevnepîyê çiqas were jîbîrkirin, hêza lêgerînê çiqas ji holê were rakirin, zarok ewqas serkeftî tê

zêdetir dikir. Ronahî dîtin, an jî hîskirin, watedayîn xwe bi giyana wê xemilandin û gihîştina hêza çareseriyê gelekî cuda bû. Cihê ku lê dem û jiyana mirov hatibe dizîn, cihê ku ew dema bi sînor de ji xwe zêdetir kesayeteke çêker tê jiyankirin de rastiya xwe nasîn gelekî zor û zehmet bû. Hevala Ceylan di dem û xitmandinên wisa de li diyarên dûr mêze dike. Xwe distpêre giyana xwe û dengê dilê xwe guhdar dike. Ji tîgînên rast û xelet wêdetir, ji dem, cihên bisînor mezintir cihaneke nû tê afirandin, li ser wê axa ku li ber çavên wê dirêj dibe. Di her çar milên wê de deng û gazîkirin tîn guhê hevala Ceylanê. Ew deng dema tîn gel hev wate digirin, xweşik dibin û jiyana we dorpêç dikin.

Ceylan di dema dibistana amadeyî de di nava Tevgera Ciwanan de cihê xwe digire û webatên xwe di asteke herî jor de dimeşîne, teybetmendîya, herî bingeh ya jîrtiyê kesayeta xwe nasîn û bi gelemperî hebûna xwe şîrove kirine. Ji dervêyî wê kêliya ku mirov tê de ye, hemû dem û bi sehkîrînê re, tiştin hene ku gelek mirov mêze dikin lê nabînin. Dîtin û jiyana wisa pêşwazî kirin, li hember jiyana pergale sekneke xurt û wêrek nîşan dayîn, tîgîhiştineke xurt dixwazî, lewre li hember

bo bersiva van pirsan navnîşan hevala Ceylan cereke din restiya dîrokê ye. Hemû pelên dîrokê li ber çavên wê zindî dibin û yek bi yek rastiya xwe nîşan didin. Bi saya van lêkolîn û xebatan hişmendiya wê pêşdikeve û nêrînên asoyên wê fireh û mezin dibin. Perwerde ji bo Ceylanê ne tenê agahî girtin û teorî pêşxistin bû. Hetani cihekî wateya wê hebû, lê belê hişmendî û rastiya mirov tenê di warê devkî de pêşnediket. Jiyan mamosteyê herî mezin bû. Ji bo hevala Ceylan jiyan gelekî cuda bû. Pîvana jiyanê tenê di zindanê de dem derbaskirin, hilm girtin û standin nebû. Di warê hişmendiya de rastiya xwe fehmkirin, hemû reng û dewlemendiya jinê jiyan watedar kirina wê, di zindanê de monotoniya heyî ji holê radikir. Ceylan bi gavên evindarekê li jiyanê mêze dike. Nameyeka xwe de dibêje "Ger jiyan bi evîna rast were tacidarkirin, wê demê çavên mirov dikarin bi şeklekî azad li vî neynikê mêze bikin. Ew neynik tenê ne xweşikiya beden û rûyê mirov, her wiha hemû rastiyan hundirîn û yên veşartî jî nîşan dide." Yek ji teybetmendiyên herî xweşik yê hevala Ceylan zimanê empatiyê bû. E wê ne tene ji bo hevalên li gel xwe parve dike. Coş û morala Ceylana kovî, ew rîkeniya ku di nava çar dîwaran de hilnaye, ew giyan û dilê ku li derveyî cih û deman digerin, di zindanê de hetanî dawiyê zindî dimîne. Ew xwe li hember hevalan berpirsiyar dibîne û ji bo hevala Ceylan bi rêk û rêbazên dewlemend rexne dayîn û kirin, dilpakî û wêrekya herî mezin e...

Ji bo hevala Ceylan zindan ne cihê dîlgirtinê, berovajî qadeke xwe guhertin û jibo paşerojê amadekirinê ye. Di zindana derve de her çiqas di warê fizîkî de azad bû jî, hest û ramana wê têra watedayîna hişmendî û jiyanê dil hatibû girtin nedikir. Neyaran, çar salên dirêj ji temenê Ceylanê dizibû, her wiha sînor û rê denîbûn. Ew her daîm wekî navê xwe tev digeriya û ti caran fikr, giyan û hestên xwe radestî zindanê nekir. Ji bo hevala Ceylan valatî dihat wateya jiyan û dema xwe radestî dijmînê veşartî kirinê. Bêrîkirinên wê mezin in, lê belê wekî dema nû hatibû girtin tenê di warê hestan de bi sînor nîne. Zindan çar salan temena wê mezindike û her wiha beramberî wê, ji xewa giran şiyar dibe û bi gelemperî ji bo navnîşana nû xwe amade dike. Dema li derve bû, dilê wê ji bo çiyên lê dida û her wiha wekî jineke şoreşger û gerilla di xewn û xeyalên xwe de li lûtkeyan herî bilind derketina roja nû temaşe dikir, lê belê ew hest û hişmendî wekî wê demê dewlemend û wate dar nebibûn. Nameya xwe ya herî dawiyê li der ve dinivîse û di vî namê ya dirêj de hemû zarokatiya xwe, dibistan, xebatên di nava ciwanan de û selên li zindanê derbasbûyî herî dawiyê di hundirê çend peyvan de komî ser hev dike û wisa qir dide "Hey dildara bihurî ji bo hemû dersên ku te dayî min, gelekî spas û hey dildara paşerojê; ji bo hemû peyvirên te, ez amade me!..."

Ceylan amade ye ku ji bo meş, roja nû û her wiha zayîna herî watedar pêngavan bavêje

Her pêkhatin ti car û qet wekî xwe namînin. Li hemberê guhertin û vegohertinan westandin di heman demê de tê wateya mirina herî xerab. Ji bo mirov hebûna xwe misoger bike, pêwîst e ku di asta herî jor de tevgerê hebe. Têvger, ew enerjîya ku di hundirê mirov de komî serhevbiyî wate dide û wê bêmîrin dike. Rêya rast nîşanî wê dide û enerjî bi herikîna xwe giyana wê zindî, estetîk û xweşik dihele. Ceylan amade ye ku ji bo meş, roja nû û her wiha zayîna herî watedar pêngavan

bavêje. Piştî demeke dirêj û ew bêrîkirina ku wekî agirêkî dil û hinavê wê dişewitine, careke din dizivire wê diyarê ku çavên xwe li cihanê vekirîye û zarokatiya xwe lêderbas kirîye. Ew zarokê di hest û ramana wê de veşartî û her daîm wekî xwê paqijmayî di ken û ew kulîkên hinarokên Ceylanê de xweşikiya xwe nîşan dide. Careke din li Dêrsimê ye, lê belê rewş, sekn û nêrînên wê gelekî cûda, watedar û dewlemend e. Vê carê nehatiye ku cardin çîroka binketin, piştaftin û mişextiyê guhdar bike. Vê carê dengê Rêberê xwe guhdarî dike, ew peyvên ku "mîrovê bi wan şer dike, azad dibe, mîrovê azadbûyî xweşik dibe û mîrovê xweşik dibe her dem tî hezkirin di bîra wê de olan dide..." Û ev hemû temen û cîhana Ceylanê dorpêç dike. Ceylan jineke ciwan, gerilla û şoreşgerêkê pêşeng e gelê xwe ye. Di qirna 21'an de berxwedêrên herî davî ya Tevera Apogeri ye û hevala Ceylan jî wekî gerillayeke jin di nava vî tevgerê de cihê xwe digire. Ji bo xweza û Dêrsim ew ciwana xweşik biyanî nîn e û wan bi hevdu gelek selên xweş derbas kiribûn, ew tova ku di hembêza vî axê de şînbûyî û mezinbûyî niha hêdî hêdî dixwaze kulîkên xwe veke û bibe mêvanê bihûştê vî welatî. Ew zaroka vî diyarî bû û ji ber vî dayîka xwezayê wekî zaroka xwe ya cewherî ew hembêz kir. Ceylan, xezaleke kovî ye û li cihê bilind û di ken-dalên asê de li evîna xwe digere. Bi çend peyvên wêjeyî jiyanê gerilla her daîm tê pênaskirin, an jî şîrovekirin. Nivîskar careke din wekî nêçîrvanekî kemîna davêje pêşiya peyvan, wan digre û dinivîse. Carnan jî bi wan peyvên sînoard û hejmara eşkere ye cih diguherîne û dixwaze wê jiyanê efsunî nasbike û bide naskirin. Di rastiya de gerilla û jiyanê gerilla bi peyvên sînoard û asoyeke teng naskirin, ne ew qas gengaz e. Bi gelemperî pênûs tucar têra ew jiyanê ku hîna efsûna wê nehatiye

Ew neynik tenê ne xweşikiya beden û rûyê mirov, her wiha hemû rastiyan hundirîn û yên veşartî jî nîşan dide. Yek ji teybetmendiyên herî xweşik yê hevala Ceylan zimanê empatiyê bû. E wê ne tene ji bo hevalên li gel xwe parve dike. Coş û morala Ceylana kovî, ew rîkeniya ku di nava çar dîwaran de hilnaye, ew giyan û dilê ku li derveyî cih û deman digerin, di zindanê de hetanî dawiyê zindî dimîne. Ew xwe li hember hevalan berpirsiyar dibîne û ji bo hevala Ceylan bi rêk û rêbazên dewlemend rexne dayîn û kirin, dilpakî û wêrek ya herî mezin e....

naskirin li ser kaxizan binivîse. Hevala Ceylan bi çavên evîndarî li jiyanê, hevaltî û pêkhatiyên xwezayê mêze dike. Di nava tevgerê de peşrewî û pêşengtiya jina azad dizane û ligorî wê jiyanê, hest û ramana xwe dixemilîne. Pîvanên bedewkariyê heta ku di jiyanê de şekl û şemal digire, di nava gelek merheleyan re derbas dibe. Di serî de pêwîste ku fikr û hişmendiya mirov bedew çî ye, di çî astê de ye û ji bo çî pêwîst e? Piştî vî muhasebeyê analîtîk encama derdikeve giyan û hestên mirov dike. Pergala kapitalîst jî di film an jî reklamên xwe de qaşo bedewkariyê derdixe pêş, lê belê ew wê tenê wekî amûrekê bikartîne û di encamê de di kesayeta jinê de civak û jiyaneke herî xerab derdixe pêş. Bedewkariya wan tenê bi fizîk ve girêdayî, tenê xizmeta hestên şaş û ajoyan dike. Hevala Ceylan wekî gerillayeke hunermend li ser pîvanên bedewkariyê disekine. Ji bo wê pîvana herî xweşik û ya herî rast pê-

şengtiya jina azad e. Heta ku jin azad nebe; ne zilam, ne civak û ne jî bedewkarî azad dibe.

Parvekirin û peyvên Ceylanê wekî miqnatîsan mirov berbi wê ve dikişîne

Ji bo Ceylanê hemû pîvanên jina azad tê wateya pîvanên azadiyê û evîne. Ceylan, di lûtkeya herî bilind de jiyanê reberî û yên şehîdan dihevine. Ji bo wê dengê Bêrîtan, Zilan, Rihan, Şiyar, Munzur û Baweran guhdar kirin û li gorî wê tevgera xwe mezin kirin, di heman demê de tê wateya gihîştina pîvanên bedekariyê. Di jiyanê gerilla de Ceylan

Her pêkhatin ti car û qet wekî xwe namînin. Li hemberê guhertin û vegohertinan westandin di heman demê de tê wateya mirina herî xerab. Ji bo mirov hebûna xwe misoger bike, pêwîst e ku di asta herî jor de tevgerê hebe. Têvger, ew enerjîya ku di hundirê mirov de komî serhevbiyî wate dide û wê bêmîrin dike. Rêya rast nîşanî wê dide û enerjî bi herikîna xwe giyana wê zindî, estetîk û xweşik dihele. Ceylan amade ye ku ji bo meş, roja nû û her wiha zayîna herî watedar pêngavan bavêje.

hebûna xwe wisa nîşan dide û hetanî hilma xwe ya dawiyê bi vî şeklî diji. Ji bo Ceylanê çiya, zozan, dar û daristan çem û kanî hemû xweşik i, lê belê rastiyeke heye, ewê ku wan xweşik dike hebûn û jiyanê gerillatîyê ye. Bi tevgera xweza xwe bi zimanê gerilla şîrove dike û nîşan dide. Yek ji pîvanên şoreşgeran ewe ku kesayeta xwe derbasê merheleya berz kirin û hemû pêkhatiyên sehkirine. Hevala Ceylan hem di zindan û hem jî di qada gerilla de ji xwe zêdetir bi hevalên xwe diji û bi empatiyeke xurt êş û elemên wan sehdiye. Bi rêk û rêbazên gelekî xweşik pîrsgerîkan tîne ziman û hetanî dawiyê rêya çareseriyê jî nîşan dide. Parvekirin û peyvên Ceylanê wekî miqnatîsan mirov berbi wê ve dikişîne. Hevala

nasekirin. Hevala Ceylan salên dirêj di nava gerilla de jiya, lê belê her roja ku derbaskirî beramberî temenê herî dirêj bû. Hemû xewn û xeyalên xwe pêkanîbûn. Li Dêrsimê çavên xwe li cihanê vedike. Li Dêrsimê wekî gerillayeke jin jiyanê xwe watedar û hebûna xwe daîmî dike. Herî dawiyê dîsa li Dêrsimê ber ve welatê stêrkan rêwîtiya xwe berde-wam dike. Hinek beden hene; dengê giyanê xwe nebihsîn û hîna di roja destpêkê de hevdu dikujin. Hinek giyan hene; dibin ronahî û her daîm wekî taçekê li ser serê bedenê, şewq didin. Giyan nikare terka wê bedena xweşik bike. Bi hevdu re gelek salên dirêj jî derbaskiribûn. Hebûna ji zarokatiyê he-

tanî roja şehadetê ji bo hevala Ceylan bibû deng û rengê jiyanê. Ji zimanê hev baş fehmdikirin û hetanî roja dawiyê ji hevdu gazinc nekirin. Ronahiya giyanê hevala Ceylan her daîm dîtîyî û hebûna xwe wîna nekir.

Waye dema veqetînê hatiye! Giyana hevala Ceylan di nava hemû xweza de digere. Carnan liser kulîkekê reng û behna Ceylanê dibinin û bêhn dikin. Wekî barê dîsa liser lûtkeyên herî bilind ew xezala kovî caran derdikeve û carnan jî wîna dibe. Piştî hevala Ceylan, giyanê wê meş û lêgerînên xwe berdewam dike. Beden dikeve bin axê lê belê jiyanê hîna jî bi şeklekî zêde û rengîn hebûna xwe didomîne û dewlemend dike. Ceylanek binax dibe, wekî tovekê tê çandin û her wiha bi hezaran Ceylan çavên xwe li cihanê vedikin, di xaçerêkên wê de çîroka wê vedibêjin. Ceylan weke evîndar û hunermendekê jiyayî û wisa şehîd ket. Ezmûna jiyanê di warê fizîkî de gelekî bi lez û kurt derbas bû, lê belê di warê jiyanî û bêmîrîyê de dewlemend û dagirtî bû. Ceylan hebûna xwe berdewam dike, çîroka wê bi hevalên wê re liser piştî giyanên nûjen dîsa rêwî ye. Ji bo giyanê navnîşana herî dawiyê careke din asîman e, lê belê di navbera serzemîn û asîman de wê ronahiya Ceylanê belav bike. Di dema hatinê de hinekî pîrs, meraq û nakokiyên wê hebûn, lê an naha gelekî şad, bextewar û şanaz e. Ji ber ku wekî gelek giyanan rêwîtiya wê nîvco nema, hîna di nîvarê de ronahiya xwe wîna nekir...

Payîz, wekî demsalake xemginiyê û xewtinê tê nesîn. Hinek kes dibêjin xwedê dema ku ew demsal afirandîye, li ser eniya wê xemgînî û çûyîna bêdawî nivîsandîye. Her wiha wekî demsaleke bêrîkirinê jî tê bî nav kirin. Pelên daran zer dibin û piştî jî yek bi yek û hêdî hêdî tevî nava axê dibin. Di nava xwezayê de ew çerx daîma dizivire, lê belê bandoriya ku li ser hest û jiyanê mirov dike, gelekî biêş û giran e. Wa ye demsal careke din payîze û rêwîtiya ber ve welatê stêrkan ber dewam dike. Demsal dîsa wêneyê xwe yê veqetînê nîşanî me dide. Di şeveke reş û cemidî de nû-çeyek tê dayîn di ajansên redyoya me da. Dibêje: Li Dêrsimê careke din vampîr di nava tevgerê de ne û komêk heval şehîd ketine. Piştî yek bi yek navê wan hevalan tê ser ziman. Di xwendina her navî de agirêk li dilê dayîkekê dikeve û ew agir her ku diçe mezin û belva dibe. Piştî re navê Gamze'ye ango bi navê din Ceylan Bawer tê ser ziman.

Agahiya şehadetên herî zêde li zindanê bandoriya xwe dirêj dajo. Her navê tê xwendin li diwarên zindanê hinekî din nêz dibin û mirov di hundirê wê de asê dimîne. Cîhana mirov tarî dibe û çavên mirov cihekî nabîne. Ger rabî ser xwe, an tê bikevî, an jî wekî pelege hişk berbi bayê tarîtiyê ve bikevî. Mirov di demên wisa de ji bo wate bide şehadet û veqetînê li fikr, raman û hişmendiya xwe digere, lê belê ew derûniya heyî nahêle ku mirov dengê wan seh bike. Ew dem dibe ku kurt xuyabike, lê belê ji bo mirov beramberî salan e ji ber ku hemû temenê mirov, dîrok û paşeroja mirova, hebûn û tunebûna mirov di wan navên tê xwendin de veşartîye. Herî zêde jî di demên wisa kurt de piştî çûyanan, mirov ji tenêmayîna xwe ditirse. Hest di demên wisa de lez didin tevgera xwe û mirov bi wan re nikare bikeve nava pêşbaziyê. Piştî çend rojan bîranîn hêdî hêdî watedar dibin, fikr û raman xwe digihêjin, awaz û qêrîna mirov.

Tu veqetînên me bî wate nîn e. Jiyan wisa hebûna xwe berdewam dike û giyan wisa di nava xweliya xwe de zayîna nû pêktîne. Wê dilê me her daîm jan bide, cihê wan qet nayê dagirtin û di nava bîranînan de emê her daîm li wan bidgerin. Carnan mîzekirina wêneyan de wê hêsrên keltî çavên me şilbikin û emê dizî dizî bigirin jî, wê agirê bêrîkirinê her daîm di hendirê me de pêkave û bilind bibe. Bêrîkirin, di heman demê de tê wateya hilm standin û jiyîneke nû jî. Hestên bêrîkirinê xweşik in û dema di warê fikir û raman de wate bigire û were dahûrandin, wê demê rastiya şehîdan jî hest û bêrîkirinê demkî dîr dikeve û di nava hemû deman de cihê xwe digire. Her em çiqas wan nebînin, destê wan negirin û hembêz nekin jî, giyana wan wekî ronahiyekê ji agir her daîm li der û dora me dizivire. Em çiqas rastiya wan fehmdikin ewqas nêzî wan dibin û ronahiya wan hîna jî geşdibe. Di nava tevgera me de şehadet lûtkeya herî bilind e.

Serokatî dibêje: "Şehîd, peymana jiyanê ne, yên dawiyê mayî ger we peymanê pêk bînin dikarin bijin!" Şehîd, di lûtkeya herî bilind de pêşengtiya xwe dikin û piştî jî tevî ala destê xwe bîranînên xwe radestî şopdarên xwe dikin. Dem û cih zêde giring nîn e û tiştê herî giring ew e ku şopdar her daîm deyndarê şehîdan e. Ji ber ku em deyndar in di her warî de em dixwazin hetanî hilma xwe ya dawiyê berdewam bikin.

Şehîd, tola dîroka bihurî, pîvana jiyanê îro û ronahiya paşerojê me ne! Şehîd, hêza hest û raman û her wiha dengê giyanê me ne!

Şehîd, hilma te dayîn û standin û xwîna rehên me ne!

Şehîd, li hember dijmînê vekirî û navxweyî bi kesayetêkê xemilî sekinandin û neynika jiyanê me ne!...

Hevala Ceylan Bawer, bi navê din Gamze Erol tevî komêk hevalên xwe di 8'ê mijdara 2016'an li Gundê Avgasor'a girêdayî navenda Dêrsimê şehîd dikevin. An jî wekî tovekê dikevin nava axa welatê xwe û ev tov bi germahiya Roja Pîroz re her bihar zil dide, mezin dibe û dibe de û rengên Ceylanê nû. Wekî şopdarêkî şehîdan di kesayeta hevala Ceylan Bawer de hemû şehîdên me bîrtinim û bejna xwe li hember giyan û bîranînên wan ditewînim...

Silav û Rêzên Şoreşgerî

Mehmet Acar (Zamanî Feraşin)
15-11-2017
Zindana Kalkandere/ RÎZE

Giyana hevala Ceylan Bawer di nava hemû xwezayê de digere

Nasnav: **Ceylan Bawer**

Nav Paşnav: **Gamze Erol**

Cihê Jidayikbûnê: **Dersim**

Dayik-Bav: **Ayla-Hüseyin**

Dem û Cihê Şehadetê: **7-8 Mijdar 2016 / Dersim**

têra mirov nake. Cihana ku dikeve xewnên zarokan wekî holikan rengîn nîne. Ew çikoên ku di hundirê dergûşê de dirazên her daîm di rista cilên wan de tên daliqandin. Li vê welatî zarok bi lorînên rengên wan cuda, mezin dibin! Çirok bi axînan destpêdikin û her peyvên ku tên ziman her dûmenên ji peyvên teşe digirin bi qêrîn û hawara dayikan berdewan dike. Di hemû dûmenan de dîroka sedan sala û di nava van salan de rastiya Gelê Kurd, serhildan binketî nênan wan, koçberî û dalîwanîna bav û kalên wan, xewn û xeyalên zaroka dorpêç dike. Ew çirok dibin sedem ku zarok beriya temenê xwe mezin bibin û ji bo pêşerojê çîroka xwe bi destê xwe binivîsin. Li vî welatî dîroka êş, azar, mirin û mîşaxiyê wekî çirokên ji bo nîşên nû hatiye ziman an ji nivîsandin. Lê belê hetanî Tevergera Azadiyê, çîroka serkeftinê nehatibûn nivîsandin an ji zarokên Kurdan bi çirokên rojên aram û azad mezin nedibûn.

Hevala Ceylan çavên xwe li navçeya Pertagê ya girêdayî Dersim'ê li cihanê vedike

Yek ji wan zarokên Kurdan ji Rê hevala Ceylan Bawer angû bi navê din Gamze Erol bû. Hevala Ceylan çavên xwe li navçeya Pertagê ya girêdayî Dersim'ê li cihanê vedike.

Wê şevê giyanek di nava tariya asiman de dest bi rêwîtiya xwe dike. Li der û dora wê wekî xelekekê ronahiyek çirûskên xwe belav dikin û her ku nêzî serzîmînê erdê dibe, ew ronahî wê re mezin dibe. Giyan jibo bigihîje bedena xwe, di nava gelek astengîyan re derbas dike û gelek kemîn, tarîti li pey xwe dihêle. Waye bîrîkirin qediya û bedana wê di dergûşê da wekî frîştahan diraze, lê belê ji bo giyana ser zemîn bi serê xwe ezmûn û maratona wê gelekî dirêj e. Di rêwîtiyên gerîna rastiye de, gelek giyanên melûl dîtibûn ku çawa di nîvarê de an li hember zehmetiyan serî tewandine, helîyane, şewqa xwe wînda kirine û di nava tariyê de xenqîne. An ji hetanî hilma xwe ya dawiyê di nava ronahiyê de meşiyane, bedena xwe wekî tovekê reşandine ser axa birîndar, lê belê dewsa wê tove bi hezaran kulîlk şîn bûne û bêhna wan li hemû xwezayê digere, ronahiya wan dibe rêka paşerojê. Her tovek tenê li ser axa xwe zîl dide. Erdnigariya vî welatî her toveke ji rêzê di hambêza xwe de dihevine. Dayîka Xweza bi ba û bagera xwe bi serma û germahiya weke dojhê, her wiha bi ronahî û tarîtiya xwe ve wekî ezmûna jîyanê derdikeve pêşberî mirov. Gelek tov hebûn hîna di binya axê de şik û ziwa bûn, hinek ji

wan li hember zor û zehmetiyan bihêz ketin û rêka xwe guhertin û di nava tariyê de wunda bûn. Hinek ji wan mezin dibin, xwe xweşik nîşan didin, lê belê jehrê li der û dora xwe belav dikin û hemû zindiyên li dora xwe bêhîlm dihêlin. Ev der welatê bav û kalan, cihê rûmet û nîfrînê ye. Li vê dergahê di navbera ronahî û tarîtiyê de jîyan û mirin e, xweşikî û kirêti ye! Di navbera berxwedan û xîyanetê de benek zirav heye. Li ser vê axê gelek şop dimînin, giyan derbasdibin û xaçerêkên vê welatî şahidiya gelek fetlonekên dîrokî kiriye. Evîn li van diyaran zîl daye û her wiha li van diyaran hatiye kuştin.

Malbata hevala Ceylanê welatparêz e û ji ber ku koçer in, jiyana wan bi giranî li ser çiya û zozanan derbas dibe. Dêrsim ji wekê gelek deverên Kurdistanê bi dar û daritanê xwe, bi çiya, zozan û geliyên xwe ve ji bo şervanên azadiyê malevanî kiriye û wekî ku dayîkek zarokê xwe hambêz dike. Dêrsimê ji ew keç û lawên xwe yê cewherî hambêz kiriye û liser singa xwe veşartîye. Di her kêliya axa wê de tovek hatiye çandin, ew tov bi qêrîn, hawar, hêstrên avên Dêrsimê hatiye avdan. Û şûna wan bi hezaran giyan şîn dibin, germahiya rojê hambêz dikin û rêwîtiya xwe berdewam dikin. Dêrsim birîndar e! Dêrsim bi axînen kûr û bi zimanekî lal hêdî hêdî dinala! Dêrsim diyarê bav û kalan, meskenê Seyîd Riza, halara Besê û Zarîfe'ya ne! Dêrsim cihê Serhildan, binketin, mişewlî "û xwîna deh hezaran zarok, dayîk û bavan e! Her wiha Dêrsim şûnwarê neviyên serhildêr Mazlum, Bêrîtan, Zilan, Azîme, Şiyar, Rojhan û Munzur'a ne! Rêber Apo dibêje "Romana Dêrsimê ne tenê vegotina dîroka bihurî ye, ma mirov dikare binivîse? Bêgûman dîrok wê were zanîn û jîyan ji dîrokê qut nebe, lê belê Dêrsima ku em bêriya wê dikin, ew Dêrsima ku em difikirin ku wê ji nû ve biafirînin..."

Ceylan weke navê xwe zarokeke xweşik, rengin û bi tevger e

Li welatê me tenê ne mirov û tiştê hatiye goten an ji nivîsandin, her wuha hemû erdnigariyê ji şahidiya serboriya Dêrsimê kiriye. Hemû dar û ber, geli û çem, roj û şevên wê, bûne xwedi ziman û her daîm bi rêwîyên xwe re qise dike. Carnan zimanê wê lal dibe û peyv di hundirê qirêkide dixeniqe, wê demê em sehdkin ku Dêrsim di nava hestên dîrokê de digere û birîna wê gelekî xedare. Carnan dibe raperîn, dibe giyana Pîrê Mezin û hetanî dawiya hilma xwe serî natewîne. Dibe Besê xwe ji kendalan davêje, lê xwe radestî neyar û tarîtiyê nake. Wekî Zarîfe'yê bê serî digere lê giyana wê her daîm zindiyê. Bi Tevergera Azadiyê re ji bo Dêrsimê zayîna nû, an ji perdeya duyemîn vedibe. Wekî ku Serokatî pênase dike "Dîroka ku serberjêr hatiye nivîsandin û jiyîn hêdî hêdî li ser lingên xwe disekine." Dîrok, wekî qederê di çirokên zarokan de derbas nabe û bi biryara xwedayan li ser eniya zarokan nayê nivîsandin û jiyîn.

Domahî rûpela 34

Xweşiki bi ronahiyê re derdikeve holê, bi siyê re şekl-şemal digire û kûr dibe.

Çavkaniya wê roj û carnar ji heyr e, lê belê herî zêde ji, ew du çavên ku Zabûbûn diçirûsin...

Çîrok, lehengên xwe diafirînin, an leheng, bi kesayet, lêgerîn û jiyana xwe çirokê diafirîne û diyariya paşerojê dike? Bê gûman her çîrokek dişibe trêneke di nava tevgerê de ku gelek vagonên wê hene û çîroka hemûyan ji hev cuda ne. Rewî, kengî an ji li ku, derê siwar bibe, bila bibe, teqez wê bigêhêje cihekî. Gihîştin di heman demê de tê wateya, dawiya çîrokê jî. Ew çîrokên ku wekî filman ji berê ve hatine amadekirin û ew lehengên ku li gorî senaryoya hatiye nivîsandin tevdiagerin, dawiya van hemû çîrokan bi giranî bi dîlşadî û aramî diqedin. Lehengên wan di nava gelek astengîyan re derbas dibin, qaşo gelek êşan dikişînin, lê belê di dawiyê de teqez serdikevin û digihêjên miraz an ji armanca xwe. Çîrokên wisa li gorî cih, dem û zemana tên guhertin, hinek lê tê zêdekirin an ji kêmkirin. Mijar çi bibe bila bibe, zêde ferq nake û tiştê herî girîng ew e ku çîrok çawa hatiye nivîsandin, an ji gotin. Pêwîst e ku wisa ji biqede. Ligorî erdnîgarî û kevneşopîyan zarokên cihanê bi van çîrokan teşe digirin û mezin dibin. Dayîk û bavê zarokan bi devkî an ji nivîskî behsa vê şanoyê dikin, her daîm dixwazin ku zarokên van ji vekî lehengên çîrokê xweşik, jin û bi

hest ve dewlemend bin û jiyana wan ji di nava aramiyê de derbas bibe. Bêrîkirin û xwezîyên mezinan, bi xewn û xeyalên wan ve derbasî zerokan dibin û ew ji hêviyên xwe wisa mezin dikin.

Li welatê me zarok beriya temenê xwe mezin dibin. Ji jiyana wan gelek sal hatine dizin. Ew dema ku ji bo ken, listok û bihanên rengîn hatiye veqetandin, ji destên wan hatiye girtin û şerîda jiyana wan qut qutî maye. Di dîwana yezdanan de fermana darazandinê tê dayîn û ew ferman dibin navê qederê de wekî şûrê Demokles li ser serê gelê Kurd digere. Li vî welatî zarok çîroka yekemîn bi rêka hestan ji dayîka xwe digirin. Di hambêza kayîkê de her lorîna ku tê guhên wê, her qêrîna ku di nava dilê dayîkê de lal mayî, her hêstîrên ku ji çavan dibarin, hemû dibin peyv û li ser dilê wê tê kalandin. Di nava hambêzan de her gerandin û hejandinek beşek ji dûmenên jîyan dayîkê tîne ben çavan û ev tevger hetanî demekê berdewam dike. Şîrê dayîkê jibo wê xwarina yekemîne û di heman demê de sondeke ku ji bo jiyana peşerojê rêyekê nîşan dide. Rêwîtiya yekemîn an ji zayîna yekemîn wisa destpêdike, lê belê cihan ji bo zarokên kurdan gelekî cuda dizivire. Li vî walatî ji bo mirov bikane bijî, tenê hîlm dayîn û standin

riya asiman de dest bi rêwîtiya xwe dike. Li der û dora wê wekî xelekekê ronahiyek çirûskên xwe belav dikin û her ku nêzî serzîmînê erdê dibe, ew ronahî wê re mezin dibe. Giyan jibo bigihîje bedena xwe, di nava gelek astengîyan re derbas dike û gelek kemîn, tarîti li pey xwe dihêle. Waye bîrîkirin qediya û bedana wê di dergûşê da wekî frîştahan diraze, lê belê ji bo giyana ser zemîn bi serê xwe ezmûn û maratona wê gelekî dirêj e. Di rêwîtiyên gerîna rastiye de, gelek giyanên melûl dîtibûn ku çawa di nîvarê de an li hember zehmetiyan serî tewandine, helîyane, şewqa xwe wînda kirine û di nava tariyê de xenqîne. An ji hetanî hilma xwe ya dawiyê di nava ronahiyê de meşiyane, bedena xwe wekî tovekê reşandine ser axa birîndar, lê belê dewsa wê tove bi hezaran kulîlk şîn bûne û bêhna wan li hemû xwezayê digere, ronahiya wan dibe rêka paşerojê. Her tovek tenê li ser axa xwe zîl dide. Erdnigariya vî welatî her toveke ji rêzê di hambêza xwe de dihevine. Dayîka Xweza bi ba û bagera xwe bi serma û germahiya weke dojhê, her wiha bi ronahî û tarîtiya xwe ve wekî ezmûna jîyanê derdikeve pêşberî mirov. Gelek tov hebûn hîna di binya axê de şik û ziwa bûn, hinek ji